

piece 2
P. R A M I
G R A M M A T I C A

G R Æ C A , Q U A T E N U S

à Latina differt.

P A R I S I I S ,

Apud Andream Wechelum , sub Pegaso, in
vico Bellovaco: Anno Salutis,

1 5 6 2 .

Cum privilegio Regis.

P R I V I L E G I I S E N T E N T I A .

CAutum est auctoritate Regia, ne quis alius præter Andream Wechelum juratum in alma Parisiensi Academia Librarium, hanc P. Rami Grammaticam Græcam, quatenus á Latina differt, nunc primùm editam, ante decēnium ab editione proximum in hoc Frācorum regno imprimat, neve alibi impressam vendat: Ac si Regii diplomatis sententia operis initio præfigatur, si nive postponatur, vt omnibus clarum, notum, indictum habeatur. Secus qui faxit, & libris ipsis, & mille librarum Paris. multa pœnas pendito.
Datum Rhemis, Regio consensu subsignatum,
D. Villamoro supplicum libellorū magistro præ-
sente .3. Id. Jun. 1557.

Coignet.

P. R A M U S

C A R O L O L O T H A R I N G O

Cardinali Meccœnati. S.

S E R M O N E græco, M E-
C O E N A S, puerum incipe-
re malo (ait Quintilianus)
quia Latinus pluribus in usu
est, vel nobis nolentibus se perhibet simul, præbet
quia disciplinis quoque græcis prius insti-
tuendus est, unde & nostræ fluxerunt: At
nos ὕστερον πρῶτον ὁμνέουσιν videlicet La-
tinam Grammaticam suis partibus inte-
gram prius edidimus: deinde cōmunibus
utriusque prætermisiss, succincté tantúm
collegimus Græcæ cum Latina differen-
tiam. Quamobrem dices? Quoniam (in-
quam) cum utraque Latina pariter &

Græca peregrina nobis est, & ad cultū or-
natumq; domesticæ linguæ referenda: La-
tinæ tamen usus ad loquendum & scri-
bendum requiritur in omnibus Reipub.
partibus, sive religionem & jura civilia
pontificiaque, sive liberales & ingenuas
artes, sive varia plurimorum populorum
commercia consideres: Græcæ veró nō di-
ctio quidem illa vel scriptura, sed dunta-
xat intelligentia, & quidē in paucis, nem-
pe religionis & artium studiis vulgō pu-
tatur esse necessaria. Itaque si temporis pa-
rere & necessitati obsequi rectum & ju-
stum videatur, nihil alienum sit latinam
Grammaticam nobis in hac Reipub. con-
stitutis plenius expositam esse, tum Græca
præcepta reliqua Latinis tantum nō com-
munia brevius indicari: Vale. Lute-
tiæ in Prælleo nostro, 7. Idus Julii,

I 5 6 0.

P. RAMI,

5

P. R A M I

G R A M M A T I C A

GRÆCA, QUATENUS á Latina differt.

D E L I T E R I S.

VOCALES sunt septem, quarum
nomina & figurae sunt ejusmodi,

Nomen.

Figura.

Ἄλφα.

A, α.

Ὄμικρόν.

O, ο.

Ὠμέγα.

Ω, ω.

Ἐψιλόν.

E, ε.

Ἡτα.

H, η.

Ἰώτα.

I, ι.

Υψιλόν.

Υ, υ.

Vocalis η vulgò vitiosè profertur, ut ι, cùm sonare
debeat ut e longum, quod βῆ βῆ balatu ovium Cratini
locus ille indicat. ὁ δ' ἡλίθιος, ὥπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων
βαδίσει. Is fatuus, perinde ac ovis, be be dicens incedit:
Simili vitio pronuntiatur ω vt ο, cùm ista brevis, & longi
soni differentia similiter differant E & H, O & Ω, ut bre-

A iij

ves summis labris sonent, longæ totum palatum impleant. E vocalibus tamen reliquis A, I, R, longis nullam figuram propriâ Græci tribuerunt, cûm tamen par esset in utrisque ratio, & v vocarunt φιλόν, cûm nulla esset opposita vocalis, á qua per hoc epitheton divideretur, ut φιλόν ab ἥτα, ut ο μικρόν ab ω magno: Itaque Latini constantiûs, qui æqualiter vocalium longarum & brevium communes ubique figuras fecere.

Vocalis quælibet initio dictionis habet spiritum lenem aut asperum: lenis nota est ejusmodi' asperi contraria, sic': ut in ὕδρ, ἄμα. v initio semper densatur, ut ὕδωρ, ἔπει.

Veteres etiam in medio spiritum addebāt, ut πεῖᾰ'ος, παῖ' ὤς, ut Latini in mihi & mehe. AEolæ omnino nihil aspirant, inde ἄμμες, ἄπῃω, pro ἄμμες, ἄπῃω.

E consonantibus simplicibus, dentium sunt sex & cognationis gradu eodem quo latinæ.

Nomen.

Figura.

Σιγμα.

Σ, σ, ς.

Ρῶ.

Ρ, ρ.

Λάμβδα.

Λ, λ.

Ταυ.

Τ, τ, Ϛ.

Θητα.

Θ, θ, ϛ.

Δέλτα.

Δ, δ.

Ρῶ

ῥω aspiratur initio dictionis, in medio, si geminum sit, levigatur priore loco, posteriore aspiratur, ut ποῖρῶ.

Excipe ῥάρος, ῥαρίας, ῥάριον propter ρ geminatum: At vocales aspiratae, at ῥω aspiratum figuram nullam accipit: τ aspiratum accipit, θ nempe: causa eadem quæ υ & ω fingendis fuit.

Palati consonantes sunt tres.

Nomen.

Figura.

κάππα.

κ, κ.

χι.

χ, χ.

γάμμα.

γ, γ, γ.

κάππα aspiratum, hic etiam propriam figuram accepit, nempe χ: eadem ratio superioribus est.

γ ante ε & ι vulgò vitiosè profertur, ut γ latinū, cū tamē eandem vim ante vocales omnes habere debeat: sicque γέλως, γέιτων, γύλιος sonare debeāt, ut γάλως, γάμος.

Labiorum consonantes simplices sunt quinque.

Nomen.

Figura.

μῦ.

μ, μ.

νῦ.

ν, ν, ρ.

βῆτα.

β, β, β.

πῖ.

π, π, π.

φῖ.

φ, φ.

βῆτα sonare debuit, ut b latinum, ut ex illo Cratini balatu, βῆ, βῆ patuit: at sonum accepit δίχαμμα AEolici, id est vani Latini, quæ litera tamen in communi Græcorum lingua nulla est: & π aspiratum hic figuram propriam similiter accepit, atque antea θ, χ.

*Consonantes duplices sunt tres,
Nomen. Figura.*

ζῆτα.	z, ζ, ζ.	{	ω, σδ.	{	ut πλάσσω pro πλά- ξω, ἀνάσσω pro ἀνά- ζω: δαεὺς pro ζεὺς, με- λίδισεν pro μελίξεν.
ξῖ.	ξ, ξ. pro		κσ, χσ, γσ.		ut μύσας, θρίξ, ἄρπας, quorū genitivi μύ- σакος, θρίχος, ἄρπα- χος.
ψῖ.	ψ, ψ.	{	βσ, πσ, φσ.		ut ἄραψ, κύκλωψ, κί- νυψ quorum geniti- vi ἄραβος, κύκλωπος, κίνυφος.

*E consonantibus, quinque sonum vul-
gó mutant, aliæ ante alias, τ, κ, γ, ν, π.*

τ post ν sonat ut δ: ἔν τάνταλον, ton-
dandalon.

κ post γ sonat ut γ: at γ ante κ, χ, γ, ξ,
sonat ut ν, πείφαγκα perphanga, ἔγχος en-
chos, ἄγγελος angelos, λύγξ lynx.

ν ante μ, β, π sonat ut μ, εἰς π post μ
in eadem voce vel post ν in diversa ut b
latinum, πὼ μείδα, tim merida, ἔν βίον,

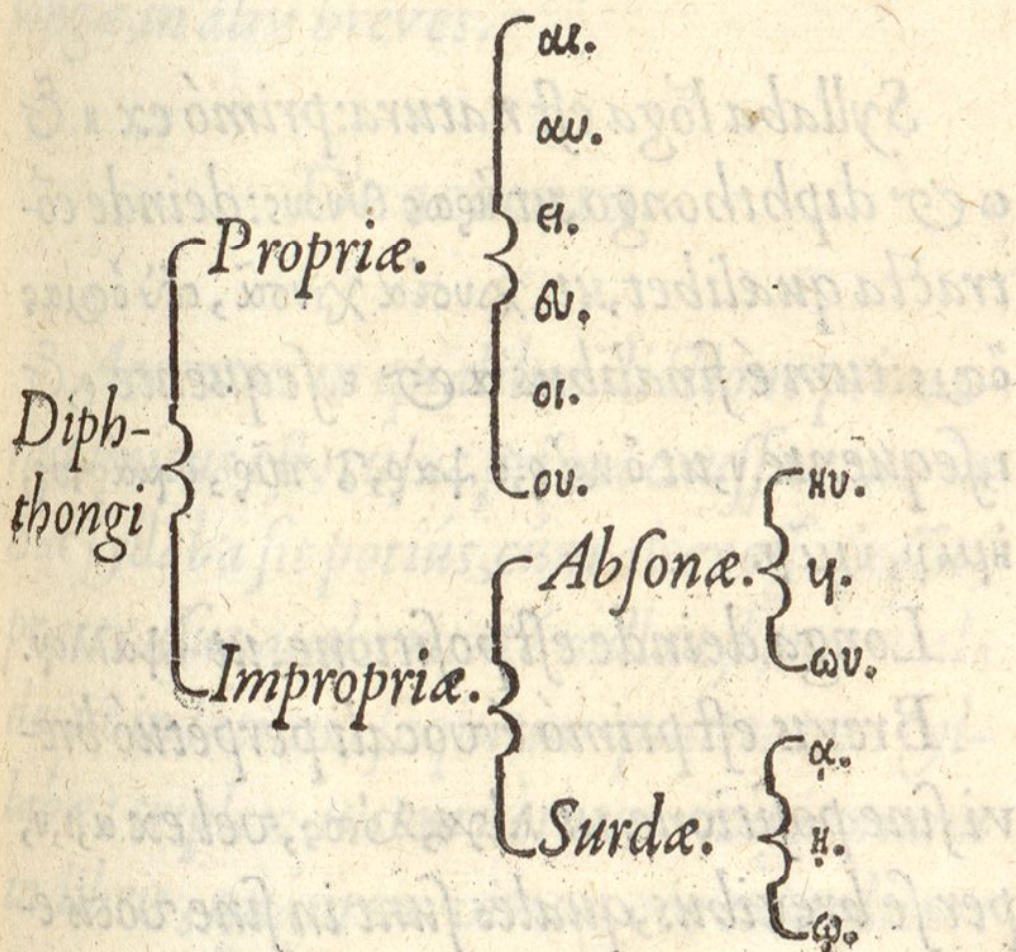
tom bion, τὸν πῖθον, tom bithon, τῆμπεω
pembo.

Et hic est mirum Græcos à Latina, quam diversam
tamen credebant litera, græcæ literæ sonum quæsisse: ut
recentium, non veterum Græcorum hi soni esse videan-
tur: Græcarum verò literarū numerus prius haberi jam
olim solitus est, quā per genera & species dividi, &
quidem hoc ordine,

A, α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ,
χ, ψ, ω. Unde & numerandi notæ factæ sunt.

De diphthongis.

Diphthongi duodecim sunt ita divi-
se, ut hic vides.

Atque in his diphthongis germanus sonus pené totus extinctus est: nam septem é duodecim hodie sonant ut simplices vocales: prima ut e, tertia, quinta, octava, undecima ut i, decima ut a: duodecima ut o: in secunda, quarta, septima, nona, secūda vocalis ut vau latinum profertur, sicut de β diximus: sexta sola diphthongi verum sonum retinet, nempe ut u latinum, si modó recté proferatur, tantúm germanus græcæ vocis sonus degeneravit. At novem primæ pronunciari veré possunt, & iners imperitia est non pronunciare, cū in Francica & vulgaribus linguis omnes diphthōgi accuratissimé proferantur, ut ridiculum sit putare in disertissima lingua idem fieri non posse: Tres reliquæ commēta Grammaticorum aut notariorum vidētur esse, cū nulla vox per naturam esse possit, cujus interpretes & nuntia talis scriptura sit.

De quantitate.

Syllaba longa est natura: primó ex η & ω & diphthongo, ut ἥρως ὄνους: deinde contracta qualibet, ut χρυσία χρυσῶν, τὸν ὀφθαλμὸν: tum é finalibus α & ε, sequente ρ, & ι, sequente ν, ut ὁ κἀρ, ὁ τὰρ, ὁ πῦρ, ὁ μάστιξ, ἡμῖν, ὑμῖν.

Longa deinde est positione, ut ἑταλλορ.

Brevis est primó é vocali perpetuó brevi sine positione, ut λέγε, λόγος, vel ex α, ι, ν, per se brevibus, quales sunt in fine vocis etiam

tiam sequente σ , vel in α & υ sequente ν ,
 ut $\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\varsigma\alpha$, $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, $\kappa\acute{\epsilon}\rho\alpha\varsigma$, $\alpha\grave{\rho}\eta\alpha\varsigma$, $\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\varsigma\alpha\iota$, $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota$,
 $\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$, $\alpha\iota\alpha\upsilon\pi\iota$, $\tau\upsilon\pi\pi\omicron\upsilon\omega$, $\pi\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma$, $\pi\acute{o}\lambda\iota\varsigma$, $\sigma\upsilon$,
 $\delta\acute{\alpha}\kappa\upsilon\upsilon$, $\alpha\delta\acute{\alpha}\kappa\upsilon\upsilon$, $\pi\tilde{\eta}\chi\upsilon\varsigma$, $\alpha\delta\acute{\alpha}\kappa\upsilon\upsilon\varsigma$, $\chi\omicron\upsilon\gamma\upsilon\omega$, $\tau\grave{\eta}\mu$
 $\beta\alpha\rho\upsilon$.

*Anceps, quæ indifferenter producitur
 aut corripitur, ut α in $\nu\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$: ancipites ta-
 men vulgò dicuntur secús α , ι , υ , nēpe quia
 nō sunt perpetuó neque longæ, neque bre-
 ves, sed more latinarum in aliis vocibus
 longæ, in aliis breves.*

De accentu.

*Accentus in qualibet dictione prima-
 rius unicus est, cujus prima caussa, cur in
 hac syllaba sit potiús, cūm alter esse possit,
 præter usus auctoritatē nulla est, nec val-
 de (ut in latinis) sequitur quātitatem syl-
 labæ: triplex autem notatur magis manu
 in libris, quā in viva voce exauditur.*

Veteres Græci proferebant tantum, non scribebant, recētiore corrupta lingua scribere cœperunt, posteaquam desierunt proferre. Acutus elevat vocem, & ita notatur', potestque esse in ultima, penultima, antepenultima, unde vox oxytona dicitur, ut θεός, paroxytona, ut λόγος, proparoxytona, ut τὸ πῶμα.

Antepenultima non acuitur si ultima longa sit, nisi in Atticis, ut λέξεως, π'λεως: & finalibus αι, οι, ut τράπεζαι, βούλομαι, ἄγγελοι, δάκτυλοι, quia hæ diphthongi tum pro brevibus habentur: alioqui naturam retinent ut τραπέζαις, ἄγγελοις.

Si acuti syllaba tollatur, retrahitur accētus in proximam, ut δειν' ἐπαθε, φημ' ἐγώ: pro δεινὰ ἐπαθε, φημὶ ἐγώ.

Gravis deprimit vocem, & ita notatur': & in ultima tantum esse potest, unde vox gravitona dicitur, ut πμῆ. Ultima veró acuta, fit gravis ob consequentiam,

ut

ut θεός ἡμῶν: Excipe si enclitica vox interveniat, vel collocetur vox in fine periodi, θεός ἔστι ἀγαθός: Est autem vox enclitica, quæ accentum remittit in præcedentem syllabam, ut τις, τινός infinitum, τῆ, τῷ pro τινός, τινί, μοῦ, μοί, μέ, σοῦ, σοί, σέ, ἐμὶ, φημὶ toto præsentī: adverbia infinité capta, πόθεν, πῶτε, πῶθι, πῶς, πῶ, ποῦ, πῆ, γέ, κέ, κέν, νῦ, πῶρ, θῶ, νῶ, ῥά: Persona autem ἔστι initio orationis, aut post δὲ, αἰ, ὅκ, ὥς, ὅτι, καὶ, remittit accentum in priorem, ut δὲ ἔστι, αἰ ἔστι, οὐκ ἔστι, ὥς ἔστι, τῶτ' ἔστι, καὶ ἔστι: Alioqui rejicit in præcedentem dictionem, ut καλὸς ἔστι, ἄνθρωπος ἔστι, σῶμα ἔστι, ἑρμῆς ἔστι. Intellegitur tamen gravis in omnibus syllabis nullo affectis accentu, unde & syllabicus appellatur, & vox qualibet gravitona, quæ nullum in ultima primarium habeat accentum.

Inflexus cōstat ex acuto & gravi, ideoque acuit & deprimat, & ita notatur:

potest esse in ultima & penultima, sed tantum natura longa, & quidem in penultima, cum ultima sit brevis, ut βοῶω βοῶς, βοῶετε βοῶτε: illic vox perispomena, hic propeperispomena dicitur.

ὅν & finales inflectuntur, ut βασιλεῦ, πανταχοῦ. Si ultima acuta brevis fiat longa, inflectetur, ut θεός θεοῦ. Monosyllaba longa post apocopen aciuntur, ut χῆμι, χῆς, post aphæresim circumflectuntur, ut ἔφω, ἔφης, ἔφη, φῶ, φῆς, φῆ: brevia tamen aciuntur, ut ἔβαν, βάν pro ἔβησαν.

Interdum præter accentum nativum, assumitur & alter propter encliticas dictiones, ut εἶπς, εἶπέ μοι, σῶμά σου, ἤκουσέ μου. Syncope retrahit accentum in proximam, ut θυγατέρα, θυγάτρα, ὁμόπατροι, ὁπάτροι. Apocope & paragoge non mutant, ut τυπέμην pro τυπέμεναι, καλοῖσι pro καλοῖς, nisi necessario ob additam syllabam retrahatur, ut αἰάντες, αἰάντεσι. Monosyllaba á vocali

vocali incipientia, ac per se nihil significantia, accentu carent, ut $\acute{o}$, η , $\epsilon\iota\varsigma$, $\epsilon\varsigma$, $\epsilon\kappa$, $\iota\varsigma$, $\iota\omega$, $\epsilon\iota$, $\acute{\omega}\varsigma$, $\omicron\upsilon\kappa$, ξ : In fine tamen periodi $\omicron\upsilon$: Excipe η , $\acute{\omega}$, $\acute{\omega}$, item $\acute{o}$, η , $\acute{\omega}\varsigma$, quæ aliud significant. Mutationes accentuum præcipuè percipientur inflexione nominum & verborum.

De apostropho.

Apostrophus est nota rejecta brevis, seu vocalis, seu diphthongi in fine vocis, cum vox sequens à vocali incipit. Vocales breves tolluntur, primum α , ut $\kappa\alpha\tau'$ $\acute{\alpha}\omega\tau\epsilon\rho$, $\delta\mu'$ $\epsilon\gamma\omega$, pro $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\acute{\alpha}\omega\tau\epsilon\rho$, $\delta\mu\alpha$ $\epsilon\gamma\omega$: deinde ϵ , ut $\phi\acute{\epsilon}\rho'$ $\epsilon\iota\pi\epsilon$, $\beta\acute{\alpha}\sigma\iota'$ $\iota\delta\iota$, pro $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon$ $\epsilon\iota\pi\epsilon$, $\beta\acute{\alpha}\sigma\iota\epsilon$ $\iota\delta\iota$: tum ι breve, ut $\epsilon\pi'$ $\acute{\alpha}\omega\tau\epsilon\rho$ pro $\epsilon\pi\iota$ $\acute{\alpha}\omega\tau\epsilon\rho$.

Poëta interdum in dativo, ut $\acute{\alpha}\sigma\acute{\epsilon}\rho'$ $\acute{o}\pi\omega\epsilon\iota\nu\acute{\omega}$, pro $\acute{\alpha}\sigma\acute{\epsilon}\epsilon\iota$: Oratores nunquam: $\pi\acute{o}\delta\epsilon\iota$ non amittit ι , ut $\pi\acute{o}\delta\epsilon\iota$ $\acute{\alpha}\omega\tau\epsilon\rho$.

Homerus 2. Il. η elidit, $\tau\epsilon\acute{\alpha}\phi'$ $\acute{o}\nu\iota$ $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\rho\omega$ $\epsilon\upsilon\pi\acute{\eta}\kappa\tau\omega$,
Educatus in palatio affabrefacto. pro $\epsilon\tau\epsilon\acute{\alpha}\phi\eta$.

Quartó $\omicron$, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau'$ $\epsilon\chi\omega$, pro $\tau\acute{\epsilon}\tau\omicron$ $\epsilon\chi\omega$:

*Quintó tolluntur diphthongi αι,οι, ut βῆ-
 λουμ' ἔγω, οἶμ' ὥς, pro βούλωμαι ἔγω, οἶμαι ὥς:
 At si sequens aspiretur, tenuis mutabitur
 in densam, ut ἐφ' ὄλον, pro ὠδὶ ὄλον, καθ' ὄ,
 pro κατὰ ὄ.*

Poëticé tollitur etiam prima sequētis, ut ὦ γαθὲ, pro
 ὦ ἀγαθὲ, ἡ ῥετὴ, pro ἡ ἀρετὴ, ποῦ' σι, pro ποῦ' ἐσι, ὄ' γὰ' λέ-
 γον, pro ὄ' ἐγὼ ἔλεγον. Aristophan. ὦ' τᾶν, pro ὦ' ἔτα Doricé
 ex ἔτης ἔτου: Apostrophus igitur ad id apta est.

De notatione.

*Derivativa saepe quantitatē mutant,
 præsertim cūm alteram vocalem tollunt,
 ut ἀ πείθω prima brevi πιθανός, item ἀ φά-
 τω φυγῇ: μακία primam corripit, μανικὸς pro-
 ducit. Cōpositionis fœcunditas multó ma-
 jor est Græcis, quám Latinis: itaque ali-
 quando é quatuor vocibus una fit, ἴσμη,
 ἀνίσμη, ἐπανίσμη, ἑωπανίσμη: aliquando
 é quinque καθαπερανεὶ ἐ κατὰ, αἶ, πόρ, ἀν, εἶ.
 Una est apud Aristophanem in fine ἐκ-
 κλησιαζουσῶν ex undeviginti partibus con-
 stituta.*

stituta. Hic præcipuè tres particulae usum habent α, δ, δὺς : α privat, ἄλογος, ἄμουσος, ἄτεχνος, quibus contraria λογικός, μουσικός, τεχνικός: ejusmodi enim nomina in ικος præposito α, abjiciunt ικ : δ facilitatem & commoditatem ostendit, δ' θυμός, δ' βοῦς, δ' λύ-βος, δ' θυμιά, δ' νοία, δ' μάθεια, εὐφροσύνη, δ' γνωμοσύνη. Δὺς contrariam difficultatem & incommoditatem indicat, δύσκολος, δύσρο-φθ, δύσελπις, δυσπροεία, δυσκρασία, δύσνοια.

Poëtæ particulas præfigūt, quarum aliæ augment ἐρι, ἄρι, ζα, ut ἐρίτιμος, ἀρίδης, ζάπλουτος : νε & νη negant, κέ-ποδες, νήπινος : φι & φιν, χη ponuntur in fine, ὅδ' ὅς ἐτέρηφι pro ἐτέρα, ἀχ' ἔνδρῃφι pro ἔνδρῃ, ἦ ἢ χ.

Composita ferè sunt æqualia tempore simplicibus, ut γυνή, ἀνδρόγυνος, πρῆ, ἄπ-μος : aliquando mutant. Commutat verò etiam compositio accentum, ut σοφός, φι-λόσοφος, αὐτός, φίλας, quod in monosyl- labis perpetuum est, ut παῖς, δ' παῖς, χῶρ, αὐτόχῶρ, πῶς, πλῆξας.

Properis promena accentum retrahunt in præcedentem, ut δοῦλος, δ' δουλος, μοῦσα,

ἑμμουσος.

De numero.

Numerus Græcis præter singularem & pluralem dualis est, quum de duobus agitur, vel quæ bina sunt natura ut τὸ αἰ-
αιτε, τὸ ὀφθαλμῷ, τὸ πρὸς: hunc Attici
crebró usurpant, nunquam Æoles, quos
Latini sunt imitati.

Poëtæ aliquando duali abutuntur pro plurali, Ara-
tus, κρώξατε, βοῶντε: pro κρώξαντες, βοῶντες. Cujusvis au-
tem numeri nominativus idem est vocativo.

De genere.

Genus græcè ferè exprimitur articulo:
licentia tamen Atticis & Ionibus major
est, etiam in prosa. Attici ἡ βῶλος, ἡ δόλος:
Iones ἡ κίων, ἡ αἰθήρ, ἡ βούς, quæ communi-
ter masculina sunt: Aristoteles τὸν λέοντα
promiscuè pro leone & leæna usurpat. I-
dem, οἱ ὄρνιθες τῶν ζῴων. Si mas & fœmina
significetur, sexusque pateat, genus est cō-
mune,

*munne, ut ὁ καὶ ἡ ὄνθ, asinus, asina: ὁ καὶ ἡ
 ἄρκτος, ursus, ursula: ὁ καὶ ἡ ἑλαφθ, cervus,
 cervula: si sexus nō pateat, genus est simplex
 ut ὁ ἀετὸς, aquila, ἡ χελιδὼν, hirundo: ali-
 quando etiam commune, ut ὁ θ ἡ γόρρανος,
 grus, ὁ καὶ ἡ χλω, anser. Arborum nomina
 quædam masculina sunt, ἡμελὸς, πλέως, κό-
 λυνθ, ἑλινεὸς, διόσκουρος, κέρασος, λωπὸς. Om-
 nis generis græcūm nomē rarum est, ut ἰχθὺς,
 σὺ, δεινὰ: δύο, ἄμφω: ἄρπαξ est commune, &
 pro neutro ἄρπακινὸν dicitur: μάχης tan-
 tūm masculinum.*

*Est in quibusdam substantivis recta
 flexio per genera, ut ἰχθυοπώλις ἰχθυοπώ-
 λαινα, ὄργατης ὄργατον, ἐργάτης ὄργατιδος, sic
 προσάτης προσάτις, προφήτης προφήτις, σιὺθης
 σιὺθις, δεωπότης δεωπότης ἢ δεωποῖνα: tum dis-
 similia, φάλτης φάλτεια, ποιήτης ποιήτεια,
 αὐλήτης αὐλήτεις, σκορπιθ σκορπίαινα, λύκος
 λύκαινα, θεὸς, ποῖτικέ θεαινα, μύρος μύραινα,
 μάγθθ, μαγείραινα, λέων λέαινα, θράκωρ*

ὀράκαινα, θεράπων vel θέραι, θεράπεινα, λά-
 κωρ λάκαινα, βασιλεύς βασίλισσα @ βασίλεια
 καὶ βασίλινα Menandro, ἄναξ ἄνασσα, ὁ κί-
 λιξ κίλισσα, λίβυς λίβυσσα, φοίνιξ φοίνισσα,
 κρήν κρήσσα καὶ κείρεα Homero, θράξ θράσ-
 σα. *Sed in adjectivis eadem flexio perpe-*
tua est: quædam sunt trium finium, ut κα-
λὸς καλή καλὸν, & in os cætera similiter,
exceptis primò desinentibus in os purum
vel ros, ut ἅγι @ ἁγία ἁγίον: ὄγδος tamen,
ὄγδον, ὄγδοον. Secundò Attici sæpe os com-
munitè usurpant, præsertim in derivatis
& compositis, ut ὁ καὶ ἡ κόσμι @ καὶ τ' κό-
σμιον, ὁ καὶ ἡ φιλόσοφ @ καὶ τ' φιλόσοφον, ὁ
καὶ ἡ πάμφιλος καὶ τ' πάμφιλον: Denique
Attica illa δῦκως, δῦκωρ.

Quædam aliter in tres fines flectuntur,
ut χεῖρς χεῖεσσα χεῖρι, μέλας μέλαινα
μέλαι, τάλας τάλαινα τάλαι, πᾶς πᾶσα πᾶν,
γλυκὺς γλυκεῖα γλυκὺ.

Quædam sunt duorum tantum finium,

ἢ ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς καὶ τ' ἀληθὲς : sic ἄδακρυς
 ἄδακρυ, φιλόπατρις φιλόπατρι, πολύπους
 πλύπους, τὸρ' ὦ τὸρ' α : aliquando etiam τέ-
 ρεινα, δὴ δαίμων δὴ δαίμων.

De comparativis.

Ex vario nominativi sine, varia for-
 matio est comparativi & superlativi: Ex
 ος fit ὡπερος, ὡτάτος, ut σοφὸς σοφώτερος, σο-
 φώτατος: sic ex adverbis fiunt, ἄνω ἀνώτερος
 ἀνώτατος, ἔξω ἑξώτερος ἑξώτατος, κατώ κατώ-
 τερος κατώτατος, πρῶτος πρῶτερος πρῶτα-
 τος: At multa hic sunt anomalie: primūm,

Præcedente longa vel natura vel po-
 sitione fit οτός οτάτος, ut πρῶτος πρῶτός τε
 πρῶτατος, ἐνδοξός ἐνδοξότος ἐνδοξότατος:
 Homerus tamen metri causa dixit κακώ-
 ξενώτερος Odyss. v. sic etiam σενός, κενός,
 quamvis præcedente brevi. Anomala ex
 hoc sine magis sunt ἀγαθός, ἀμείνων, ἀρείων,

βελπίωρ, κρείττωρ, λυγρίωρ: ἄριστος, κράτιστος,
 βέλτερος, λυγρὸς, εἴ quandoque ἀγαθώτατος,
 quod tamen postremum Lucianus repre-
 hendit: ἐχθρὸς ἐχθίωρ ἐχθιστος, ἀλῶς λαλίσσε-
 ρος λαλίστατος, καλὸς καλίστωρ καλίστος, κακὸς
 κακίωρ, χείρων, χειρείων, ποῦτικέ κακώτερον,
 καίκιστος, χείριστος: μικρὸς μικρότερον μικρό-
 τατος, φίλος φίλτερον φίλτατος per synco-
 rem pro φιλωτόρος, φιλωτάτος: atq; ex ad-
 verbis ὑπὲρ ὑπέρτερος ὑπέρτατος: πρὸ πρὸ-
 τέρως πρὸτατος vel πρῶτος. Adjectiva neu-
 tro es habentia addunt τέρος τάτος: habentia
 ον, addunt ες, εσας, ut ἀληθὴς ἀλη-
 θες ἀληθέστερον ἀληθέστατος, σῶφρων, σωφρο-
 νέστερον σωφρονέστατος: ἀπλῶς tamen ἀ-
 πλούστερος ἀπλούστατος, χείρως χαιέστερος χαι-
 εέστατος, μέλας μελάντερον μελάντατος, μέ-
 γας μείζων μέγιστος. Adjectiva item aliter
 á neutro in υ formant υπερος υτατος, ut δῦρος
 δῦρὺ δῦρύτερον δῦρύντατος: sic sex ἡδύς, ὠκύς,
 ταχύς, γλυκύς, βαδύς, βραδύς: sed habent e-
 tiam

tiam ἰωρ & ἰσος, ἡδῖωρ ἡδῖς & & c. Sed ex
 iis quædam Doricé aliter, ut παχὺς πάσ-
 ωρ, γλυκὺς γλύσωρ, sic θάσωρ, βράσωρ: sic
 ex adverbiiis ἐγγὺς ἐγγύτερος ἐγγύτατος, vel
 ἐγγίωρ ἐγγιστος: At ex substantivo κέρδος fit
 κερδίωρ κερδιστος: ἄ θεός, θεώτερ & Homero:
 E verbis βάλλω βέλτερος βέλτεστος, φέρω φέρ-
 τος φέρτερος, φέρεις & φέρτατος. Attici &
 Iones pro οτερος & οτατος dicunt αιτερος, αι-
 τατος, ut παλαιῖ & παλαιότερος παλαιότατος
 pro παλαιότερος, παλαιότατος: sic ἡσυχάτε-
 ρος ἡσυχάτατος. Alia formantur per ετερος ετα-
 τος, ut ἀρχαῖος ἀρχέστερ & ἀρχέστατος, δικαῖος
 δικέστερ & δικέστατος. Alia in ἰτερος ἰστατος, ut
 πτωχὸς πτωχίστερ & πτωχίστατος: atque aliter
 ὑβειστότος, ὑβειστότατος, pro ὑβειστικός ὑβεισι-
 κώτερος ὑβεισικώτατος. Attici ἄ τῶτης πτίσα-
 τος, ἄ κλέπτης κλεπίστατος, ἄ πλῆντης πληντί-
 στατος, ἄ ψυδής ψυδίστατος, ἀνράτης ἀνραπί-
 στερος. Aliquando é comparativis & super-
 lativis tanquam positivis alia comparan-

tur, χείριστος χερφότερος: χείριστος χερσοτόρη
 apud Hippocratē: ἑχάτος ἑκατότατος apud
 Aristotelem. πρῶτις & καὶ τεῖτατος apud
 Homerum, tanquam diceret primissimus
 & tertiissimus.

De diminutivis.

Ut comparatione significatio nominis
 augetur, sic & diminutione decrescit, cu-
 jus forma apud Græcos in σ feré vel υ de-
 finit: σ præcedente α, ι, ο, υ.

As, ξιλωόθωρος ξηνᾶς, μηνόθωρος μιλῶς, κό-
 σμι & κοσμάς, θουχάεις θουχαίλας Doricé.

ις, ἀμειάρα & ἄμεις, ἀστράγαλος ἄσεις
 taxillus, ἰφιδάνασσα ἰφίς: hinc Δάφνις lau-
 reolus, φίλτατος φίντις Doricé, amiculus,
 κυτίτω κυτυταίς, ἄτρακτος ἀτρακτυμὶς fu-
 sariola, ἀντερᾶσις ἀντερᾶσυμὶς, sic Ἀμάρα Ἀ-
 μαρυμὶς, ἑίδος ἑιδυμὶς, θεράπεινα, θερά-
 πεινίς.

ος, χοίρος, χοιρίλος, ζωός ζωίλος *propria*:
 ναύτης ναυτίλος, ἡδύς ἡδύλος, αἰαρός αἰαρίλος
τιγριο, ἔρως ἔρωτίλος, Ἡρακλῆς Ἡρυνθ, βα-
 συκλῆς βάσυλος, πᾶξις πᾶξιμα, παῖς παι-
 δισκθ παιδίση, χᾶεις χαιῖνος, φίλος φι-
 λῖνος, φίλη φίλιννα, κόρη κέριννα, *metra caus-*
sa κόεινα, *huc referantur* πόλις πλίχη, ἀνῆρ
 ἀνοβράχη, πιθός πιθάκη.

υς, Διονύσιθ Διονῦς, σικκαμῦς, κλαυσῦς,
 λαπῶς λαγιδθῦς, *lepusculus*, κύωρ κυιδθῦς
catellus.

In v non pauciores formæ cadunt præ-
cedente ω vel ο: ω, ἦφαιςθ ἦφαισίωρ, μω-
 ρός μωείωρ: *Quidam etiam* ὑψιπύλη, ὑψών,
 κερδαλέα κερδωρ: *Alij per ω* ὑψώ, κερδω.

ο, κόρη κόειορ, γλυκέρα γλυκέειορ, παῖς
 παίδιορ, φίλτατος φίλτάπορ *propria mulie-*
rum, λόγος λογιδιορ, οἶκος οἰκίδιορ, κόρη κορά-
 σιον, ἀδελφὴ ἀδελφάσιον *asiatica*, *nec ab At-*
ticis recepta, λόγος λογάειορ, παῖς παιδάειον,
 ἥδος εἰδύμιορ, μεῖραξ μερσακύμιορ, κόρη κοεί-

σκιορ, ῥῆμα ῥηματίσκιορ, σῆθος σηθύνιορ, ζῶορ
 ζώοιορ, ξύλορ ξυλύοιορ. *Quaedam bis di-*
miniuntur, ut λόγος λογάειορ λογίδιορ, ῥῆ-
 μα ῥηματίορ ῥηματίσκιορ, ἱμάτιορ ἱματίδιορ ἱ-
 ματιάειορ. *Sæpe ab eodem plura, πῶς παι-*
διορ παιδάειορ παιδίσις, ut latiné puer,
 puerulus, puellus, pugio: bonus, bellus, bel-
 lulus, bellatulus apud Plautum: sic πῶς
 παιδίσις παιδισιῶειορ, puella, puellula.

De indeclinabilibus.

Nomina indeclinabilia Græcis quæ-
dam sunt, ut nomina literarum ἄλφα, βῆ-
 τα, &c. *legitur tamen* σίγματα σιγμάτωρ.
Nomina numerorum πέντε, ἕξ, ἐπὶ ἄ, &c.
deinceps ad centum: Item neutra in αρ,
habentia ω *penultimam, ut* δ' μῶμαρ, τῶ-
 μαρ, βῶμαρ: *item neutra in* ας *non praece-*
dente vocali, nec ρ, *nec* λ, *ut* τ' λέπας τῷ λέ-
 πας: *sic* δέμας, δέπας, βρέτας &c. *similia, cu-*
jusmodi

*jusmodi tamen est, ὅς σέλας τῷ σέλας: item ἦδος, ὄναρ, ὄφελος, νάφθα, χρέωρ: item per syncopen facta, ut δῶ, καίρα, pro δῶμα, καίρα-
 νορ: sic ἄττα Atticé pro ἄπινα: sic πρέσβα Ἐ
 πόντια in nominativo Ἐ vocativo tantum
 apud poëtas, ἐ πρεσβεῖα Ἐ πόντια. Poëtæ
 tamen indeclinabilia aliquādo declinant.
 Homerus χρυσειῶς δὲ πᾶσι.*

De prima parisyllaba masculina.

*Inflexio vocum nō uniusmodi est, cūm
 propter dialectos Communem, Atticam,
 Ionicam, Doricam, Æolicam, poëticam,
 tum propter contractiones, quibus lingua
 Cōmunis in omni declinationis specie uti-
 tur, cūm plenīs vocibus Iones utātur. Pa-
 risyllaba est, cujus genitivus non crescit,
 singularisque dativus in diphthōgum im-
 propriam desinit, accusativus in v cum vo-
 cali nominativi: primaque species ejus est,*

cujus dualis desinit in α, αιν, pluralis in αι, ων, αις, ας: sed masculina est, aut foeminina: masculina, cujus communis nominativus in ας vel ης desinit, genitivus in ε, dativus in α vel η, vocativus in α vel η, ut

Singul. Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνεία, Αἰνεῖαι, Αἰνεία.

Dual. Αἰνεία, Αἰνείαιν.

Plural. Αἰνεῖαι, Αἰνεῶν, Αἰνείαις, Αἰνείας, Αἰνεῖαι.

Χρύσης, Χρύσου, Χρύση, Χρύσην, Χρύση.

Χρύσα, Χρύσαιν.

Χρῦσαι, χρυσῶν, χρύσαις, χρύσας, χρῦσαι.

Trium generum nominativi ης mutatur vocativo in α breve: Primó in nominibus in της, ut τοξότης τοξότα, ἵππηλάτης ἵππηλάτα, προφήτης προφήτα. Poëtice quatuor retinent η, αἰήτης αἰναρέτης, καλλιπότης, φιλοδερσίτης, ὦ αἰήτη & c. Secundó in gentilibus σκύθης σκύθα, πόρσης πόρσα, quando tamen proprium ῥόση: Tertió in compositis

tis á verbis μετρώ, τείβω, πωλώ, ut γεωμέ-
της γεωμέτρα, παιδοτείβης παιδοτείβα, βι-
βλιωπώλης βιβλιωπώλα.

*Attici in quavis declinatione servāt
nominativi & vocativi similitudinem, &
duale nominativum & accusativum ma-
sculino genere efferunt.*

*Iones in omni declinatione mutant α
in η: contrá Dores η in α.*

Cæterum sic propositi fines illi duo flectuntur: Io-
nicé quidem.

ὁ αἰνεῖς, τῷ αἰνέω, τῷ αἰνεῖν, τὸν αἰνείω καὶ αἰνεῖα. τῶν
αἰνέων, τοῖς αἰνεῖς καὶ αἰνεῖσιν, τοὺς αἰνέας. Doricé autē,
τοῦ αἰνεῖα, τῶν αἰνέων, τοῖς αἰνεῖασιν. Ex qua dialecto
genitivi communiter recepti sunt, θωμάς, θωμά, λονκάς
λονκά, ἀννίβας ἀννίβα, πυθαγόρας πυθαγόρα, ἀρχύτας ἀρχύτα
& similes: Doricé etiam declinantur ὁ χρύσας, τῷ χρύσαι·
Dorici etiam putátur illi casus ποδῆς ποδῆ, μανασῆς μα-
νασῆ, μουσῆς μουσῆ, & diminutiva illa διονῦς διονῦ, καμῦς
καμῦ: item ὁ ἰησῆς, τῷ ἰησῆ, τῷ ἰησῆ, τὸν ἰησοῦν, ὦ ἰησῆ,
quod bisyllabum quidem, & ex hebræo potius, quàm
græco ducendum putant. A Eoles & vertunt in ου, αἰακί-
δου pro αἰακίδου. Poëtæ é genitivo Ionico tollunt ε, &
αἰνέω dicunt. Contrá desinentia in ης formant in α, ut
κυωῶτης κυωῶπα, ἐχθροδότης ἐχθροδόπα.

*Contractio rara est in hac declinatio-
ne, ut ἄπεμῆς ἄπεμῆς, ἄπεμέου ἄπελλοῦ,
ἄπεμέη ἄπεμῆ, ἄπεμέω ἄπεμῶ.*

*Lascares addit genus commune, ut ὁ
ἡ λήσης, λήσου: quod Gaza non probat.*

De parisyllaba prima fœminina.

*Parisyllaba prima fœminina est, cuius
nominativus & vocativus desinit in α
vel η, genitivus in ης dativus in η, ut,
S. ἡ μουσα, τῇ μουσῇ, τῇ μουσῇ, τῷ μουσῶν, ὡ
μουσα. & c.*

*Finita in σα, θα, ρα & α purum geni-
tivo desinunt in ας, dativo in α, ut λήσα λή-
σας, μάρα θα μάρα θας, ἡμέρα ἡμέρας, φιλία φι-
λίας.*

*ἡ πρὴ, τῇ πρῇ, τῇ πρῇ, τῷ πρῶ, ὡ πρῇ
& c.*

*Ionice ἡ ἡμέρη, τῇ ἡμέρῃ & c. τῇ ἡμερέων καὶ ἡμεράων,
ταῖς ἡμέρῃς, ἡμέρησι. Dorice ἡ ἀμέρα & c. τῇ ἀμεράν, ταῖς
ἀμέραισι: Sic ἀ τιμὰ, τῇ τιμᾷ, ταῖς τίμαισι.*

*Contractio hic etiam quædam est ex
αα in α, ut Ἀθηναία Ἀθηναῖα, Ἀθιναίᾶς Ἀθιναῖς,
sic ναυσικία ναυσικῖα, ναυσικιάς ναυσικῖας.*

De

GRAM. GRÆCA.
De parisyllaba secunda.

31

Secunda parisyllaba est, cujus nominativus desinit in os masculinum, fœmininum, cōmune, vel in ov neutrū: genitivus in x, dativus in ω, vocativus in ε, dualis nominativus in ω, genitivus in οιν: pluralis nominativus in οι vel α, genitivus in ων, dativus in οισ, accusativus in ους vel α, ut

ὁ λόγος, ἡ λέξις, τὸν λόγον, ὁρῶ λόγον, ὦ λέγε.

τὸν λόγον, τοῖς λόγοις.

οἱ λόγοι, τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, ἐν τοῖς λόγοις.

ἡ ὁδός, τὴν ὁδὸν εἰς c.

ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τὸ καὶ τὸν ἄνθρωπον εἰς c.

τὸ ξύλον, τὸ ξύλον εἰς c.

Attici in quibusdam neutris aliquādo abjiciunt v, ut δ'νηο, ἔληκτο, βίβτο, τοσοῦτο: atque in aliis mutant α purum ε longum in ε, ε o extrema syllaba in ω, ε subjiciunt i, ac v tollūt, unde á quibusdam

facta est species declinationis parisyllabae:
ut pro μελάος, μελάος & c. Attici dicunt,
μελέεω, μελέεω, μενέεω, μελέεω,
μελέεω.

μελέεω, μελέεω.

μελέεω, μενέεω, μελέεω, μενέεω,
μελέεω.

ἡ ἄλος, τ' ἄλ. & c.

ὁ καὶ ἡ δ' ὕγεω, δ' ὕγεω, τ' ὕγεω & c.

Sic pro ναός, λαός, νεός, λεός: item in com-
positis ἀγήρεας, κέρεας, γέλεας, ut δ' ὕγεω δ' ὕ-
γεω, μονόκερας μονόκερω, φιλόγελες φιλόγε-
λες, quod communiter per τος profertur, ut
δ' ὕγεω τος, μονοκέρω τος, φιλογέλες τος. Attici
quondam in accusativo singulari abjicie-
bāt ν, ut τὸν μελέεω, τὴν ἄλ, quod in quin-
que postea retinuerunt, ἄθως ἄθω, ἕως ἕω,
κέως κέω, κῶς κῶ, λατῶς λατῶ, quod commu-
niter λατῶς λατῶ. Unum quoque in ως
neutrum est, δ' χρέως, τ' χρέω.

Atticé & Ionicé λόγοιο pro τῷ λόγῳ, Doricé τῷ λόγῳ
pro τῷ λόγῳ, & τῶς λόγῳ, & λόγος pro τῷ λόγῳ: Ionicé
λόγοι

λόγων pro τοῖν λόγοιν, & λόγοισιν pro λόγοις : & aliquan-
do pro ω, ut διχομήνι pro διχομήνῳ : & in genitivo Attico,
ω pro ω, ut μονελέω pro μονελέω.

*Contractio hic frequentior est, & qui-
dem casibus omnibus, unde hæc nomina
dicuntur ὀλοπα. 3^η, ut*

ὁ νόος νῶς, νόος νῶ, νόω νῶ, νόον νοῶ, νόε νῶ.

νόω νῶ, νόοιρ νοῖρ.

νόοι νοῖ, νόωρ νῶρ, νόοις νοῖς, νόος νῶς, νόοι νοῖ.

sic ῥόθ, πλόθ. item

ὁ ὀτέορ οῶ, ὀτέος ῶ, ὀτέω ῶ, ὀτέου οῶ, ὀτέον

οῶ, ὀτέω ῶ, ὀτέοιρ οῖρ.

ὀτέα ᾶ, ὀτέωρ ᾶρ, ὀτέοις οῖς, ὀτέα ᾶ, ὀτέα ᾶ.

*Anomala secundæ parissyllabæ sunt,
ut singulariter masculina ἔρετμος, σαθμός,
λύχιθ, τράχηλος, δεσμός, κύκλθ, μόχλος,
νῶτος, ζυγός: pluraliter neutra ἔρετμα, σαθμα,
λύχια, τράχηλα, δεσμα, κύκλα, μόχλα, νῶτα,
ζυγά: reperies etiam κύκλως, λύχις, δεσμός:
sic fæminina δίφρθ, κέλδυσθ comiti-
ne τάρταρθ: pluraliter δίφρα, κέλδυστα,
τάρταρα: dicitur etiam θ δεσμός ἢ δέσμη,*

ὁ κέλευθος, sic ὁ ξέσμεθ, ὁ ξέσμορ, ὁ οὔρος, ὁ οὔρορ, ὁ ἑνέσμεθ ἢ ἑνέσμορ, ὁ δύμος, ὁ δύμορ, ὁ καὶ ὁ δείχανος ὁ δείχανορ, οἱ σάδιοι τὰ σάδια.

De adjectivis parisyllabis utriusque
declinationis, ubi de articulis
& pronominebus.

Adjectiva parisyllaba multa sunt utriusque declinationis communia, e quibus illa materiam significantia, χρύσεθ, ἀργύρεος, κάλχεθ sunt ὁλοπαθεῖν, ut χρύσεος, οὔς, χρυσέα, ἦ, χρυσέορ, ουῶ, sic κάλχεθ: at ἀργύρεος ἀργυροῦς, ἀργυρέα ἀργυρεᾶ, ἀργύρεορ ἀργυρουῶ, ἔ ἀπλόθ, ὄς, ἀπλόθ, ἦ, ἀπλόορ, ουῶ, ἔ in plurali τὰ ἀπλόα, ᾶ.

Ex adjectivis parisyllabis anomala sunt quaedam, ὁ πλὺς, ὁρ πλυν, ὁ πολὺς, reliqui casus ab inusitato πολλός (quo tamen Iones utuntur) ut πλῆς, πολῶ, πολῆ, πολλῆς: sic ὁ μέγας, ὁρ μέγαν, ὁ μέγα, reliqui casus

sus

sus ab inusitato μεγάλος, ut μεγάλου μεγάλω, μεγάλη μεγάλης: Æschylus tamen dixit ὦ μέγαλε: ἄμφω ἄμφοιρ, δύο δύοιρ: Atticé δύο δυοῖρ: Ion. δυῶρ Ἐ τοῖς δυοῖν: δύο etiā per omnes casus excepto dativo plurali.

Articuli huc pertinent, unde speciem vocis á nomine diversam facere Logica nulla fuit, sicut é pronomi-
nibus, cum Grammatica nominalis, aut ejus anomalia
quædam hic sola sit.

Articulus duplex est, præpositivus ἔ postpositivus, præpositivus ita declinatur.

ὁ, τῷ, τοῦ, τῶ. τῶ, τοῖρ. οἱ, τῇ, τοῖς, τοῖς.

ἡ, τῇ, τῇ, τῶ. τὰ, ταῖν. αἱ, τῇ, ταῖς, τὰς.

τῷ, τῷ, τοῦ, τῶ. τὰ, τοῖρ. τὰ, τῇ, τοῖς, τὰ.

Articulus præpositivus vocativo caret: at pro eo assumit ὦ adverbium vocandi. Subjunctivus ita declinatur:

ὅς, οὗ, ὧ, ὅρ. ὦ, οἶρ. οἱ, ὧν, οἷς, οὖς.

ἡ, ἧς, ἧ, ὧ. αἱ, αἶν. αἱ, ὧν, αἷς, αἷς.

ὅ, οὗ, ὧ, ὅ. ὦ, οἶρ. αἱ, ὧν, οἷς, αἱ.

Sexdecim nomina pronomina appellantur, quorum tria prima præcipuam anomalam habent.

ἐγὼ, ἐμεῦ, ἐμοί, ἐμέ, *Ἐ per aphæresin*
 μου, μοί, μέ.

νῶϊ καὶ νῶ, νῶϊρ καὶ νῶρ.

ἡμεῖς, ἡμῶρ, ἡμῶν, ἡμᾶς.

Atticé ἐγὼγε, ἐμοίγε : Ionicé ἐμεο, & ἐμεῖο . ἡμεῖς, ἡμέων
 & ἡμείων . Doricé ἐγὼν & ἐγώνη & ἐγώνηα, ἐμεῦ, μεῦ, ἐμίν,
 Plur. ἄμμε, ἄμῶν, acc. ἄμμε . AEolicé ἐγὼν, genit. ἄμμεων,
 dativ. ἄμμιν & ἄμμι, accus. ἄμμας . Boeoticé ἰώγα & ἰώνηα
 genitiv. poët. ἐμέθεν, & ἐμέοθεν.

Σὺ, σοῦ, σοί, σέ.

σφῶϊ καὶ σφῶ, σφῶϊρ καὶ σφῶν.

ὕμεῖς, ὕμῶν, ὕμῶρ, ὕμᾶς.

Ionicé σέο & σέιο : plur. ὕμέες, ὕμέων & ὕμείων, ὕμέας
 Doricé σεῦ & πεῦ, πεοῖο, ποι, τίν, τεῖν, τέ & τὺ : Plur. ὕμμε, ὕμιν
 & ὕμμι : acc. ὕμμε & ὕμμας . AEolicé ὕμμε, ὕμμιν &
 ὕμμι. poët. σέθεν & σεόθεν.

ὅς, *olim* ἰ, οὔ, εἴ *Ἐ* εἰ, εἴ *Ἐ* εἶ.

σφωέ *Ἐ* σφε, σφῶϊρ *Ἐ* σφίρ.

σφεῖς, σφῶρ, σφίσιρ, σφᾶς.

Poët. ἔθεν. Ionicé genitivus εἶο & εἶο : plur. σφεῖς, σφεῖων
 & σφείων, σφίν, σφέας.

Doricé genitivus εἶν : accus. μιν & νιν : plur. σφές : ac-
 cus. σφε, quod significat αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτοὺς, αὐτὰς,
 αὐτὰ : Poëticé genitivus ἔθεν pro εἶοθεν : Cyprii genit. εἶν
 & accus. ἰν.

Octo possessiva sunt ἐμός, ἐμή, ἐμόν : á
duali νωίτορ *Ἐ* νωιτόρ'α, νωίτορορ : *á plurali*

ἡμέ-

ἡμέτερον Θ, ἡμετέρᾳ, ἡμετέρου.

Doricé ἁμὸς ἁμᾶ, & poëticé ἅμι, ἅμον. σὸς, σή, σόν. Attica sunt ὁ σῶς, τὸν σῶν, οἱ σῶ, τὸς σῶς: Doricé τεὸς, τεᾶ, τεόν, τεῶ, τεᾶς, τεῷ: AEoles articulū conjungūt, ὅσος, ἥσι, ῥσσον.

A duali σφωίτερος, σφωιτέρᾳ, σφωίτερον: *á plurali* ὑμέτερον Θ, ὑμετέρᾳ, ὑμετέρου.

Et Doricé ὑμὸς, ὑμᾶ, & poëticé ὑμῆ, ὑμὸν.

ὅς, ἡ, ὅ.

Poëticé εὖς, ἐή, ἐών.

A plurali σφέτερος σφετέρᾳ, σφέτερον.

Doricé σφὸς, σφᾶ, & σφῆ, σφόν.

Ab his derivativa perrara sunt. Anacreon dixit ἡμετέρῳ, alii ἡμεδαπὸς ἡμεδαπῇ ἡμεδαπὸν, nostras: item ὑμεδαπὸς ὑμεδαπῇ ὑμεδαπὸν, vestras: quorum interrogativum est ποδαπὸς; cujas? Demonstrativa duo sunt οὗτος & ἐκεῖν Θ.

οὗτος αὗτη οὗτος, οὗτου ταύτης οὗτου, οὕτω ταύτη οὕτω, οὗτον ταύτην οὗτος, ὥς ὥς αὗτη οὗτος.

οὕτω ταῦτα οὕτω, οὕτοι ταῦται οὕτοι.

οὗτοι αὗται ταῦτα, οὕτω, οὕτοις ταύταις οὕτοις, οὕτους ταῦτας ταῦτα.

Attici cū rem præsentem tanquam digito demonstrant, addunt in fine ι,

οὔτοι, ζυτοι, ζυτωι, ζυζυι.

Ζυτωὶ, τουτοινι.

οὐτοι, ζυτωνι, τουζισι, ζυτουσι.

Sic fœminino singulari tantum: Neutro singulari του τοῦ, τὸ τοῦτο, τὸ τοιοῦτο, τὸ τοιούτο. Plurali των τῶν, ταῖς ταῖς, ταῖς ταῖς. Ionicé τὰ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα, τὰ τέσσαρα, τὰ τέσσαρα, τὰ τέσσαρα : των τεσσάρων, των τεσσάρων, των τεσσάρων, των τεσσάρων, των τεσσάρων. Creticé τούτῳ.

Compositum ex τοῖος & τηλίκος, abji-
cit τ. βιοῦτος, βιωτή, βιῶτο, τηλικούτος, τηλι-
κώτη, τηλικῶτο: sic βουῦτος, βουώτη, βουῶτο.
Compositum ὅδε, ἡδε, τόδε, & Atticé ὀδὶ, ἡδὶ,
τοδὶ, item ὄγε, ἡγε, τόγε, pro αὐτος, αὐτή, ὅθεν
ponuntur.

ἐκείνος ἐκείνη ἐκεῖνο, *sine* ν, ἐκείνου ἐκείνης
ἐκείνου, ἐκείνω ἐκείνη ἐκείνω, ἐκεῖνον ἐκείνῳ
ἐκεῖνο *ε* *ς*.

Attici hic etiam addunt, ἐκφυοῖ, ἐκ-
φυή, ἐκφυοί.

Doricé τῆνος, τήνα, τήνο. A Eolicé κῆνος, κείνη, κῆνο, Aristoteles hinc derivavit τὸ ἐκείνιον.

Rela-

ἑαυτῷ ἔσ' αὐτῷ, ἑαυτὸν ἔσ' αὐτόν. *Fæm.* ἑαυτῷ
 ἔσ' αὐτῷ, ἑαυτῇ ἔσ' αὐτῇ, ἑαυτῷ ἔσ' αὐτῷ. *Hic*
etiam plurale est mascul. ἑαυτῶν ἔσ' αὐτῶν,
 ἑαυτοῖς ἔσ' αὐτοῖς, ἑαυτοῦ ἔσ' αὐτοῦ: *Fæm.* ἑαυ-
 τῶν, ἑαυταῖς, ἑαυτὰς. *neutr.* ἑαυτῶν, ἑαυτῶν,
 ἑαυτὰ.

Ionicé ἑωυτέων, ἑωυτέοισιν.

Dicitur etiam separatim σφῶν αὐτῶν,
 σφλοῖν αὐτοῖς, σφὰς αὐτοῦ, *quod in cæteris cō-*
positis quovis numero fieri potest.

De imparisyllaba.

Imparisyllaba est, cujus genitivus cre-
scit, desinitque in os, dativus in ι, accusati-
vus in α vel neutralem finem: dualis no-
minativus in ε, genitivus in οιν: pluralis
nominativus in ες vel α, genitivus in ωρ,
dativus in σι, accusativus in ας vel α.

Dativus singularis nunquam acuitur,
licet acuatur accusativus, ut τῷ ἀνδρὶ, ἔρ
 ἀνδρα, τῇ φωνῇ, τῷ φρένα, τῷ πῶκι, ἔρ
 πῶκα.

Voca-

*Vocativus ex genitivo ντος, fit remoto
ος, ut αἶας αἶαντος αἶαν, λέων λέοντος λέον.*

Poëta solent tollere ν, ut κάλχας κάλχανος κάλχα.

*Dativus pluralis fit á singulari inter-
posito σ, ut ἥρως, ἥρωι ἥρωσι, ῥήτωρ, ῥήτορι ῥήτορ-
σι: hic é consonis solū ε manet: abjicitur au-
tem τ, θ, δ, ν, λέβητι λέβησι, ὄρνιθι ὄρνισι, λαμ-
πάδι λαμπάσι, πτᾶνι, ἱτᾶσι. Quod si tñ pe-
nultima é longa positione fieret brevis, ad
ο vel ε addito υ vel ι, fiet diphthongus, aut
vocalis anceps producetur, ut λέοντι λέοντι, ἡδέντι ἡδεῖσι, αἶαντι αἶασι, ἰσάντι ἰσᾶσι: In ξ,
vel φ, vel diphthongum desinentia addi-
to ι, formant dativum pluralem, ut ἄρπαξ
ἄρπαξι, ἄραφ, ἄραφι, πλάκους πλάκῃσι, ναῦς
ναυσί.*

Iones formant á genitivo singulari, os verso in εσι, ut ἥρως ἥρωος, ἥρώεσι, σῶμα σώματος σωμάτεσι, γυνή γυναι-
κος γυναιέσι. Dores contrá recté formant, ut βασιλεὺς
βασιλεί, βασιλέσι. AEtoli veró omnes declinationis hu-
jus dativos plurales parisyllabicé formant in τοις, ut ὁ
γέρον γέροντος γερόντοις: quod Latini videntur imitati in
græcis nominibus illis, emblemata, emblematum, em-
blematis, poëmata, poëmatum, poëmatis.

Imparisyllaborum simplicium divisio

nulla facta est á Græcis, nisi per fines nominativorum ex alphabeti ordine, quod Latini sunt imitati: at melius generibus incrementi dividuntur per vocales: prima igitur imparisyllaborum simplicium species est crescentium per α.

Crescentia per α.

ὁ λαῶς, τῷ λαῶος ἔ λαῶς, ἔ ὁ λαῖς λαῖος: dissyllaba enim imparisyllaba penultimā genitivi ἔ dativi aciunt, ἔ ὁ λαῶς λαῖς.

Duo in αως, puré flectuntur, ἡ γραῶς γεῖος, γεῖ γραῶν ὦ γραῶ: sic ἡ ναῶς ναῖος ἔς.

Atticé γεῶς, νέως, τῇ γεῶν, νεῶν: Nominativo tamen plurali νῆες non ναῶς, ἔ accusativo ναῶς non νῆας.

Ionicé γεῆος, νῆος. Poëticé γεῆῶς γεῆῶς, νῆῶς νῆῶς.

ἔ εἶαρ εἶαρ

Ionicé καὶ ἦρ ἦρος: Poëticé τὸ εἶαρ εἶαρος.

ἔ σεῖαρ σεῖαρ, unde σῆρ σῆρος: ἡ δάμαρ δάμαρος ἔ δάμαρτος, ἔ κέαρ κέαρος, unde

unde κῆρ κηρός, ὁ μάκκας μάκκαρος ὅ μάκκας
μάκκατος, δι' νένταρ νένταρος.

ὁ ἄλς ἄλς, *sal*, ἡ ἄλς ἄλς, ταῦς ἄλσι,
mare.

δι' βῆμα βήματος, δι' δέσμα ὅ *similia*
neutra, quæ aliquādo geminant, δι' ἄσπα-
σματος, ὁ ἄσπασμος, &, sic δι' ἔχμα, ὁ ἔχμος,
δι' βρέχμα, ὁ βρέχμος, δι' κερήας κερήατος ὅ
κέρητος: *dicitur* ὅ ἡ κέρη κέρης ὅ ἡ κρᾶς
κρατὸς, & ἄλας ἄλατος, εἶδαρ εἶδατος: sic ἡ-
μαρ, ἡ παρ, ὀνείαρ, δι' ὕδαρ ὕδατος: sic & δελέαρ,
γόνας ὅ *proëticé* γουῶας, γῆρας, φρέαρ, & σκῶρ
σκατὸς, δεῖνα δείνατος *vel* δείνος *vel* δεῖνα ὅ
ὁδεῖς τῷ δείνος, τῷ δεῖνι, ὅμ δεῖνα: ὁ ἄναξ ἄνα-
κτος ὡ ἄνα ὅ ἄναξ, δι' γάλα γάλακτος, ὁ πᾶς
καὶ & πᾶν παντὸς, αἶας αἶαντος.

AEoles de finentibus in as addunt: nominativo, ut
θάας θόας θόαντος.

ἡ μονὰς μονάδος, ἡ λαμπὰς λαμπάδας, ὁ
καὶ ἡ φυγάς φυγάδος.

ἡ αὐλάξ αὐλάκος, ὁ κόραξ κόρακος, ὁ θῶραξ
θῶρακος.

ὁ ἄρπαξ ἄρπαγος.

ὁ πῖταν ἱτάνος, ὁ πᾶν γανός, ὁ παιᾶν παιᾶ-
νος, ὁ μέλας Ἔ Aeolicé μέλαις, καὶ ῥ' μέλαν,
μέλανος ὦ μέλαν. ὁ τάλας, Ἔ Aeolicé τά-
λαις, καὶ ῥ' τάλαν τάλανος ὦ τάλαν, πελέ-
κας *Communiter* πελεκάνος, *Atticé* πελε-
κάντος, *Doricé* πελεκᾶ *detracto nempe σ,*
ut antea in monosyllabis, sic λαοσάμα, πο-
λυδάμα.

ἡ λαίλαψ λαίλαπος, ἄραψ ἄραβος, σί-
ραψ σίραφος.

Crescentia per σ.

ῥ' ἦτορ ἦτορος, *sic composita* μεγαλήτωρ με-
γαλήτορος, ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ ἀπάτορος, ὁ καὶ ἡ
ἀμήτωρ ἀμήτορος, πανταμάτωρ πανταμάτορος.
ἔκτωρ ἔκτορος, νέστωρ νέστορος ὦ νέστωρ, Ἔ *si-*
milia in ωρ, ορος.

ὁ δράκωμ δράκωνες, ὁ ὀδοὺς ὀδόντος.

ὁ ποὺς ποδός, ὦ ποὺς Ἔ τοῖς ποσὶ, Ἔ *sic*
composita, ὁ καὶ ἡ δίπυς καὶ ῥ' δίπυω δίπο-
δος

δος vel δίπρ: sic οἰδίπρς οἰδίποδος, ἔστ At-
 ticé οἰδίπρ abjecto σ, quod ἔστ οἰδίπρδης οἰ-
 διπόδου, sic ἐπῆαπρς ἐπῆαπρδος, unde ἐπῆαπρ-
 δης ἐπῆαπρδου, quæ composita faciunt πολύ-
 πρδα ἔστ πολύπρω, τείπρδα ἔστ τείπρω.

ἢ φλόξ φλόγς.

μαχάωρ μαχάονος, ὦ μαχᾶωρ, ὁ καὶ ἡ μεί-
 ζωρ καὶ δι μείζωρ μείζονος: sic comparativa si-
 milia, quæ syncopen patiuntur accusativo
 singulari, ut τὸρ καὶ τὴν μείζονα μείζω: ἔστ plu-
 ralibus nominativo, accusativo ἔστ voca-
 tivo μείζονες μείζες, μείζονας μείζες: etiam in
 neutris μείζονα μείζω.

ὁ πείωρ πείονθ, ὁ χελιδῶρ χελιδένθ, ἢ
 τρυγῶρ τρυγόνος, ὁ καὶ ἡ δύσκαίμωρ καὶ δι δύσκα-
 μωρ δύσκαίμενος, ὁ καὶ ἡ σῶφρωρ καὶ δι σῶφρορ
 σῶφρονος: ἡ γέμωρ ἡ γέμενος καὶ ἡ γεμένη, ἡ ἀη-
 δῶρ ἀηδόνος, καὶ ἀηδὼ ἀήδους, sic ἡ γέρτωρ ἔστ
 γοργῶ, ἢ χελιδῶρ ἔστ χελιδῶ, ἢ εἰκῶρ ἔστ εἰκῶ,
 εἶκος, &c. In onos autem flexa vocativum fa-
 ciunt detracta os, ut Ἀπόλωρ Ἀπόλωνος, ὦ

Ἄπρον, *Doricé* ποσειδαορ pro ὠσειδορ *Æo-*
les autem omnes vocativos á rectis in ωρ
faciunt per ορ, χελιδορ, σαρπηδορ.

ὁ μέροϛ μέροπος, ἢ ὀϛ ὀπόϛ.

Crescentia per ω.

ὁ ἥρωϛ, ἥρωοϛ, ἥρωα, *Atticé* ἥρω, ut ἥρωαϛ
 ἥρωϛ, ῥώϛ τρωοϛ Ἔ τρωοϛ ῥωϛ, δμωοϛ, τῷ δμωοϛ
 Ἔ ἡ δμωῆ, ηϛ, Ἔ ὁ δμῶοϛ, ϛ, ὁ μίνωϛ μίνωοϛ
 Ἔ μίνω.

ἔλωρ ἔλωροϛ, ἰχώρ ἰχώροϛ, τέκνωρ τέκνω-
 ϛοϛ, ὁ φώρ φωροϛ.

ὁ ἔρωϛ ἔρωτοϛ vel ἔρω, ὁ ἰδρωϛ ἰδρωτοϛ, ϛ ἔϛ
 ὠϛ, *roëticé* οὔαϛ ἔαβοϛ, ὁ γέλωρ γέλωτοϛ vel
 γέλω, ϛ φῶϛ φωτοϛ, *roëticé* φάοϛ φαέοϛ Ἔ
 φόωϛ: *in dual.* τοῖρ φωβοῖρ: ὁ φῶϛ *autem*, βῖρ
 φώτορ, *vir viri.*

ὁ ξωοφῶρ ξωοφῶντοϛ. *Poëta solent hic*
interponere ο, ξωοφώορ ξωοφώντοϛ.

ὁ πῶξ πωκοϛ, χιτῶρ χιτῶνοϛ, Ἔ χιτῶν,
 ὁ ἄρῶρ

ὁ ἄλφ' ἄλφ'νος ἔ' αἰῶνα, ἔ' *Æolicé* ἄωνορ:
 ἡ σιδωρ σιδῶνος, ἡ τρήρωρ τρήρωνος, ὁ κλώρ κλω-
 νος, χάρωρ χάρωνος ἔ' χάροντος.

ὁ κύκλωρ κύκλωπος, ἡ ὦρ ὦπος.

Crescentia per ε.

ὁ ὕδωρ ὕδωρ *poëtice* pro ὕδωρ ὕδατος.

ὁ αἰδῆρ αἰδέρος, πατήρ πατρός καὶ παῖς, πατήρ πατρί: ἡ μητήρ μητρός καὶ μητρί, μη-
 τέρ καὶ μητρί: ἔ' *sic in* ηε *finita fœminina*
genitivo ἔ' *dativo singulari syncopen* pa-
 tiuntur, ut ἡ θυγάτηρ, ἡ γάμηρ ταῖς γαμήρσι,
 ἡ δημήτηρ, δημητρᾶ *etiam in accusativo*, ἔ'
in vocativo, δῆμητῶρ, *Doricé* δάματῶρ: at
 ἄνῆρ, ἄνέρος καὶ ἀνδρός, *omnibus casibus syn-*
copen patitur ἔ' ὁ *assumit*: *Atque hæc*
contracta dativum pluralem habet in ασι,
 ut πατρῆασι, ἔ' *in cæteris*, ἀνδράσι.

Graviona in ηε, vocativo habent ερ,
 ut μητήρ, μῆτῶρ: *sic acuta ἄνῆρ, δαήρ, πατήρ.*

ὁ χαείης, ὃ χαεία χαιείεντος, ὦ χαιεία,
vel χαιεία.

κλήμης κλήμιτος, *Clemēs*, οὐάλης οὐά-
λεις, *Valens*.

ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος.

ὁ ἄρσηρ ἄρσενος, ὦ ἄρσερ : ὁ καὶ ἡ τὸρ'ω, ὃ
τὸρ'α τέρενος, ὦ τὸρερ, τριμῶ πιμλός, ἡ φρεῶ
φρεός, ὁ κτεῖς κτενός : *sic adjectivum εἰς, ὦ,*
ένος, cujus fæmininum est μία μιᾶς, ὧ cō-
posita μηδεῖς, οὐδεῖς : quamvis primitivum
singulare tantum sit, tamen pluraliter fa-
ciunt μηδένας, ὃδένας, pro quibus Iones μη-
δαμοί, οὐδαμοί.

ἡ φλέψ φλεβός.

Crescentia per η.

ὁ σῆρ σῆρός, σωτῆρ σωτῆρος ὦ σῶτορ, λουτῆρ
λουτῆρος, ὃ κῆρ κηρός.

ὁ λέβης λέβητος, ἐοθῆς ἐοθῆτος ὧ *similia*
substantiva fæminina ex adjectivis in ος,

ut κακότης κακότης. *Quædam hic etiam Atticæ parisyllaba sunt, ut θάλης θάλητος θάλητα &c. Atticé θάλου, θάλω, sic δάρης, ἄρης, κρέμης, γώνης, μέγης, μύκης, μυώνης, πύδης, φάλης.*

ὁ νάρθηξ νάρθηκος, ἡ πῆληξ πῆληκος

ἄρω *recto est inusitatum*: ἄρηνος & ἄρ-
τος, ἄρνι, ὁ ἔμλω ἔμλωος, ἡ στερῶ στερῆνος, ὁ
μῶ & *Eolicé* μεις, τῷ μῶος, μῶι, μῶα,
ὁ μῶ & μεις.

Crescentia per i.

ὁ φθίς φθιρός, ἡ χεῖς χειρός & *poëticé*
χερός, unde χεροῖν χερσὶ: sic ὁ καὶ ἡ αὐτόχεις,
ὁ καὶ ἡ ἀντίχεις.

θ' μέλι μέλιτος, ὁ καὶ ἡ δῦχαις, θ' δῦχαι
δύχαιτος.

ἡ δαῖς δαιτός, θ' σαῖς σαιτός.

ὁ καὶ ἡ ὄρνις, ὄρνιθος, ὄρνιθα ὄρνις, αἱ ὄρνιθες
& τὰς ὄρνιθας & *syncope* ὄρνις, ἡ θέμις θε-

μιδος, *roëtice* δέμιδος, *Doricé* δέμιδος, δέ-
μιρ, ὦ δέμι, ἡ μόρμις μόρμιδος, ἔλμινς ἔλ-
μινδος.

ὁ κλείς κλειδος, κλείδα *Att.* κλεῖρ: αἱ
κλείδες, τὰς κλείδας *Att. syncore* κλείς, *sic* ἡ
τειακοντούπης, τειακοντούπιδες, τειακοντούπεις,
Att. syncore τειακοντούπιδας *Att. syncore* τειακοντού-
πεις: *sic* φδοῖδες φδοῖς, φδοῖδας φδοῖς. ὁ καὶ ἡ
φιλόπαταις, φ' φιλόπαται, φιλοπάταιδος,
ἡ αὐλὶς αὐλιδος, *Att.* αὐλὴ αὐλῆς: *sic* φῆμις *Att.*
φῆμη, ὁ καὶ ἡ παῖς παῖδος, *unde contractum*
παῖς παιδος, ὦ παῖ: *sic composita* ἄπαις, δῦ-
παις, γάεις γάειδος, ἡ ἔεις ἔειδος, ἔειδα καὶ ἔ-
ειρ, *quia Ionice detrahitur δ, Att. fit geni-*
tivus ιος, πάειος, Ἀδώνιος, *unde accusativus*
in iv Att. similia barytona: κρηπὶς κρηπίδος,
ὁ καὶ ἡ ἄπολις ἄπολιδος: *sic* ὁ *Att.* ἡ φυρόπλις.

ἡ ἑλιξ ἑλικος, ὁ κύλιξ κύλικος, θεῖξ τεικός,
γυνὴ γυναικος τὴν γυναικα, *Att. olim* γυνῶ,
ὦ γυνῶναι, ἡ αἰξ αἰγός.

ὁ καὶ ἡ τίς καὶ τίς, *πνός infinitum:* at

τίνος

ἦνος *interrogativum*, ὁ δελφίμ *vel Atticé*
 δελφίς δελφῖνος, ἄκτῖμ *vel* ἄκτις ἄκτῖνος, ἡ
 σαλαμίμ *vel* σαλαμίς σαλαμῖνος.

ὁ λίψ λιβός, κατήλιψ κατήλιφος.

Ζεύς, Διός, Διῖ, Δία, ὦ Ζεῦ, *Ἔ* *poëticé* Ζεύς,
 zeός: ζῶ, ζῶος, ζῶι, ζῶα, *Ἔ* *Æolicé* ζᾶν,
 ζανός, ζανί, ζᾶνα, *Bæoticé* Δδύς *Ἔ* *Bdδύς*: *di-*
citur *Ἔ* ὁ ζῆς, *unde* τὸν ζῶ, *Ἔ* ὁ ζᾶς, τὸν ζᾶν,
Ἔ Δίς *Ἔ* Δῶ, *Ἔ* Δᾶν Δανός.

Crescentia per υ.

ἃ δᾶκρυ δᾶκρυος *Ἔ* ἃ δᾶκρυον δακρύς,
 ἃ ρένυ ρένυος *Ἔ* ρουός, ρένυι ρουί, ρόνυε ρο-
 νύοιμ: ρένυα ρουᾶ, ρονύωμ ρουῶμ, ρόνυσι *Ἔ* *c.*
poëticé etiam ἃ ρόνας ρόνατος, *Ἔ* ρουᾶς
 ρουᾶός, ἃ δόρυ δόρυος, δουρός, δόρυι δουεὶ *Ἔ*
poëticé ἃ δόρας δόρατος *Ἔ* ἃ δούρας δούρατος
Ἔ ἃ δόρες, δόρεος δόρης *Ἔ* *c.* ἡ ἐγχελὺς, ἐγχε-
 λυος, *Ἔ* ἡ ἐγχελὶς ἐγχέλεως. *Nomina in ũs*
corripiunt penultimam dativi pluralis, ὁ

ἰχθῦς, τοῖς ἰχθύσι, *præter* ὁ μῦς, τοῖς μῦσι.

ὁ ψίδυρ ψίδυρος, *unde* ψίδυρος ψιδύρου, ὁ
καὶ ἡ μάετυρ *vel* μάετυς μάετυρος, *unde* μάε-
τυρος μαρτύρ, ὅ πῦρ πυρός, ἡ νύξ νυκτός.

ἡ πέρως πέρωδος.

ἡ χαμὺς χαμύδος, ὁ καὶ ἡ νεήλυς νεήλυδος
Ἐ similia gravitona quæ accusativū ha-
bent in α Ἐ ω, νεήλυδα νεήλυα, καλύξ κα-
λύκως *Ἐ* καλύκη καλύκης.

ὁ δοίδυξ δοίδυκός, ὁ ὄνυξ ὄνυχος, λυγξ λυγ-
χός *lynx*.

λυγξ λυγγός *singultus*, ἡ ἄντυξ ἄντυχος.

ὁ κύωρ κυωός *pro* κύονος, ὁ μόζω μόσιμος, ἡ
ζέετυρ ζέετυνος, ὁ φόρκυω φόρκυκος *Ἐ* φόρ-
κυος *Ἐ* φόρκυ, *quorum etiam nominativus*
in os desinit μόσος, ζέετος, φόρκος.

ὁ θάρεϛ θάρεβος.

ὁ κίνυϛ κίνυφος, *Ionicé* κίνυπος.

De contractione ὀλοπαθῶν.

Imparisyllaba modis compluribus cō-
trahunt

trahuntur: itaque cōtracta generis huius
ad Theodori partitionē sunt ὀλοπαθῆ, π-
λυπαθῆ, ὀλιγοπαθῆ. ὀλοπαθῆ pauca sunt, ut
ἄμαθός, ἄμαθός, ἄμαθός, ἄμαθός, ἄ-
μαθός, ἄμαθός: sic ὀπόεις, σιμόεις, πλά-
κός, quæ vocativo tollunt ἄμαθός, ὀποῦ:
sic πμήεις, πμήεις, ἐν, ἱμῆντος ἱμῆντι, sic
δαφνής, sic præterea duo sunt ὀλοπαθῆ,
ἢ οἷς οἷς, τῷ οἷος οἷος, τῇ οἷοι οἷοι, τῶ οἷδα
οἷδα, οἷρ οἷρ.

αἱ οἷδες οἷδες, τῇ οἷωρ οἷωρ, ταῖς οἷ-
σιν οἷεσι, τὰς οἷδας, οἷας οἷς. dicitur οἷος οἷος.
ὁ ἡῖς, τῷ ἡῖος ἡῖος, τῶ ἡῖοι ἡῖοι, τῶν ἡῖα ἡῖα, ὧ ἡῖς.
τῶ ἡῖε ἡῖε, τοῖρ ἡῖοιρ ἡῖοιρ.

οἱ ἡῖος ἡῖος, τῇ ἡῖωρ ἡῖωρ, τοῖς ἡῖοιρ οἷ
ἡῖοι, τῶν ἡῖας ἡῖας, ὧ ἡῖος ἡῖος.

ὁ ἡῖος, ut βασιλῆος postea, quod Attici
malunt, quàm ἡῖος ἡῖος: attamen ἡῖος οἷ οἷος
οἷ pluraliter ἡῖος, ἡῖωρ, ἡῖοι, ἡῖας ἡῖος, οἷ
ἡῖος, ut ὁ λόγος. Reliqua veró cōtractorum
genera nominativo singulari οἷ dativo

plurali nunquam contrahuntur.

De prima specie πολυπαθῶν.

πολυπαθῶν, quæ non omnibus: sed tamen cōpluribus casibus contrahuntur, quorum species tres sunt: prima est in ης masculinorū, fœmininorum, cōmunium, es & os neutrorum. Contrahuntur autem casibus omnibus exceptis nominativo & vocativo & neutro accusativo singularibus: contractiones autem sunt quinque trium genitivorū propriae, eo in ε, εοι in οι, εω in ωι una quatuor casuum εἰ & pluraliter εε, εα, εε in ει, εα singularis & εε dualis in η,

ὁ δὴμοθένης, τὸ δὴμοθένης, ἀθένης, ᾧ δὴμοθένῃ, υῖ, τῶν δὴμοθένεα, ἀθένη, ᾧ δὴμόθενες.

τῶ δὴμοθένεε, ἀθένη, τοῖν δὴμοθένοιον, ἀθενοῖν.

οἱ δὴμοθένες, ἀθένης, τῶν δὴμοθενέων, ἀθενῶν, τοῖς δὴμοθένεσι, τοῦ δὴμοθένεως, ἀθένης, ᾧ δὴμοθένεος, ἀθένης.

Hic

Hic rectus in ης, vocativum facit ες.

AEoles etiam tollunt s. ut διμώδετε, σώκρατε.

ἡ τεῖρης, τῇ τεῖρεος, ἡρης, τῇ τεῖρεϊ, ἡρει,
τῷ τεῖρεα, ἡρη, ὦ τεῖρεος.

τὰ τεῖρεε, ἡρη, ταῖρ τεῖρεοιρ, ηροῖρ.

αἱ τεῖρεος, ἡρεις, τῇ τεῖρεωρ, ηρωρ, ταῖς
τεῖρεσι, τὰς τεῖρεας, ἡρεις, ὦ τεῖρεος, ἡρεις.

ὁ καὶ ἡ ἀληθής καὶ τῇ ἀληθές, τῷ καὶ τῇ
τῷ ἀληθέος, δους, τῷ καὶ τῇ καὶ τῷ ἀληθεί, θεῖ,
ῥη καὶ τῷ ἀληθεία, θῇ, ὦ τῇ ἀληθές, ὦ ἀληθές.

τῷ καὶ τὰ καὶ τὰ ἀληθείε, ἡ, τοῖρ καὶ ταῖρ
καὶ τοῖρ ἀληθείοιρ, οῖρ.

οἱ καὶ αἱ ἀληθείος, εἰς, καὶ τὰ ἀληθεία, ἀ-
ληθῇ, τῇ ἀληθείωρ, θωρ, τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς
ἀληθεσι, εὖ καὶ τὰς ἀληθείας ἀληθεῖς, καὶ τὰ
ἀληθεία ἀληθῇ, ὦ ἀληθείος ἀληθεῖς καὶ ἀλη-
θεία ἀληθῇ.

*Sic δὲ τείχος, τεῖχος, ες, εἰς. Est præ-
tere a horum neutrorum magna varietas,
ut δὲ ἔλεος, ἐλεέος, ἐλεός, εἰς ὁ ἔλεος, ἐλεος: sic
ὄψος, ὄνειδος, σιότος, θρηῖος: item δὲ δίψος, εος,*

Εἴ δὲ α, ης, θ' σιάφος, εος, Εἴ δὲ σιάφη: sic
 κῦσος, κῦση & similiter νάπος, νῆκος, νῆκος,
 βλάβος: item θ' δένδρος, εος, Εἴ δὲ δένδρον, &
 sic θ' ἀνθρώπος, θ' ἀνθρώπον, ῥύτος ῥύτον,
 κρέατος κρέατον.

De secunda specie πολυπαθῶν.

Secunda species πολυπαθῶν est in α
 purum vel εας neutrorum contracta toti-
 dem casibus, genitivus communis in ατος,
 Ionicus in αος, unde contractio est Attica
 quadruplex, αω in ω, αοι in ω, αε, αα in α,
 αἰ in α,

θ' κρέας, τῷ κρέατος κρέατος κρέως, ἔκ κρέ-
 ατι κρέατι κρέα, τὸ κρέας, ὦ κρέας.

τῷ κρέατε κρέαε κρέα, τοῖς κρεάτοις κρεά-
 οῖς κρεῶν.

τὰ κρέατα κρέαα κρέα, τῶν κρεάτων κρεά-
 ων κρεῶν, τοῖς κρέασι, τὰ κρέατα κρέαα κρέα,
 ὦ κρέατα κρέαα κρέα.

τὸ κέρας, τῷ κέρατος κέρατος κέρως, τοῦ κέ-
 ρατι

ῥαπὶ κέραϊ κέρα, δ' κέρας, ᾧ κέρας.

τῷ κέρατε κέραε κέρα, τοῖμ κεράτοιμ κερά-
οιμ κεράωμ.

τὰ κέρατα κέραα κέρα, τῷ κεράτωρ κεράωρ
κέρωρ, τοῖς κέρασι, τὰ κέρατα κέραα κέρα, ᾧ
κέρατα κέραα κέρα.

De tertia specie πολυπαθῶν.

*Tertia species πολυπαθῶν est in is ma-
sculinorum, fæmininorum, communium,
vel in i neutrorum. Contrahitur autem
communiter quatuor casibus ii, ie, ia, ie in
i longum, & Atticé iisdem casibus in ε,
præterea duali ee in η, oi in φ: atque hic ac-
cusativus ex is est in ιν, vocativus in ι,*

ὁ ὄφις, τῷ ὄφις, φ' ὄφι' ὄφι, τὸν ὄφιν, ᾧ ὄφι.
τῷ ὄφι, τοῖμ ὄφιοιμ.

οἱ ὄφιδ' ὄφιδ', τῇν ὄφίωρ, τοῖς ὄφισι, αὐτὸν ὄ-
φιδ' ὄφιδ', ᾧ ὄφιδ' ὄφιδ'. Sic ἡ πόλις, ὁ πό-
λις: hoc enim etiam fæminino Aristo-

phanes in Pluto utitur.

ὁ σίνηπι, σινήπιος, σινήπιι σίνηπι, ὁ σίνηπι, ὁ σίνηπι.

τῷ σινήπιε, τοῖς σινήπιοις.

τὰ σινήπια σινήπι, τῶν σινήπιων, τοῖς σινήπιοις, τὰ σινήπια σινήπι, ὡς σινήπια σινήπι. *sic πίπιδι. Atticé* ὄφεως, ὄφει: *dual.* ὄφει ὄφει, ὄφειοις ὄφειω: *plur.* ὄφεδς ὄφεις, ὄφειω, ὄφεισι, ὄφειας ὄφεις, ὄφεδς ὄφεις.

Declinantur etiam Ionicé per εος, sed unica contractione ει, ὄφειος, ὄφειι ὄφει: ὄφειας ὄφεις: sic σινήπεως, σινήπειος.

De prima specie ὀλιγοπαθῶν.

ὀλιγοπαθῆ sunt, quæ paucis casibus contrahuntur, prima species est in duobus masculinorum, quæ cōmuniter contrahuntur quatuor casibus, εἰ ἔ pluraliter εε, εα, εε in ει,

ὁ βασιλεύς, τὸ βασιλέος, τῷ βασιλεῖ βασιλεῖ, τοῖς βασιλέα, ὡς βασιλεύ.

τῷ βασιλείε, τοῖς βασιλείοις.

οἱ βασιλέδς βασιλεῖς, τῶν βασιλέων, τοῖς

βασι-

βασιλῶσι, ὧν βασιλέας βασιλῆς, ὧν βασιλέες βασιλῆς.

ὧς autem vocativo tollit s, & Atticé flectitur per εως eadem contractione: sed præterea in duali βασιλέε βασιλῆ, quod tamen quidam Græci negant: & in plurali nominativo & accusativo appellativorum olim ἦς pro εἰς, ut ἰππῆς pro ἰππεῖς.

Si ὧς purum sit, genitivus etiam & accusativus contrahitur, ὁ χθὺς, τὸ χέως χῶς, τῶ χέϊ χῆ, ἔρ χεῖα χᾶ, sic ὁ πειραιὺς.

Ionicé autem in ὧς etiam ὧς flectitur, sed præcedente longa nulla fit contractio, ut βασιλῆος, βασιλῆϊ & c.

Sed horum nominum quædam etiam parisyllaba sunt, ut ὁ βορὺς βορέος, & ὁ βορέας, εα, sic μαρτυρὺς μαρτυρέος, εως, μωσῆς & μωσῆς, ε, ὁ πατροφονὺς, εως, & ὁ πατροφόνος, ου, sic αἰγρεὺς αἰγρέως.

us oxytonum contractiones illas communes habet, ἡδὺς, ἡδέος, ἡδέϊ, εἶ, ἡδέες, εας, εες, εἰς, & accusativum singularem semper habet in ω, ἡδω, ὄξω, ὦκω, ταχῶ, βαρῶ:

poëticé tamen in εα, ut δὲ εἶα κόλπῃ. Neutra in υ, dativo tantúm singulari contrahuntur, ἡδὺ, ἡδεῖ, ἡδεῖ : at in plurali non ἡδεῖα, ἡδῆ : sic ἄστυ, πῶϋ, ἄσει, πῶεῖ, εἰ tantúm.

De secunda specie ὀλιγοπαθῶν.

Secunda species ὀλιγοπαθῶν est in ω vel ως fœmininorum, & singulariter tantúm contrahitur οο in ου, οἰ in οι, οα in ω : vocativus autem dativo similis est : cætera polysyllabicé declinantur, ut

ἡ λητώ, τῇ λητό, λητούς, τῇ λητοῖ, λητοῖ,
λητόα λητώ, ὦ λητοῖ.

τὰ λητώ, ταῖν λητοῖν.

αἱ λητοῖ, τῇ λητῶν, ταῖς λητοῖς, τὰς λη-
τούς, ὦ λητοῖ.

Contractum non habetur breve, sic

ἡ αἰδώς, τῇ αἰδός, αἰδούς, τῇ αἰδοῖ, αἰδοῖ, τῇ
αἰδόα αἰδῶ, ὦ αἰδοῖ.

τὰ αἰδῶ, ταῖν αἰδοῖν.

αἰ αἰδοί, τῇν αἰδῶρ, ταῖς αἰδοῖς, τὰς αἰδούς,
ὦ αἰδοί.

Ionicé πλὴν ληροῦν, Doricé λατὼ λαρόος, Aëolicé τῆς λα-
τῶς, πλὴν λατῶν, & poëticé κλωθεῖς pro κλωθοῖ.

De tertia specie ὀλιγοπαθῶν.

*Tertia species ὀλιγοπαθῶν est in 8s ma-
sculinorum quæ tantum nominativo, ac-
cusativo & vocativo pluralibus in 8s cō-
trahuntur & accusativum singularem ha-
bent in 8ν, ut*

ὁ βούς, τῷ βοός, τῷ βοί, ἄν βοῶν, Ion. βῶρ,
ὦ βού.

τὼ βοέ, τοῖν βοοίρ.

οἱ βοῶντες βούς, τῇν βῶν, τοῖς βοοσί, Ion. βῶ-
σίρ, ἄν βοῶς βούς, Ion. βῶς, ὦ βοῶντες βούς.

Accusativi βόα, & ἄν 8ς νόα poëtici sunt.

DE CONJUGATIONE

in ω primæ formæ.

Verbi forma triplex est, prima, quando thema desinit in ω vel μ: ac si mutari possit in μαι, activa dicitur, ut λύω λύομαι, πίδημι πίδεμαι: si nō possit, neutra dicitur, ut ὑγιαίνω.

Secunda, quādo thema desinit in μαι: ac si mutari possit in ω vel μ, passiva dicitur, πείδομαι, πίδεμαι: si non possit, deponens appellatur, ut δέχομαι.

Media, quæ primam præteritis, secundam reliquis temporibus imitatur: Tempora plura sunt, & distinctiora quā Latinis: Itaq; modos hæcenus retinebimus, dum melius occurrerit: Indicativo præsens & præteritum infectum, perfectum & plusquamperfectum, aoristum primum & secundum, futurum primum & secundum voce distinguuntur, reliquis modis ac participiis

icipiis una vox est præsentis & infecti, perfecti & plusquamperfecti. Conjugatio in ω simplex & unica est toto flexionis genere: Itaque unum pro omnibus exemplum ponetur.

Primæ formæ indicativi.

Præsens. { λύω, λύεις, λύει.
 { λύετε, λύετε.
 { λύομεν, λύετε, λύουσι.

Dualis prima persona deest, cū pluralis prima desinit in $\mu\epsilon\iota$: & secunda tertiaque similes, quoties tertia pluralis desinit in $\sigma\iota$ vel ω : alioqui sunt dissimiles.

Doricæ secunda & tertia singulari λύεις λύει, & prima plur. λύεμεν, $\mu\epsilon\iota$ in $\mu\epsilon\iota$ verso, ut postea semper: tertia λύουσι. AEolicæ secunda & tertia sing. λύης, λύη.

Infectum. { ἔλυον, ἔλυες, ἔλυε.
 { ἐλύετο, ἐλύετο.
 { ἐλύομεν, ἐλύετε, ἐλυον.

Incremētum infecti est syllabicum aut temporale: syllabicum, cū verbo præponitur ϵ , ideoq; crescit unica syllaba: quod

fit quando thema incipit á consonante, ut
 λύω ἔλυον. & etiam geminatur, ἐλπίω ἑρέπιον.

Poëtæ tamen sæpe aliter, ῥέζω ἑρεζων, ῥάπιω ἑραπίων.

Temporale incrementum est, quando
 thema incipit á vocali α, ε, ο, aut diphthō-
 go αι, αυ, οι: α enim Ε mutatur in η, ο in ω,
 ut ἀνύω ἥνυον, ἐλθύθω ἥλυθον, ὀπάζω ὠπάζομ.

Α, servant ἄω, ἄορ, αῖω, αῖορ, ἀηδέσσω, ἀη-
 δεσσορ.

Ε, ante ο non mutatur: sed ο vertitur
 in ω, ut ἐορτάζω ἐώρταζορ.

Ε, plurima non mutant in η, ut ἐάω, ἔω,
 ἐσκήω, ἐσιάω, ἐρέω, ἐρύω, ἐρπίζω, ἔρπω, ἔλω, ἐλ-
 κύω, ἔλκω, ἐδίω, ἔθω, ἔπω, ἔχω, ἔξω: εἶορ, εἶορ,
 εἴσκηορ, εἰσιάορ, εἴρεορ &c.

Αι mutatur in η, αυ in ηυ, οι in ω, ut αἰρώ
 ἥρορ, αὐλίζω ἥυλιζορ, οἰκίζω ὠκιζορ: οι tamen
 non mutatur in οἰακίζω, οἰακοστροφέω, οἰακο-
 νομέω, οἰέω, οἰωνοσκοπέω, οἰστρούω, οἰσθαίνω, οἰκο-
 ρέω, οἰμέω, οἰνέω, οἰνίζω, οἰωνοπυλέω, οἰνοπυτάζω
 at οἰμώζω, οἰμωζορ &c ὠμωζορ.

Verbum

Verbum cum nomine cōpositum, crescit initio, ut φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφω: item cum præpositione, si simplex sit inusitatū, ut ἀμφισβητέω, ἡμφισβήτηω: sic ἀντιβόλῳ, ἡντιβόλω: aut si nil augeat significatum, ut ἀέπω ἤνεπώ, καθίδω ἐκάθιδω: secus augebitur in medio, & præpositio præfixa vocali suam vocalem amittet, ut παρακῶ ἀπαρὰ & ἀκῶ facit παρήκω, παραμῶ παρέμω. περὶ & περ retinent, ut περῶ, περῶ. Ἄμω nunc retinet, ut ἀμῶ, nunc amittit, ut ἀμῶ. Denique si verbum incipit ab aspirata, mutabit suam tenuem in aspiratam, ut κατὰ πῶ, ἀφαιρέω.

Atticé incrementum syllabicum temporaliter augetur, ut μέλλω ἔμελλω, ἡμέλλω, & tēporale augetur syllabicé οἰνοχῶ, ὀινόχω, ἐωνόχω. & aliquando mutatur in η & ου in ηυ. εἰκάζω ἡεάζω, δῦδω ἡυδω etiam in medio compositi: ἀπλάω ἀπείλω & ἀπῆλω, sed alia etiam in medio simpli-

ter, ut ἐγκωμιάζω ἐνεκωμιάζορ, ἐπιδημέω ἐπεδημέορ : sic composita ex δυ εῖδus, ut δῶρκεώ δῶρκεορ, δυσάπισέω, δυσηπίστεορ : Quaedā utrumque, ut ἐνοχλέω ἠνώχλοορ, ἀνορδύω, ἠνώρδοορ.

Ionicé nullum incrementum est, ut λῦον, λῦβε, λῦε: sic αἰτέω αἰτεον, οἰκέω οἰκεον: Ionicæ etiam sunt hæ personæ λύεσκον, λύεσκες, λύεσκε: & plurali tertia λύεσκον. Doricé e vertitur in η ἔχω ἦχον, ἔλκω ἦλκον: item εἶδω ἦδον: & aliquando explicata diphthōgo εἶω ἦιον. Doricum etiam est ἐλύομβε. Eæoticé ἐλύοβον.

Infecto tantum conjugatur ἔβραχορ.

Gravitona plurima cæteris deinceps temporibus carent, aut aliunde capiunt: primó in υω, ut ἀγύω, ὀπύω: Secundó in βω, ut φέβω, ῥέμβω: Excipe λείβω, ἀμείβω εἶω similia in εβω, item τείβω. Tertiό, si ante ω duarum consonantium altera sit liquida, ut ἔγρω, ὄφλω: at δάκνω tota tempora capit á δήνω. Item si unicum λ sit ante ω, ut δέλω, κέλω, μέλω, πέλω. Quartό in λδω, ut ἄλλδω, μέλδω, πένδω, κυλίνδω: Sed longé maximus numerus est derivatorum his temporibus

poribus carentium, vel á primitivis assu-
mentium: primó geminātia syllabam aut
literam, φαίνω, παμφαίνω, μαίρω, μαρμαί-
ρω, δάπνω, δαρσάπνω: μερίζω *tamen*, μέρμηκει-
ζω: aor. 2. μερμήκειξε: ταίνω, ἱταίνω, τέμνω,
πέτρω, κίω, κηκίω & κηκιάζω: *Item addentia*
literā ἴκω, ἱκνῶ, αἴρω, ἄρνω, ἔπω ἑσπομαι: *etiā*
in i verso ἔπω ἱσπομαι, ἔχω, ἴχω, γένω, γίγνω:
Item producta in αινω, λύσσω λυσσάινω, δρῶ
δρσάινω, βῶ βσάινω, κρῶ κροάινω *extrito υ*, εἰ-
ζω εἰσάινω? *in δ*: *Item bis terque derivati-*
va, ἔλθω ἑλκω, ἐλκύνω, ἐλκύνω, ἐλκυσσάζω, ἐρύω,
ἐρύκω, ἐρυσσάκω, ἐρυσσάκω.

Secundó in αινω facta é dissyllabis, in-
terposito υ, & *penultima correpta*, ut λήβω,
λάβω, λάμβω, λαμβάινω: sic λιμπάινω, λαν-
θάνω, τυγχάνω, μαιθάνω, φυγγάνω, ἀλείπω,
λήθω, τούχω, φούτω, *qua tempora sumunt á*
primitivis. μαιθάνω *tamen á* μαθέω: ἐρείνω,
φαίνω *poëtica*. *Tertió in αθω*, εθω, υθω, ut
ἔρω ἐργάθω, κίω κιάθω & cetera longam

penultimam habentia, νέμω, νεμέσω, γέω,
 γέσω, & cætera penultimam brevem ha-
 bentia: μυνύω μυνύσω, φθίω φθινύσω inter-
 posito υ, & similia ex ω puro facta,

Perfect. { λέλυκα, λέλυκας, λέλυκε.
 { λελύκατο, λελύκατο.
 { λελύκαμεν, λελύκατε, λελύκασι.

Prima syllaba est eadem quæ infecti,
 si thema non incipit á consonante, ut ἀνύω,
 ὠύορ, ἥνυκα, aut si incrementum syllabicum,
 sit positione longum, ut σπείρω, ἔσπειρορ, ἔ-
 σπαρκα: At si breve sit vel anceps, prima
 litera thematis geminatur, ut λύω, ἔλυορ,
 λέλυκα, γράφω, ἔγραφορ, γέγραφα, κλίνω,
 ἔκλινορ, κέκλικα. γν, γρη tamen non repetūt,
 γνóω, ἔγνωορ, ἔγνωκα, γρηγορέω, ἔρηγρεορ, ἔ-
 ρηγρεκα. Tenuis iteratur pro aspirata,
 θηρδύω, ἔθηρδυορ, τέθηρδυκα.

Ultima syllaba mutat ultimam infe-
 cti in κα: sed anomalia totius conjugatio-
 nis hic præcipua est, cujus caussa Græci
 sex

sex conjugationes fecere gravitonorū. Primam ex themate βω, πω, φω, πω: secundam ex ϣ, κω, χω, κτω: tertiā é δω, τω, θω: quartam é ζω, αω, vel Atticé ηω: quintā é λω, μω, νω, ςω: sextā ex ω puro: Dicātur veró, si licet, conjugationes verborum pro differentia figurativæ in præterito: at præteritum feré est in υα, ut futurum in &: nec si lego legi, scribo scripsi figurativa præteriti differentia sunt, ideó & conjugatione protinus sunt differentia. Quare analogiam ex parte maxima faciamus: tum anomalias notemus suis locis: In υα igitur præteritum est analogum: quomodo desinit thema primó in ω purum, ut λύω λέλυκα, πλώ πέπυκα: Secundó thema é ςω, λω, μω, νω, figurativasque retinet, quæ ideó immutabiles appellantur, & quia nonnunquam liquescunt, liquidæ: sed in penultima mutat ε, αι, ει, in α & immutabiliū alteram tollit, ut χαίρω ἔχαριον κέχαρικα, ἀπείρω ἔσσω δ-

ρορ ἔσπαρκα, σέλω ἔσελωρ ἔσαλκα. *μ* *assu-*
mit *et* *tanquam* *esset* *ab* *εω*, *ε* *tollit* *sequēs*
υ, *ut* *τέρω* ἔτερωρ, *τε* *τέμνω* *retinet* *ε* *ε* *con-*
trahitur *τέτμνω*. *In* *ρω*, *υ* *figurativa* *non*
est: *Itaque* *tollitur*: *sic* *κάρω* ἔκαρωρ, *κα-*
κάρνω *ε* *κέρνω*: *sic* *δέμω* *δε* *δέμνω*, *δέ-*
δμνω: *sic* *νέμω* *νε* *νέμνω*, *βρέμω* *βε* *βρέμνω*.

η, *figurativa* *mutatur* *in* *γ*, *ut* *φαίνω* ἔ-
φαινωρ *πέ* *φαγκα*: *tollitur* *tamen* *in* *dissylla-*
bis *in* *εινω*, *ινω*, *ιωω*, *κτείνω* ἔκτεινωρ *ἐκ* *ταγκα*,
κρίνω ἔκεινωρ *κέ* *κειγκα*, *θύνω* ἔθυνωρ *τέ* *θυγκα*.
Quidam *addunt* *κερδαίνω* *κε* *κέρδαγκα*. *Ter-*
tio *thema* *in* *τω*, *θω*, *δω*, *ζω*, *ut* *ἀνύτω* ἤνυτορ *ἤ-*
νυγκα, *πλήθω* ἔπληθορ *πέ* *πληγκα*, *ἄδω* ἤδορ *ἤ-*
πιδά *ζω* ἔπιδραζορ *πε* *πιδραγκα*, *sic* *ποδί* *ζω*: *ἀρ-*
πά *ζω* *tamen*, *σα* *λπί* *ζω*, *νυσά* *ζω*, *βασά* *ζω* *κα* *ε*
χα *præteritum* *faciunt*, *ε* *χε* *πλίσσινκα*, *id*
est *miserationis* *significativa* *χα* *tantum*,
ut *αἰά* *ζω*, *ἀλαπά* *ζω*, *δμ* *αλα* *ζω*, *ἀνακρά* *ζω*, *ἀ-*
βροτά *ζω*, *οἰμώ* *ζω*, *ὀλολύ* *ζω*, *σενά* *ζω*, *σνεί* *ζω*, *σί-*
ζω, *σφά* *ζω*, *ῥά* *ζω*, *ῥέ* *ζω*, *τεί* *ζω*, *θρυμλί* *ζω*, *κρά* *ζω*,
μασί *ζω*,

παίζω, μὀρμερίζω, παίζω, πέπαιχα Ἐ Atti-
 cé πέπαιχα, πελεμίζω χα tantúm: sic φατί-
 ζω, φοινίζω. Reliqua præterita sunt χα vel
 φα. Anomalia prima est in χα, quomodo
 desinit thema ex κω, χω, τω, κτω, ατω vel ηω,
 ut πλέκω ἔπλεκομ πέπλεχα, ῥέχω ἔρεχομ τέ-
 τρεχα, λέγω ἔλεγομ λέλεχα, τίκτω ἔτικτομ τέ-
 τεχα ἄ τέκω: hanc anomalam in χα sequũ-
 tur ὀρύσσω ὠρύσομ ὠρυχα: sic ἐρέσσω, ἰμάσσω,
 ἰνάσσω, λάσσω, λούσσω, λίσσω, νάσσω, πλάσσω:
 sed ἀφύσσω ἡφυνχα, πρέσσω pro ὑέδο πέπρε-
 να, pro facio πέπρεχα, ἀδείσσω ἡδέειχα tā-
 túm: sic ἀνύηω, βράσσω, πᾶσσω, φατίσσω. Se-
 cunda anomalia est in φα, quomodo desi-
 nit thema in βω, πω, φω, πῶ, ut λείβω ἔλει-
 βομ λέλβφα, τὀρπῶ ἔτορπομ τέτορφα, τυπῶ ἔ-
 τυπῶμ τέτυφα. τ, hic etiam tollitur. Itaque
 omnino præteritum est in να: sed anoma-
 lia est in χα Ἐ φα. Atticé dissyllaba quæ-
 dam mutant ε in ο, ut πέμπω πέπεμφα pro
 πέπεμφα: ῥέφω ἔρροφα pro ἔρρεφα. Dein-

de initia λε ετ με *mutantur in ει, ut* λειω
 λελοχα ε'λοχα, με'ρω με'μαριχα ε'μαριχα. *Ali-*
quando prima litera tollitur, ut εβ'λας'νηχα,
 εβου'λδνιχα, *pro* βεβ'λας'νηχα, βεβδ'λδνιχα. *Ter-*
tió plusquam bissyllaba ab α, ε, ο präterito,
duas primas literas thematis præfigunt ter-
tiamque ab initio corripunt, verso η in ε,
 ω in ο, ει in ι, δν in υ, οι ετ ου in ο, *ut* αλήθω
 ήληνηα αλήλεια, ερωτάω ηρώτηνηα, ερηρότηνηα, α-
 λείφω ήλειφα αλήλιφα, ελδύθω ήλδνθα ελή-
 λνθα, ετοιμάζω ητοίμανηα ετητόμανηα, ακούω ή-
 κθα ακήνηα: *citatur autem* ημύω ημνιχα εμη-
 μνιχα *pro* ημήμνιχα: *at* ερείδω ηρ'φιχα ερ'ηρ'φιχα, *ut*
differat ab ερ'ηεινιχα *ex* εείζω: *tametsi mul-*
torum verborum präteritum idem cōmi-
ne esse potest, ut ηνιχα *ab* ηκω, εζω, έω, ηδω. *An-*
cipites tamen ετ breves manent, ut ορύσσω
 ώρυχα ορώρυχα, εείζω ερ'ηεινιχα, αγέλω η'χοριχα
 α'γήχοριχα, ολέω ώλεινιχα ολφ'λενιχα. *Dissyllaba*
etiam longam habet penultimam aut in-
terponunt ο, ut ο'π'ω ω'πα ω'πωπα, εδω ηνιχα ε-
 δ'δωνιχα,

ἐλθοντα, vel ab ἐδῶ ἡδοντα ἐλθόντα, ἄγω ἦχος
 ἄγῃχα ἄγῃοχα, Bæoticé ἀγῃοχα. Denique
 quædam ab ο vel ω incipientia syllabicum
 incrementum addunt sicut imperfecto, ut
 ὄραω ὠραῖχα ἐῶραῖχα, οἶτω ὦγα ἔωγα, unde ἀνέω-
 γα, ubi & spiritus præsentis servatur.

Doricé 3. plur. λελύκοντι.

Æolicé πῆσσω πέπηχα, πῶω πέπωχα.

Bæoticé 3. plur. λέλυκαν.

Plusquã- { ἐλελύκην, ἐλελύκης, ἐλελύκει.
 perfect. { ἐλελύκτορ, ἐλελυκείτω.
 { ἐλελύκειμεν, ἐλελύκειτε, ἐλελύ-
 κεισθαι.

Inchoatum á consonante syllabicé au-
 getur: secus est idem initium cum perfecto.

Atticé prima & tertia singularis per
 η, tertia pluralis per εσσι, ut ἐλελύκη ἔχω, ἐ-
 λελύκη ἐκείνῳ: ἐλελύκεσσι.

Incrementum temporale præteriti At-
 tici syllabicé augetur, ut ἀλήλεχα, ἡληλέ-
 κην: excipe ἐληλύκειν: at ἔοικα ἐώκην secun-
 da syllaba augetur.

Ionice 2. sing. ἐλελύκεα, 3. ἐλελύκεα.

Deducitur præterea ab infecto eodem plané principio præteritum aoristum: id est incertum multoties an pauló anté res præterierit: estque duplex.

Aor. I. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἔλυσα, ἔλυσας, ἔλυσε.} \\ \text{ἔλύσατο, ἔλυσάτω.} \\ \text{ἔλύσαμι, ἔλύσατε, ἔλυσαν.} \end{array} \right.$

*Mutatur hic infecti ultima in σα, ut ἔλυοι ἔλυσα: Sed penultima feré produci-
tur.*

Ad ultimã anomalia triplex est: prima, ex themate puro, quædam etiam pura sunt, ut ἁλδύω ἥλθνα, ἄκείω ἥκεα, σθύω ἔσθνα, Doricé ἔσθνα, λάω ἔλθνα, καίω ἔκθνα, χέω ἔχθνα, & Æolicé ἔχθνα.

Secunda ρω, λω, μω, νω, abjicit ut perfectō alteram immutabilem, & ad producendum penultimam mutat thematis α in η, ε in ει, αι in α: Atticé tamen in η, ut φάλλω ἔφαλλον ἔφθλα, σέλω ἔσθλα, μιάνω ἐμίαννα & ἐμίηνα.

Tertia.

Tertia. Desinentia perfectō in χα vel φα, nunc illa in ξα hęc in τα desinunt, ut
λέλεχα, ἔλεξα, πέτυφα, ἔτυττα: ἔπω tamen
ἔπα, ἐνέγκω ἥνεγκα, ἐνείκω ἥνεικα thematis fi-
gurativam retinent. Atticē hic etiam e-
quandoque præponitur, ἥξα ἑάξα.

Æolicē & pœticē λύσασκον, λύσασκες, λύσασκε & ter-
 tia plurali λύσασκον.

Pœticē cū penultima hic brevis est, geminatur cō-
 sona sequens, φράζω ἔφρασα, ἔφρασσα, καλέω ἐκάλεσα,
 ἐκάλεσσα.

λίγξε hic tantūm conjugatur.

Aor. 2. { ἔλυορ, ἔλυες, ἔλυε.
 { ἔλύετορ, ἔλυέτιω.
 { ἐλύομεν, ἐλύετε, ἔλυορ.

Infecto frequenter idem est: Quædam
ex themate in ζω & σω figurativam non
servant: nam si primum aoristum faciunt
in σα, secundum habent in δορ: si in ξα, in
γορ: ut φράζω ἔφρασα ἔφραδορ, ὀρύσσω ὠρύξα
ὠρύγορ: non tamen omnia: nam πλάσσω ἔ-
πλάσα, φυλάσσω ἐφύλαξα dicitur: non ta-
men ἔπλάδορ, ἐφύλαγορ. Sic ἀβαδίζω fit ἐ-

βάδισα, non ἐβάδιδον: ἄ φροντίξω, ἐφρόντισα
 non ἐφρόντιδον. *Penultima feré est brevis,*
ἔ quidem una ex ancipitibus. Itaq; mu-
 tatur e *thematicis* in α, ut δέξω ἔδεξορ ἔδαξορ,
 δέξωρ ἔδορκορ ἔδαρκορ, πόρ'θω ἔπορδορ ἔπαρ-
 δορ: ἔ *poëtice* ἔορακωρ, ἔπραδορ: πλέκω ἔ-
 πλεκορ ἔπλακωρ: at τέμνω ἔταμορ ἔ'τεμορ:
 ἀνέγκω, λέγω, βλέπω, ἤνεγκορ, ἔλεγορ, ἔβλεπορ.

Mutantur η ἔω in α: ut λήβω ἔληβορ
 ἔλαβορ, τρώω ἔτρωγορ ἔτραγορ, πλήσσω ἔπλη-
 ρορ *de animo*, ἔ'πληρορ *de corpore*.

AEolicé duplicatur ἔκαμον, κέκαμον, ἔπιθον πέπιθον, ἔ-
 τραφον τέτραφον, quod passivæ significationis est.

Deest ἁ λήρ.

Diphthongi αι, αυ, ου *abjiciunt* *secun-*
dam vocalem, ut καίω ἔκαορ ἔκαορ, παύω
 ἔπαορ ἔπαορ, ἀκίδω ἤκουορ ἤκοορ: quod tamē
hic usitatum non est. ου ε *abjiciunt pri-*
mam vocalem, ut φεύγω ἔφευγορ ἔφυγον, λεί-
 πω ἔλιπορ ἔλιπορ. *Dissyllabum immuta-*
bilis figurativæ mutat e in α, ut αείρω ἔ-
 αωρορ: *trissyllabum tamen abjicit i*, ut ὀ-
 φείλω

φείλω ὠφείλω: sic αἶρω ἐγείρω, ἡδωρ, ἡγωρ.
 In dissyllabis quibuslibet inchoatis á vo-
 cali, nil mutatur, ut ab ἄδω ἡδωρ, alioqui fit
 solutio ἰάδωρ: Atticé ab ἡγωρ ἡγαγωρ, ἔαγωρ.
 Aoristū secundū deest si thematis penul-
 tima sit o, & vel ου, ut χρυσάω, ὀρᾶω, δουλεύω.

Ionicé λύεσκον, σκες, σκε, & λύεσκον 3. plur. ut anté, &
 Boeoticé ἐλύοσαν. Reduplicatio hic Ionica, ut λέλυον.

ἠρίκε hic tantum conjugatur.

Futur. I. { λύσω, λύσεις, λύσει.
 { λύσετορ, λύσεθρ.
 { λύσομεν, λύσετε, λύσουσιν.

Futura fiunt ab aoristis detracto in-
 cremento: primum mutat primi aoristi α
 in ω, ut ἔλυσα, λύω.

In ρω, λω, μω, νω, inflectitur ultima, &
 penultima corripitur tollendo thematis al-
 teram immutabilem, aut vocalem secun-
 dam, vel corripiedo: Ε υ, ut φάλλω φαλω,
 ποιῶ ποιεῶ, φαίνω φαινῶ, κρίνω κεινῶ, ὀρῶ ὀρῶ,
 ὀτρυνῶ, ἔχω, ἔξω, ῥέχω θρέξω, ῥέφω θρέφω mu-
 tant spiritum. E polysyllabis in ιζω, tollitur

σ & ultima circumflectitur, ὀρίζω ὀρίσω, ὀρίω
ὀρίεις, ὀρίει & c.

Ionicé futurum ρω, λω, μω, νω resolvitur in εω, ἀγγε-
λῶ ἀγγελέω, σελῶ σελέω: quomodo inflexa syllaba in cæ-
teris postea temporibus resolvuntur.

Doricé inflectitur primum futurum.

Futur. i. { λυσῶ, λυσῆς, λυσῆ.
 { λυσῆτον, λυσῆτον.
 { λυσοῦμην, λυσῆτε, λυσοῦσι.

Aliquando mutatur σ in ξ, βαδίζω βαδίσω, βαδίξω,
κλείω κλείσω, κλαξῶ, & in α.

Dorica etiam sunt futura καύσω ἢ καίω vel κείω, κλαύ-
σω ἢ κλαίω.

Æolicé futurum in ρω, λω, μω, νω dicitur analogum:
at de ρω & λω exempla tantum proferuntur, ἀπείρω ἀπείρ-
σω, ὀρῶ, ὀρσω.

*E primo futuro plurima gravitona o-
riuntur uno vel altero tempore conjugata:
primó*

*Desiderativa in εω præsenti tantum
conjugatur, ἀπαλλάττω, ἀπαλλάξω, ἀπαλλά-
ξέω: ὅττω tamē ὅττω, ὅττειω ὅττορ. Non desi-
derativa in εω sunt analogæ, ut σείω, κλείω.*

*Secundó in ουω quæ præsenti tantum
& infecto conjugantur, ut εὔω, εὔω, εὔουω,
μεθύω, μεθύω, μεθύουω. Quædam repetunt
primam consonam, δύω δύω, διδύσκω, πίω
πίω,*

πίσω, πίσιω: qualia etiam quædā á præ-
senti, ut τούτω, Ionicè τύτω πίσιω: horum
tamen tempora á primitivis sumuntur: at
ἀλύσιω ἀλύξω vel ἀλύσω: διδάσιω διδάξω:
legitur etiam δεδίσιω & δεδίσιω.

Tertió *Eolica* in σω, ut ὄσω, κεύσω,
πίσω, ex ὄψω, κεύψω, πίψω, de ὄπῳ, κεύπῳ,
πίπῳ, & cetera gravitona é futuris orta,
ut ὄρσω, ἄξω.

Futur. 2. { λυῶ, λυῆς, λυῆ.
 { λυῆτορ, λυῆτορ.
 { λυοῦμεν, λυεῖτε, λυοῦσι.

Fit á secundo aoristo, & communiter
inflectitur: at Ionicè resolvuntur circunfle-
xa in ε, ut λυέω λυέης λυέει & c.

Doricè 3. λυοῦντι & λυεῦντι.

Hinc ceteri pendent modi, sed incre-
mentum tantúm præterito manet.

Imperativus.

Est præter hoc utrumque futurum, fu-
turum quadruplex imperando frequenter

accommodatum, quod quia á presenti, præterito, aoristo formatur, ideo præsens, præteritum, aoristum creditum est.

At imperari futurum tantum potest, & Græcorum Grammaticorum principes Gaza & Lascaris tempora hæc, per futurum latinè interpretantur. Itaque ubi futurum nullum existimatur, ibi futurum tantum est: appelleretur tamen, si licet, imperativum præsentis, præteriti, aoristi, quia ex illis temporibus oriatur.

Præsent. { λύε, λυέτω.
 { λύετορ, λυέτωρ.
 { λύετε, λυέτωσαν. *Atticé* λυόντων.

Ex primo futuro fit aliquando præsens, ut ab ἄγω ἄξω, ἄξε ἄξέτω.

Perfecti. { λέλυκε, λελυκέτω.
 { λελύκετορ, λελυκέτωρ.
 { λελύκετε, λελυκέτωσαν.

Aor. 1. { λῦσορ, λυσάτω.
 { λύσατορ, λυσάτων.
 { λύσατε, λυσάτωσαν.
Atticé λυσάντων.

Aor. 2. { λύε, λυέτω.
 { λύετορ, λυέτωρ.
 { λύετε, λυέτωσαν. *Atticé* λυόντων.

Secundi

Secundi aoristi ultima cōmuniter gravatur: at εἰπέ, δύρε, ἐλθε aciuntur: sic Atticé λαβέ, ἰδέ.

Syracusani hoc item aoristū in *ov* conjugant, ut λύον. ἀνέτω & c.

Hæc autem duo postrema tempora à primo & secundo futuro perinde formari possunt.

Optativi

Præsens. { λύοιμι, λύοις, λύοι.
λύοιτορ, λυοίτω.
λύοιμεν, λύοιτε, λύοιεν.

Optativo oi non habetur brevis.

Attici mutant optativi μι in ν, ut τρέφοιμι, τρέφοιρ, τρέφοις, τρέφοι & c.

Perfect. { λελύκοιμι, λελύκοις, λελύκοι.
λελύκοιτορ, λελυκοίτω.
λελύκοιμεν, λελύκοιτε, λελύκοιεν.

Aor. I. { λύσαιμι, λύσαις, λύσαι.
λύσαιτορ, λυαίτω.
λύσαιμεν, λύσαιτε, λύσαιεν.

αι non habetur brevis.

Æolicé singulariter λύσθα, λύσθας, λύσθε. Pluraliter
λυσιάμεθο, λυσιάατε, λύσθαν.

Attici tantum secunda & tertia singulari & tertia plurali utuntur λύσειας, λύσειε, λύσειαν. κατὰ βρόχον hic tantum conjugatur.

Aor. 2. { λύοιμι, λύοις, λύοι.
λύοιτορ, λυοίτω.
λύοιμεν, λύοιτε, λύοιεν.

Ionice reduplicatur aliquādo, ut λελύοιμι λελύοις &c.

Futur. 1. { λύσοιμι, λύσοις, λύσοι.
λύσοιτορ, λυσοίτω.
λύσοιμεν, λύσοιτε, λύσοιεν.

Futur. 2. { λυοῖμι, λυοῖς, λυοῖ.
λυοῖτορ, λυοίτω.
λυοῖμεν, λυοῖτε, λυοῖεν.

Hic oi non habetur brevis.

Subjunctivi

Præsens. { λύω, λύης, λύη.
λύητορ, λύητορ.
λύωμεν, λύητε, λύωσι.

Doricé λύωντι.

λελύκω

Perfect. { λελύκω, λελύκης, λελύκη.
 λελύκηντορ, λελύκηντορ.
 λελύκωμεν, λελύκητε, λελύκοσι.

Doricé λελύκωντι.

Aor. 1. { λύσω, λύσης, λύσῃ.
 λύσητορ, λύσητορ.
 λύσωμεν, λύσητε, λύσοσι.

Doricé λύσωντι.

Aor. 2. { λύω, λύης, λύῃ.
 λύητορ, λύητορ.
 λύωμεν, λύητε, λύωσι.

Iones tertiis singularibus addunt σι, ut λύῃσι, λελύ-
 κῃσι, λύσῃσι, λύῃσι. Ionicé λύωντι.

Infinitivi

Præsens. λύειν.

Ionicé λύειν. Doricé λύειν & λυέμεναι. Aëolicé λύειν.

Perfect. λελυκέναι.

Ionicé λελύκεμεν. Doricé λελυκέμεναι.

Aor. 1. λύσαι.

Ionicé λύσαιμεν. Doricé λυσάμεναι.

Aor. 2. λυεῖν.

Ionicé λυέειν & λυέμεν. Aëolicé λύειν, olim etiam λ-
 εῖν, ἐλθὲν, ἰδὲν, λαβὲν.

Futur. 1. λύσειν.

Ionicé λυσέμεν. Doricé λύσειν & λυσέμεναι.

Futur. 2. λυῖν non differt á secundo aoristo.

Participii

Præsens. { λύων, λύοντος.
λύουσα, λυούσης.
λύοι, λύοντος.

Perfect. { λελυκώς, λελυκότος.
λελυκῆα, λελυκῆας.
λελυκός, λελυκότος.

Aor. 1. { λύσας, λύσαντος.
λύσασα, λυσάσης.
λύσεν, λύσαντος.

Aor. 2. { λυῶν, λυόντος.
λυοῦσα, λυούσης.
λυοι, λυόντος.

Futur. 1. { λύσθων, λύσωντος.
λύσουσα, λυσούσης.
λύσοι, λύσοντος.

Futur. 2. { λυῶν, λυαῶντος.
λυοῦσα, λυούσης.
λυοῖ, λυαῶντος.

Ionicé

Futur. 2. { λυέων, λυέοντος.
 λυεούσα, λυεούσης.
 λυέον, λυέοντος.

Atticé participia fœminina dualia aliquando formantur ut masculina πρᾶσσον-
 τε, λάβοντε, *pro* πρᾶσσουσα, λάβουσα.

Dores fœminina in ουσα dicunt per οισα, ut λύουσα, λυοῖσα, λύσουσα, λυσοῖσα.

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { λύομαι, λύη, λύεται.
 λυόμεθον, λύεσθον, λύεσθον.
 λυόμεθα, λύεσθε, λύονται.

*Dualis numerus est integer, quia prima pluralis non desinit in μιν. Attici veteres in omnibus secundis personis indicativi, vertebant η in ει, ut λύει, λύσει. Recen-
 tiores tres hic retinuerunt, οἶομαι οἶει, βού-
 λωμαι βούλει, ὀφείωμαι ὀφείει.*

Ionicé λύετε *pro* λύη, & in ι, plur. λυόμεθα: & sic *pro-*
stea in cæteris primis in μιθᾶ interponitur σ.

Infect. { ἐλυόμην, ἐλύου, ἐλύετο.
 ἐλυόμεθον, ἐλύεσθον, ἐλυέσθην.
 ἐλυόμεθα, ἐλύεσθε, ἐλύοντο.

Incrementa omnium prateritorum secundæ formæ eadem quæ primæ.

Ionicé ἐλύεο, λυέσκεο, λυέσκετο, & 3. plurali λυέσκοντο. Doricé ἐλύθι pro ἐλύου. Tertia pluralis apud Herodotū aliquando in εατο, ut ἐβουλέατο, ἀπεγρφέατο.

Perfect. { λέλυμαι, λέλυσαι, λέλυται.
 { λελύμεθα, λέλυσθε, λέλυται.

Fit á perfecto primæ formæ mutata ultima in μαι. Quædam tamē ex themate puro assumūt σ, ut ἀνέω, ἤκησα, ἤκησμαι: item omnia ex themate τω, θω, δω, ζω.

Secunda singularis desinit in ου actu vel potestate: Tertia in ται. á qua deinde formantur secunda & tertia duales & secunda pluralis mutatis tenuibus in proprias aspiratas: Formatur item, si ται primum sit, tertia pluralis interposito ν, ut λέλυται, λέλυται: secus communiter nulla est.

Γ, ante κ vertitur prima persona in μ, reliquis in ν, ut πείφαγκα, πείφαμμαι, πείφασαι, πείφονται.

Ex

Ex χα fit mutatio figurativa in cognatas γ Ϟ η, *ut* λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται. λέλέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον. λέλέγμεθα, λέλεχθε.

Ex φα fit mutatio figurativa in cognatas μ Ϟ π, *ut*

{ πέτυμμαι, πέτυψαι, πέτυπαι.
 { πετύμμεθον, πέτυφθον, πέτυφθον.
 { πετύμμεθα, πέτυφθε.

Atticé varietas incrementi primæ formæ servatur, ut ἀλήλεα, ἀλήλεσμαι, ὀρώρυχα, ὀρώρυγμα. *Citatur hic ab* ὑφάζω, ὑφήφασμαι. *Sed quædam similiter variant,* θλάω, ἐθλασμαι, κτάομαι, ἐκτῆμαι, κέκτῆμαι, μνάομαι, μέμνημαι, πῆάομαι, πῆπῆαμαι, χαλκιδύω, ἐχαλκιδυμαι, βλακιδύομαι, ἐβλάκιδυμαι, προπαῖαλδύω, προσεπαῖαλδυμαι, ναγαλίζωμαι, ἐναγαλίσσμαι, ἀγαλάπῳ, διέγαπῳ, βλάπῳ, ἐβλαμμαι, μεμελοπεπρίνται, ὠνοματοπεπρίνται.

Dissyllaba quæ habent 2 cum aliqua

consonante junctum vertunt & in α, τρέφω,
ἐστραμμαι, τρέφω, πέτραμμαι : βρέχω tamen
βέβρευμαι : ἄ κέ κλοφα tamen κέ κλεμμαι &
κέ κλαμμαι.

Quæ verterant e in o hic repetunt, πώ-
περμα, πώπερμαι, λέλοχα, λέλεχμαι.

Ex themate in v^o primæ personæ sunt
 ἰν σμαι, σμεδον, σμέδα, ut φαίνω, πῆφασμαι,
 πεφάσμεδον, πεφάσμεδα: Reliquæ nil mu-
 tant, quod é verbalibus intelligitur, ut ἄ
 πῆφασμαι fit φάσμα: ab ἀπῆφανται fit ἀ-
 πόφανσις, ἀπεσυνέφανται fit συνεφάντης. Ita-
 que & Demosthenis illa sunt παρώξυνται
 & λελύμανται.

Ionicé tertia plur. fit á tertia singulari interposito α, & verso σ in figurativam 2. aor. primæ formæ, ut πείσας, πείσασθαι, πείσασθαι, πείσασθαι.

Ex ω puro assumente & nil fit, ut ab ὤ-
κῆσαι: at ubi nil assumitur, interponitur
tantūm α, correpta antepenultima, ut κῆ-
κλιται, κῆκλῖαται, τέθυμαι, τέθυσται, βέβλη-
ται, βεβλέαται: poëta tamen produciunt,

ut

ut βεβλήαται.

Ex ρω εϛ λω, ρ εϛ λ *manent assum-*
ptο α, ἐσφαρται, ἐσφάραται, ἐφαλται, ἐφά-
 λαται: *Legitur tamen apud Herodotum*
 ἐσαλάδατο.

Ante ται κ *mutatur in* χ, π *in* φ, *ut* λέ-
 λειται, λελέχαι, πέτυπαι, πετύφαται.

Doricé σ *assumptū mutatur in* δ, *ut* κάζω κεκαδμεός.

Plusquā- $\left\{ \begin{array}{l} \text{ἐλελύμην, ἐλέλυσθ, ἐλέλυτο.} \\ \text{ἐλελύμεθον, ἐλέλυσθον, ἐλελύσθην.} \\ \text{ἐλελύμεθα, ἐλέλυσθε, ἐλέλυνθω.} \end{array} \right.$
perfect.

Ionicé *tertia pluralis hic ita formatur, ut in perfecto*
 ἐπεπείδατο.

Sæpe etiam reduplicata litera cum in-
 cremēto tollitur, *ut* ἐλέγμην pro ἐλελέγμην.

Ἄωρετο *fit ab* αἶρω, ἀδρῶ, ἥδρικα, ἥδρμαι, εϛ
 ἢ in ο ἥορμαι εϛ *Ionicé* ἄορμαι, ἄορσαι, ἄορ-
 ται: *tum* ἄώρμην, ἄώρσο, ἄώρσο.

Aorista formantur ab aoristis primæ
 formæ primum á primo, σα in θλω verso, *ut*
 ἔλυσθαι ἐλύθλω: additur σ, *ubi perfecto ad-*
ditum est, ut ἐκδιδλω, ἐπείθλω. ξ in χε εϛ †

in φθ mutatur, ut ἔλεξα ἐλέχθω, ἔτυφα ἐτύφθην.

{ ἐλύθην, ἐλύθης, ἐλύθη.
 Aor. 1. { ἐλύθητορ, ἐλυθήτω.
 { ἐλύθημεν, ἐλύθητε, ἐλύθησαν.

In duobus assumitur σ, ἔρρωται ἔρρώσθην. μέμνηται ἐμνήσθην, in uno abjicitur, σέβεται ἐβόθλω.

Penultima est eadem quæ perfecti: ab ἤρηται tamē, ἤρέσθην, ἔρρηκτῇ ἐρρέσθην ἔρρήσθην.

Quæ verterant præterito ε in α hic repetūt, ut ερέφω ἔσραμμαι, ἔσραπται ἔσρέφθω.

AEolicé mutatur λω in ου, ut ἔλυθου.

{ ἐλύλω, ἐλύλης, ἐλύη.
 Aor. 2. { ἐλύητορ, ἐλυήτω.
 { ἐλύημεν, ἐλύητε, ἐλύησαν.

Fit á secundo aoristo primæ formæ ου verso in λω: Sed hoc tempus in secūda forma frequentius, quàm in prima: ab inusitatis enim ἐκρυβορ, ἔμανορ, usitata sunt ἐκρύβλω, ἐμάνλω. Deest autem omnino ex thema-

thematis αω, εω, οω.

Futur. 1. { λυθήσομαι, λυθήσῃ, λυθήσεται.
 λυθήσόμεθον, λυθήσεσθον, λυθή-
 σεσθον.
 λυθήσόμεθα, λυθήσεσθε, λυθή-
 σονται.

Fit á secūda primi aoristi, dempto in-
 cremento ε addito ομαι.

Futur. 2. { λυήσομαι, λυήσῃ, λυήσεται.
 λυήσόμεθον, λυήσεσθον, λυήσεσθον.
 λυήσόμεθα, λυήσεσθε, λυήσονται.

Formatur similiter á secundo aoristo.

Futurum secūda formæ tertium Græ-
 cis est μετ' ὀλίγον μέλλω, pauló post futurū,
 cūm quid impendere videatur, ε fit á
 secunda perfecti interjecto ομ, ut

Futur. 3. { λελύσομαι, λελύσῃ, λελύσεται.
 λελυσόμεθον, λελύσεσθον, λελύ-
 σεσθον.
 λελυσόμεθα, λελύσεσθε, λελύ-
 σονται.

Imperativi

Præsens. { λύου, λυέω.
 λύεσθον, λυέσθω.
 λύεσθε, λυέσθωσαν.

Fit á secunda infecti.

Atticé tertia plur. λυέσθωρ syncope σα.
Ionicé secunda singularis λυέο. Doricé λύου ut antea.

Perfect. { λέλυσο, λελύω.
 λέλυσθον, λελύσθω.
 λέλυσθε, λελύσθωσαν.

*Fit á secunda plusquamperfecti: ac si
 το prius sit, assumitur σ in tertia, ut ab
 ἐκέκριτο fit κέκεισο κεκρίσω.*

Aor. 1. { λύθητι, λυθήτω.
 λύθητον, λυθήτωρ.
 λύθητε, λυθήτωσαν.

*Aoristum utrumque in θι definit: sed
 hic propter præcedens alterum θ, sequens
 tenuatur.*

Aor. 2. { λύηθι, λυήτω.
 λύητον, λυήτωρ.
 λύητε, λυήτωσαν.

Optativi

Optativi

Presens. { λυοίμην, λύοιο, λύοιτο.
 λυοίμεθον, λύοιθον, λυοίθην.
 λυοίμεθα, λύοιθε, λύοιντο.

Ionicé λυοίατο.

Perfectum optativum & subjunctivum nullū est in gravitonis. Quidam tamen ex illo Odysf. σ, λελύτο δὲ γῆα ἐκείνου. ἃ λύω præteritum hic formant.

Perfect. { λελύμην, λελύο, λελύτο.
 λελύμεθον, λελύθον, λελύθην.
 λελύμεθα, λελύθε, λελυῶτο.

Eustathius interpretatur λελύτο pro λελύοιτο, ut sit Ionica geminatio in 2. aoristo.

Aor. I. { λυθείην, λυθείης, λυθείη.
 λυθείητον, λυθείητιν.
 λυθείημεν, λυθείητε, λυθείησαν.

Contrahitur prima & tertia λυθεῖμεν, λυθεῖσιν.

Doricé λυθεῖμεν.

- Aor. 2.* { λυείω, λυείης, λυείη.
 λυείητορ, λυείήτω.
 λυείημεν, λυείητε, λυείησαν.
- Futur. 1.* { λυθήσοίμην, λυθήσοιο, λυθήσοιτο.
 λυθήσοίμεθον, λυθήσοιοθον, λυ-
 θήσοίθω.
 λυθήσοίμεθα, λυθήσοιαθε, λυθή-
 σοιντο.
- Futur. 2.* { λυήσοίμην, λυήσοιο, λυήσοιτο.
 λυήσοίμεθον, λυήσοιοθον, λυήσοί-
 θω.
 λυήσοίμεθα, λυήσοιαθε, λυήσοιντο.
- Futur. 3.* { λελυσοίμην, λελύσοιο, λελύσοιτο.
 λελυσοίμεθον, λελύσοιοθον, λε-
 λυσοίθω.
 λελυσοίμεθα, λελύσοιαθε, λελύ-
 σοιντο.

Subjunctivi

- Præsens.* { λύωμαι, λύη, λύηται.
 λυώμεθον, λύηθον, λύηθον.
 λυώμεθα, λύηθε, λύωνται.

λυθῶ,

Aor. 1. { λυθῶ, λυθῆς, λυθῆ.
 λυθῆτορ, λυθῆτορ.
 λυθῶμεν, λυθῆτε, λυθῶσι.

Doricé pluralibus & prima λυθῶμεν & tertia λυθῶντι.

Ionicé

Aor. 1. { λυθέω, λυθέης, λυθέη.
 λυθέητον, λυθέητον.
 λυθέωμεν, λυθέητε, λυθέωσι.

Aor. 2. { λυῶ, λυῆς, λυῆ.
 λυῆτορ, λυῆτορ.
 λυῶμεν, λυῆτε, λυῶσι.

Doricé, ut anté λυῶμεν, λυῶντι.

Ionicé { λυέω, λυέης, λυέη.
 λυέητον, λυέητον.
 λυέωμεν, λυέητε, λυέωσι.

Infinitivi

Præsens. λύεσθαι.

Perfect. λελύσθαι.

Æolicé τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι ἂν τείρω, μείρω, φθείρω, mutato ε in ο & accentu proparoxytono.

Aliquando incrementum detrahitur,
 ut δέχθαι, βλήσθαι pro δεδέχθαι βεβλήσθαι.

Aor. 1. λυθῆναι.

Ionicé λυθῆμεν. Dor. λυθήμεναι. Sic item λυῆμεν & λυῆμεναι.

Aor. 2. λυῆναι.

Futur. 1. λυθήσεσθαι.

Futur. 2. λυήσεσθαι.

Futur. 3. λελύσεσθαι.

Participiū

Præsens. { ὁ λυόμενος, τὸ λυομένον.
ἡ λυομένη, τὴ λυομένης.
ὁ λυόμενος, τὸ λυομένον.

Aor. 1. { λυθεῖς, λυθέντος.
λυθεῖσα, λυθείσης.
λυθὲν, λυθέντος.

Aor. 2. { λυείς, λυέντος.
λυεῖσα, λυείσης.
λυεν, λυέντος.

Futur. 1. { λυθησόμενος, λυθησομένης.
λυθησομένη, λυθησομένης.
λυθησόμενος, λυθησομένης.

Futur. 2. { λυησόμενος, λυησομένης.
λυησομένη, λυησομένης.
λυησόμενος, λυησομένης.

{ λελυσόμεν, λελυσομένης.
 Futur. 3. { λελυσομένη, λελυσομένης.
 { λελυσόμενοι, λελυσομένων.

Formæ mediæ indicativi

Formæ mediæ verbum commune dicitur, quia primæ & secundæ medium est & particeps ambarum. Præsens & infinitum cum secunda forma sunt eadem nec ideó repetenda, λύομαι, ἐλύομαι: significatio tamen non est ita communis ut in omnibus sit activa & passiva: nam ἀδικεῖν semper est passivum: sic κατηγορεύομαι, sic ἀπόλλομαι: At λέλωπα solam actionē significat, ut πέποιθα: sed in quibusdam est communis, ut ἄγωμαι, ἤρῃμαι, duco ducor, ducebam ducebar: ἐργάζομαι, ἐργαζόμαι, ἔπομαι, εἰπόμαι per ei augmentur. Ex ἄρῃς ἀκχιζομαι, ἠκχιζόμαι, nec ultra conjugatur.

{ λέλυα, λέλυας, λέλυε.
 Perfect. { λελύατο, λελύατο.
 { λελύαμεν, λελύατε, λελύασι.

Formatur á præterito primæ formæ, sed aoristo & futuro secundo cognatum est, eandemque figurativam habet, ut λέλυκα, λέλυα, πέφρακα, πέφραδα, πέπληχα, πέπληγα: at καλύπω, κρύπω, βλάπω faciunt καλύβα, κρύβα, βέλαβα ab antiquis in βω: item σιάπω, θάπω, κόπω, βάπω, ἔσκαφα, τέθαφα, κέκοφα, βέβαφα ab inusitatis in φω: at ἔλπω, ἔολπα.

Penultima nō semper eadem: primū dissyllabi futuri ē mutatur in ο, ut ποιεῶ, ἔπορα, τέμω, τέτομα, σφειμῶ, δέδομαι: deinde α præsentis nunc manet, ut φάλλω, ἔφαλα, nunc mutatur in η, θάλλω, τέθηλα: αι mutatur in η, ut φαίνω, πέφηνα: ει in οι, ut πείθω, πέποιθα.

Ex τω, θω, δω, rarum est hoc præteritum: ἐρείδω, ἐρήρδα, ἐνδέω & metathesi ἐνέδω, ἥνωθα, ἐνήνοθα, ἐλδύθω, ἐλήλυθα.

Citatur á Grammaticis κέκονα pro κέκονα á κτείω, ὄρω, ὄρωρα & ποëticé ὠρωρα, ἄρω, ἄριρα: ποët. ἤραρα & ἄραρα.

*Deest autem præteritum medium ex
thema*

themate αῠω, θῠω, ϑῠω, *ut* φαῠώ, παιδῠίω, κρῠέω
 λῠύω: *Attici tamen ab* ἄκῠω, ἄκῠῆκα, *cujus*
commune esset ἥκῠα, *sed est inusitatum.*
Deest in plusquamdisyllabis in υῠω, ἄρ-
 τῠώ, ἰαχῠώ.

Illa porro poëtica sunt δαῠίω δαῠέδῆα, καῠίω κέκῆα, φύῠω
 πέφυα.

Deest denique, si aoristum 2. primæ
formæ desit.

Plusquã- { ἐλελύειν, ἐλελύεις, ἐλελύει.
perfect. { ἐλελύειτο, ἐλελυείτω.
 { ἐλελύμεν, ἐλελύετε, ἐλελύεσθαι.

Atticé ut in prima forma ἐλελύῃ *pri-*
ma & tertia singularibus, & 3. plurali
ἐλελύεσθαι.

Ionicé 1. ἐλελύεα & 3. ἐλελύει. Aoristum utrumque
fit à primæ formæ aoristis, addito μῠω.

Aor. 1. { ἐλυσάμην, ἐλύσω, ἐλύσας.
 { ἐλυσάμεθον, ἐλύσασθον, ἐλυσά-
 σθην.
 { ἐλυσάμεθα, ἐλύσαθε, ἐλύσασθε.

Ionicé 2. ἐλύσαο. Doricé ἔλυσα.

ἑλνόμενω, ἑλνέου, ἑλνέτο.
Aor. 2. { ἑλνόμεσθω, ἑλνέσθω, ἑλνέσθην.
 { ἑλνόμεθα, ἑλνέσθε, ἑλνόντο.

Ionicé tollitur, & aliquando geminatur incrementum, ut λνόμενω, λελνόμενω.

Futurum utriusque á primæ formæ futuris oritur, primum verso ω in ομαι.

λύσομαι, λύση, λύσεται.
Futur. 1. { λυσόμεσθω, λύσεσθω, λύσεσθην.
 { λυσόμεθα, λύσεσθε, λύσονται.

Doricé λυσῶμαι vel λυσῶμαι λυσῇ λυσῆται. pluraliter λυσόμεθα vel λυσεύμεθα, λυσῆθε, λυσῆνται.

Futurum primum in ρῶ, λῶ, μῶ, νῶ, etiam hic inflectitur, απερῶ απερῶμαι, φα- λῶ φαλῶμαι, βρεμῶ βρεμῶμαι, φανῶ φανῶμαι.

λυοῦμαι, λυῇ, λυῆται.
Futur. 2. { λνόμεσθω, λνέσθω, λνέσθην.
 { λνόμεθα, λνέσθε, λνούντο.

Quædam tamen non inflectuntur, ἔδο- μαι, πίομαι, φάγομαι.

Poëtica illa βείομαι, νέομαι & crasi νεῦμαι.

Item

Item Ionicé

Futur. 2. { λυέομαι, λυέε, λυέεται.
 λυεόμεθον, λυέεσθον, λυέεσθον.
 λυεόμεθα, λυέεσθε, λυέονται.

Imperativî

Perfect. { λέλυε, λελυέτω.
 λελύετορ, λελυέτωρ.
 λελύετε, λελυέτωσαν.

Rara sunt singularia, sed circumloquimur λελυθός ἴδι.

Aor. 1. { λύσαι, λυσάσθω.
 λύσασθον, λυσάσθωρ.
 λύσασθε, λυσάσθωσαν.

Aor. 2. { λυοῦ, λυέσθω.
 λυέσθον, λυέσθωρ.
 λυέσθε, λυέσθωσαν.

Atticé λυέσθωρ pro λυέσθωσαν.

Ionicé λυεῦ pro λυοῦ.

Optativî.

Perfect. { λελύοιμι, λελύοις, λελύοι.
 λελύοιτορ, λελυοίτῳ.
 λελύοιμεν, λελύοιτε, λελύοισιν.

Aor. 1. { λυσαίμην, λύσαις, λύσαιτο.
 λυσαίμεθον, λύσασθον, λυσαίσθην.
 λυσαίμεθα, λύσασθε, λύσαιντο.

Aor. 2. { λυοίμην, λύοις, λύοιτο.
 λυοίμεθον, λύοισθον, λυοίσθην.
 λυοίμεθα, λύοισθε, λύοιντο.

Ionicé geminatur initium λελυοίμην: & tertia plurali contra, λυοίαν.

Futur. 1. { λυσοίμην, λύσοις, λύσοιτο.
 λυσοίμεθον, λύσοισθον, λυσοίσθην.
 λυσοίμεθα, λύσοισθε, λύσοιντο.

Futur. 2. { λυοίμην, λυοῖς, λυοῖτο.
 λυοίμεθον, λυοῖσθον, λυοίσθην.
 λυοίμεθα, λυοῖσθε, λυοῖντο.

Subjunctivi

Perfect. { λελύω, λελύης, λελύη.
 λελύητον, λελύητον.
 λελύωμεν, λελύητε, λελύωσι.

Aor. 1. { λύθωμαι, λύσῃ, λύσῃται.
 λύθωμεθον, λύσῃσθον, λύσῃσθον.
 λύσώμεθα, λύσῃσθε, λύσωνται.

Ionicé λύσῃαι pro λύσῃ.

λύωμαι,

λύωμαι, λύη, λύηται.
 Aor. 2. { λύόμεθον, λύησθον, λύησθον.
 { λύόμεθα, λύηθε, λύωνται.

Ionicé item λύηαι : & hic Ionica geminatio aliquan-
 do est λελύωμαι.

Infinitivi

Perfect. λελυέναι.

Ionicé λελυέμον Dor. λελυέμεναι.

Aor. 1. λύσασθαι.

Aor. 2. λυέσθαι.

Ionicé λελυέσθαι.

Futur. 1. λύσεσθαι.

Futur. 2. λυείσθαι.

Participiū

Perfect. { λελυώς, λελυότος.
 { λελυῖα, λελυῖας.
 { λελυός, λελυότος.

Aor. 1. { λυσάμενθ, λυσαμέντ.
 { λυσαμένη, λυσαμένης.
 { λυσάμενον, λυσαμέντ.

Aor. 2. { λυόμενθ, λυομέντ.
 { λυομένη, λυομένης.
 { λυόμενον, λυομένου.

Aliquādo geminatio Ionica manet, ut τεταρπόμονος.

Futur. 1. { λυσόμεν Θ, λυσομένης.
 λυσομένη, λυσομένης.
 λυσόμενον, λυσομένης.

Futur. 2. { λυούμεν Θ, λυουμένης.
 λυουμένη, λυουμένης.
 λυούμενον, λυουμένης.

Ionice λνεύμενος.

Ab εἶψ communiter fit ὁ εἰκὼς εἰκότος.

Atticé εἰκὼς.

Æolicé οἰκὼς.

Gravitona anomala.

Anomala puré gravitona non multa sunt, præter ea quæ sunt sparsim adnotata: Reliqua igitur alphabeti nostri ordine statuemus secundum analogiam descriptorum temporum.

ἀνολίζω ἀνώξα, Atticé ἀνέωξα: passivum ἀνέωγμαι, medium ἀνώγα, ἀνέωγα.

ἀπομύω, ἀϋμῶ, ἀπόμωλα ab ἀώλω.

ἐρχομαι, ἥλυθον, syncope ἥλθον, ἐλδύσο-

μαι

μαι *ab* ἐλδύθω.

σύνω ἐσυνμαι *pro* σέσυνμαι, ἐσύνθηρ ἅ σύνω,
σύομαι, ἐσυσύνω ἐσύνετο, *syncope* σύντο.

τρώω *aor.* 2. ἔφαθην: *futurum medium*
φάγομαι.

θάπλω, θάψω, ἔταψα: *aor.* 2. ἐτάφλω ἅ
τάφω.

θάκνω ἔδακνον, θήξω ἅ θήκω.

δεῖδω, δεῖδῃα, *Ionicé* δεῖδια, *quo utuntur*
omnes: δεῖδοικα *pro* δεῖδοιδα: *Imperat.* δεῖδιθι
ᾤ *poët.* δεῖδιθι *pro* δεῖδιε.

δεικνύω, ἐδῆξα, δείξω ἅ δέικω.

διδάσκω, ἐδίδαξα, διδάξω, *non* ἅ διδάχω,
quod confictum est, καίω, ἔκαυσα, *poët.* ἔκαα,
καύω: *aor.* 2. ἔκάλω *ab* ἔκαον.

καθέξομαι: *fut. medium* καθεδύμαι.

κρύπτω, κρύψω, ἐκρύβλω: *part.* κρυβείς.

μέρομαι, μέμαρκα, μέρω, μέμαρμαι. ᾤ
ἐμαρμαι.

μηνύω, μίξω: *aor.* 2. ἐμίγηρ ἅ μίγω.

πέπλω, πέξω ἅ πέπλω *antiquo*.

πιπίσκω, potum præbeo, ἔπισα, πίσω ἅ πινω
Hippocrati usitatissimum verbum.

πυνθάνομαι, πῆπυσμαι, ἐπυνθόμην, πρίσσομαι ἅ πρίδομαι.

φθίνω, φθίσω ἅ φθίω.

ζωννύω, ζώσω ἅ ζώω.

De verbis inflexis.

Verborum gravitonorum conjugatio hætenus fuit: affectorum sequitur, quibus quæ sunt cum gravitonis communia non repetentur, propria tantum dicentur: Affectum igitur verbum oritur ex thematis εω, αω, οω, unde conjugatio triplex est facta: Afficitur autem contractione vel productione: Contractione ferè nascitur accentus inflexus, unde & contracta verba inflexa nominantur. Contractio fit tantum præsentis & infecti cujuscunque modi ac participij.

Prima

ut ab αὔξέω, ἀλεξέω, ἐφέω, αὔξω, ἀλέξω, ἔφω:
Multa generis huius tempora sumunt a
primitivis, ut ὀφείλω, ὠφείληκα, ὀφλήσω, sic
 θέλω, μέλω. *Deinde in* ἰζω *desinentia, &*
eadem cum inflexis significatione, ut πω-
 νάλω, πονάλιζω, νεμεσῶ, νεμεσίζω: *secus a-*
nalogae sunt, ut πλάττω, πλάττιζω. *Geminan-*
tia similiter hic ut antequam conjugantur, νῶ νίνω,
τῶ τίτω. Ex ἀλκὴ ἢ ἀλαλκῶ ἢ ἀλάλκωω, *ceteris*
temporibus caret.

Infect. { ἐπείεομαι, ἐπείεθαι, ἐπείεαι.
 ἐπείετορ εἶτορ, ἐπείετῶ εἶτῶ.
 ἐποιέομεν ὄμεν, ἐποιέετε εἵτε, ἐποιέ-
 ομαι.

Doricé prima singulari, & tertia plurali ἐπείδον.

Perfecto primæ & secundæ figurati-
væ mutatur in η, *πεπείνηκα.*

Boeoticé in α, *ut* πεφείλαα.

Figurativam autem retinent ἀρέω, ἀρ-
 κέω, ὀλέω, τελέω, κέω, νήκεω: *Quaedam habet*
utrunque, ut αἰνέω ἤννηκα & ἤνεκα: *sic* καλέω,
 κορέω, πονέω, φορέω, φρονέω, γρηγορέω, ἐγρηγό-
 ρηκα.

ρηια non γερηρηρηια.

Dissyllaba assumunt υ, ut πλέω πέπλω-
 η, *sic* πνέω: δέω *tamen* δέδμηα non δέδωηα.

Aoristum secundum sicut futurum se-
cundum & præteritum mediū in contra-
ctis omnino deest, nisi in prima & secun-
da conjugatione, cum thema contractum
non est purum, & tanquam gravitonum
sumitur, ut δούπείω, δούπω, ἔδουπερ, μυκείω,
 μύκησθ, ἔμυκερ.

Monosyllaba etiā desunt, præter duo,
 ῥέω, πᾶάω, ἔρχορ, ἔπορ.

Futuri tertia plurali AEolicé ποιησεῦσι.

E futuro verborum inflexorum, mul-
ta barytona sunt in σιω, conjugatione si-
milia superioribus in σιω, ἀρέω ἀρέσθ, ἀρέ-
σκω, θνᾶάω, θνήσσω, θνήσκω: βιόω, βιώσθ, βιώσκω,
βάάω, βήσθ, βάσκω: hic η vertitur in α: ali-
quando etiam in ι, σερέω, σερήσθ, σεείσκιω: pri-
ma consona etiam repetitur: καλέω, καλέ-
σθ & syncope κλήσθ, κικλήσκω, πρέω πρέσθ,

ππράσσω, τρώω τρώω, ππράσσω.

Imperat. { ποίεε ει, ποιέτω είτω.
Doricé ποιήτω.
ποιέετορ είτορ, ποιέτωρ είτωρ.
ποιέετε είτε, ποιέτωσιν είτωσιν.

Optativ. { πρέοιμι οἴμι, ποίεοις οἷς, ποίεει οἷ.
ποιέοιτορ οἷτορ, ποιεοίτω οίτω.
ποιέοιμεν οἷμεν, ποίεοιτε οἷτε, ποίε-
οιεν οἷεν.

Atticé { ποιοίω, ποιοίης, ποιοίη.
ποιοίητορ, ποιοιήτω.
ποιοιήμεν, ποιοιήτε, ποιοιήσιν εν
ποιοιήεν.

Doricé ποιῶλω, ῶης, ῶη, & c. οι verso in ω.

Subjunct. { ποιέω ῶ, ποιέης ῆς, ποιέη ῆ.
ποιέντορ ῆτορ, ποιέντορ ῆτορ.
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέντε ῆτε, ποιέω-
σι ῶσι.

Infinitiv. ποίειν ποιέειν.

Particip. { ποιέων ῶν, ποιέοντος ουῶτος.
πρέσσαν ῥσαν, ποιεύσης ῥσης.
ποιέον ουῶν, πρέοντος ουῶτος.

Doricé

Doricé genitivo τῷ ποιέοντι & nominativo ὁ ποιέων,
τὸ ποιέον.

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { ποιέομαι ὄμμι, ποιέη ποιῆ, ποιέε-
ται εἶται.
ποιέομεθον οὐμεθον, ποιέεσθον εἶ-
σθον, ποιέεσθον εἶσθον.
ποιέομεθα οὐμεθα, ποιέεσθε εἶσθε,
ποιέονται οὐῶται.

Ionicé ubique sit ου, contrahitur in ου, ποιέομαι.

Imperfect. { ἐποιέομην ἐποιούμην, ἐποιέον οὐ, ἐ-
ποιέετο εἶτο.
ἐποιέομεθον οὐμεθον, ἐποιέεσθον
εἶσθον, ἐποιέεσθον εἶσθον.
ἐποιέομεθα οὐμεθα, ἐποιέεσθε εἶσθε,
ἐποιέοντο οὐῶτο.

Perfecto assumitur σ, si figurativa ma-
neat, ut τέλειχα τέλεσμαι: at δέδειχα δέδε-
μαι, si figurativa mutetur, non assumitur.

Ionicé perfecto secunda singulari σ tollitur, πεποίη-
σαι, πεποίηαι, βέβληαι: tertia plurali perfecti & plusquam-
perfecti η vertitur in εα & tollitur ν, πεποίηνται πεποιέαι,
ἐπεποίηντο, ἐπεποιέοντο.

Imperat. { ποιέου οὐ, ποιέεσθω εἰσθω.
 ποιέεσθωρ εἰσθωρ, ποιέεσθωρ εἰσθωρ.
 ποιέεσθε εἰσθε, ποιέεσθωσιν εἰσθωσιν.

Optativ. { ποιεοίμην οἰμην, ποιεοιο οἶο, ποιεοι-
 το οἶτο.
 ποιεοίμεσθωρ οἰμεσθωρ, ποιεοίσθωρ
 οἶσθωρ, ποιεοίσθωρ οἶσθωρ.
 ποιεοίμην οἰμεσθω, ποιεοισθε οἶσθε,
 ποιεοιντο οἶντο.

*Perfectum est certum in contractis fi-
 gurativam mutantibus optativo & sub-
 junctivo.*

Perfect. { πειποιήμην, πειποιῆ, πειποιῆτο.
 πειποιήμεσθωρ, πειποιῆσθωρ, πειποι-
 ῆσθωρ.
 πειποιήμην οἰμεσθω, πειποιῆσθε, πειποιῆντο.

Subjunct. { ποιέωμαι ὦμαι, ποιέη ῆ, ποιένται
 ῆται.
 ποιέωμεσθωρ ὠμεσθωρ, ποιένσθωρ ῆ-
 σθωρ, ποιένσθωρ ῆσθωρ.
 ποέωμην οἰμεσθω, ποιένσθε ῆσθε,
 ποιέωνται ὦνται.

πειποιῶ-

Perfect. {

- πεποιῶμαι, πεποιῆ, πεποιῆται.
- πεποιῶμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον.
- πεποιῶμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Infinitiv. ποιεῖσθαι εἶσθαι.

Particip. {

- ποιεόμενος οὐμένος, ποιεομένου ουμένου.
- ποιεομένης οὐμένης, ποιεομένης οὐμένης.
- ποιεόμενον οὐμένον, ποιεομένου ουμένου.

Formæ mediæ perfecti rarum esse inflexis prædiximus: fit autem ex perfecto primæ formæ dempta vocali penultima cū sequente consonante, ut δουπέω, δεδούπηκα, δέδουπα: at λακέω, λελάκηκα, λέλληκα, μελέω, μεμέληκα, μέμηλα.

Anomala ex inflexis primæ conjugationis.

Anomala ex inflexis plurima sunt,
 Η .

quorum praesentia & infecta, feré bary-
tona, reliqua velut e contractis, ut αῦξω αὔ-
ξηθῶ, sic ἔρῃω, ἔψω, ὀφείλω, θέλω, μέλω, etiam
integra quaedam, ut τύπῃω, τύψω & τυψή-
σω, γράψω γράψω & γραφήσω.

αἰρέω capit εἶλωρ & εἰλόμην ab ἔλω.

αἰσθάνομαι, ἡσθίμαι, ἡσθόμην, αἰσθήσομαι
ab αἰσθέομαι: sic pleraq; in αινω, vel αινομαι
tempora capiunt velut ab εω vel εομαι, ut
αὔξάνω, quod & αὔξω, ἁμαρτάνω, καταδερ-
δάνω, βλαστάνω: sic ἀπεχθάνομαι, ἀπήχθη-
μαι, ἀπήχθόμην, ἀπεχθήσομαι: sic οἰδάνομαι,
κιχάνομαι, velut ab οἰδέω, κιχέω, ἀχτέμηνω,
ἀχτμήθῃ, ἀχτεμῶ, ab ἀχτμέω.

ἀπόχρη, ἀπέχρησε, ἀχρήσει ab ἀχχρέω.

ἀρέσκω, ἀρέθῃ ab ἀρέω.

ἄχθομαι, ἡχθήθην, ἄχθήσομαι, ab ἄχ-
θέομαι.

εἶρω, εἶρηναι, ἔρῶ, ab ἐρέω, ἐρομαι, ἡρόμην,
ἐρήσομαι ab ἐρέομαι, δύρεσκω, δύρηναι, δύρομαι, δύ-
ρήσω, δύρηναι, δύρέθην ab δύρέω.

ἰκνέομαι, ἰγμαι, ἰνόμηνω, ἰξομαι *ab* ἰνομαι.
οἴομαι, ὠχημαι, *aor. medium* ὠχόμηνω, οἴ-
χισομαι *ab* οἰχέομαι. οἶομαι, *syncope* οἶμαι,
secunda pers. οἶε, *tertia* οἶεται: *inflect.* ὠό-
μηνω, *syncope* ὠμηνω, ὦου, ὦτο: *perfect.* ὤημαι,
ὤηθη: *fut.* οἰήσομαι *ab* οἰέομαι.

ὀφείλω, ὀφειλήσω *ab* ὀφλέω, *est* *syn.* ὀ-
φλω, ὠφληκα, ὠφλησα, ὠφλωρ, ὀφλήσο *ab*
ὀφλέω.

ὠθέω, ἔωσα, ὠσω: *perf. pass.* ἔωσμαι, *ab* ὠθω.
ῥέω, ἔρρεύηκα, ῥύητο *est* ῥύτο: *aor. 2. pass.*
ἔρρύηνω *ab* *Aeolico* ῥδύω: *aor. 2.* ἔρρυον, *unde*
ἔρρύηνω.

τρέχω, τρέξω: *at* δεσράμηνκα ἁδραμέω *est*
ἔσραμον *ac* δραμοῦμαι ἁδρέμω.

τυγχάνω, ἔτυχον, τούξομαι ἁτύνω: *at* πε-
τύχηκα ἁτύνω.

χαίρω: *aor. 2.* ἐχάρην, *est* *medium* ἐχί-
ρηνω, χαρήσομαι ἁχαρέω.

χέω, ἔχεα, *unde* *imperat.* χέον *est* ἐν χέον:
infinit. χέαι, ἐν χέαι, *aor. 2.* ἔχεον, χδύτο.

ζαμέω, ζαμήσθω: αογ. 1. ἔζημα ἄζάμω.
μάχομαι, μαχέσσομαι ἔμαχίσσομαι ἄμα-
χέομαι.

μέλωμαι, μελήσω, μέμηλα ἄμελέω.

βλασάνω, αογ. 2. ἔβλαστον, βλασήσω ἄβλα-
στέω.

βούλομαι, βεβούλημαι, βουλήσομαι ἄβου-
λέομαι.

πάσχω, πῆποσχα, *ut Græmatici citant ex*
Epicharmo: αογ. 2. ἔπαθορ, πείσομαι pro πῆ-
σομαι ἄπῆθω: at πῆπονθα præterit. mediũ:
ἄπωνέω, πεπώνηκα, πῆπονα, unde πῆπονθα.

Secundæ conjugationis primæ
formæ indicativi

Secunda conjugatio est ex themate in
ᾱω, ἔ contractiones habet αε, αη in α, αει,
αη in α: αο, αω, ας in ω, αοι in ω, ut,

Præsens. { βοάω ᾧ, βάεις ᾗς, βοάει ᾗ.
βοάετορ ᾗτορ, βοάετορ ᾗτορ.
βοάομεν ᾧμεν, βοάετε ᾗτε, βοά-
σι ᾧσι.

Ionicé

Ionice βοέω, βοέεσ, βοέει. & c.

Dorice βοάεσ ἥσ, βοάει βοῆ: non enim contrahunt in α, sed in η, unde Attici tria hic mutuati sunt διψῶ διψῆς, πεινῶ πεινῆς, ζῶ ζῆς.

Poëticé βοόω, βοάας, βοάα. βοόωμι, βοάατε, βοόωσι. Poëtæ addunt ο ante ω & α ante α.

Quædam sunt primæ & secundæ, ἐλεέω, ἐλεάω, γηγέω, γηγέαω, ξυρέω, ξυρέαω.

Desiderativa in αω solo præsentī conjugantur, οὔρητιάω, στρατηγιάω, ταυριάω, θανατάω, μαπριάω, χεζηπιάω, μαθηπιάω, φονάω: at tamen κητιάω, κητήσω, βινηλιάω, βινηλιάσω.

Infect. { ἐβόαομ ωρ, ἐβόαδσ ας, ἐβόαε α.
ἐβοάετομ ᾧτορ, ἐβοάέτιω ἀτίω.
ἐβοάομιν ᾧμιν, ἐβοάετε ᾧτε, ἐβό-
αομ ωρ.

*Quædam figurativam retinent, primó quæ ante α habent ε vel ι, ut ἐάω ἔαια, sic θεάω, ἀνιάω ἠνίαα, sic κοπιάω, ἀλγιάω ἡ-
λολαα: Adduntur his ἀνροάω, μακρυάω.*

*Secundó polysyllaba habentia ε vel λ ante α, ut πέρσάω πεπέρσαα: sic φυρέαω: γε-
λάω γεγέλαα, sic χαλάω: at si ante ε vel λ*

*sit alia consona, figurativa mutatur, ut πο-
δαζράω, πεποδαζρηκα, ὁμοκλάω, ὠμόκληκα.*

*Tertiō monosyllaba, ut δράω δέδρακα,
κλάω κέκλακα.*

Doricé futurum βοασῶ, εἶς, εἶ.

Imperat. { *Βόαε α, βοάετω άτω.*
βοάετω άτορ, βοάετωρ άτωρ.
βοάετε άτε, βοάετωσιν άτωσιν.

Optativ. { *βοάοιμι ῶμι, βοάοις ῶς, βοάοι ῶ.*
βοάοιτορ ῶτορ, βοαοίτω ῶτις.
*βοάοιμιν ῶμιν, βοάοιτε ῶτε, βοά-
οιεν ῶεν.*

Atticé βοάω, βοάης, βοάει. & c.

Subjūct. { *βοάω βοῶ, βοάης ᾗς, βοάη ᾗ.*
βοάητορ ᾗτορ, βοάητορ ᾗτορ.
*βοάωμιν ᾡμιν, βοάητε ᾗτε, βοάω-
σι ᾡσι.*

Infinitiv. βοάειν, βοᾶν.

Doricé βοῆν.

Particip. { *βοάωμ ῶμ, βοάοντος ῶντος.*
βοάουσα ῶσα, βοάουσης ῶσης.
βοάομ ῶμ, βοάοντος ῶντος.

Ionice βοέων βοέοντος. Poëtice βοῶν βοῶντος.

Forma

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { βοάομαι ὦμαι, βοάη ᾶ, βοάεται
 ᾶται.
 βοάομεθ' ὠμεθ', βοάεσθ' ᾶ-
 εσθ', βοάεσθ' ᾶσθ' .
 βοάομεθα ὠμεθα, βοάεσθε ᾶθε,
 βοάονται ὦνται.

καυχάομαι ὦμαι, καυχάεσθαι, *facit* καυ-
 χᾶσθαι ποη καυχᾶη.

Imperfect. { ἐβοάομην ὠμην, ἐβοάου ὦ, ἐβοάε-
 το ᾶτο.
 ἐβοάομεθ' ὠμεθ', ἐβοάεσθ' ᾶ-
 εσθ', ἐβοαέσθη ᾶσθη.
 ἐβοάομεθα ὠμεθα, ἐβοάεσθε ᾶθε,
 ἐβοάοντο ὦντο.

*Perfecto additur σ, ut ante, si figurati-
 va maneat, γέλασθαι γέλασμαι: Excipe
 δέσθαι δέσθαι, ἀκροάω ἡκροάσθαι ἡκροά-
 σμαι, unde ἀκροάτης: ἀμέμνημαι fit μέμνη pro
 μέμνησαι.*

Imperat. { βοάου ὦ, βοάεω αἶω.
 βοάεωτορ αἶωτορ, βοάεωτορ αἶωτορ.
 βοάεατε αἶατε, βοάεωσιν αἶωσιν.

Optativ. { βοαοίμην ὦμην, βοαοιο ὦο, βοαοι-
 το ὦτο.
 βοαοίμετορ ὦμετορ, βοαοιωτορ ὦ-
 ωτορ, βοαοιῶτηρ ὦωτηρ.
 βοαοίμεθα ὦμεθα, βοαοιατε ὦατε,
 βοαοιντο ὦντο.

Perfect. { βεβοήμην, βεβοῆο, βεβοῆτο.
 βεβοήμετορ, βεβοῆωτορ, βεβοῆωτηρ.
 βεβοήμεθα, βεβοῆατε, βεβοῆντο.

Subjunct. { βοάωμαι ὦμαι, βοάη βοᾷ, βοάν-
 ται αἶται.
 βοάωμετορ ὦμετορ, βοάνωτορ ᾶ-
 ωτορ, βοάνωτορ αἶωτορ.
 βοάωμεθα ὦμεθα, βοάνατε αἶατε,
 βοάωνται ὦνται.

Perfect. { βεβοῶμαι, βεβοῆ, βεβοῆται.
 βεβοῶμετορ, βεβοῆωτορ, βεβοῆωτορ.
 βεβοῶμεθα, βεβοῆατε, βεβοῶνται.

Infinit.

Infinitiv. βοάεσθαι, βοᾷσθαι.

Particip. { βοαόμενος ὢμενος, βοαομένου
ομένου.
βοαομένη ὠμένη, βοαομένης ὠμένης.
βοαόμενον ὢμενον, βοαομένου ὠ-
μένου.

Ionicé additur contractis ε ὀρμειώμενος, κτεώμενος, χρεώμενος.

Formæ mediæ perfectum jam dictum,
μεμύκηκα μέμυκα.

Anomala ex inflexis secundæ conjugationis.

Anomala hic quædam sunt ex inflexis secundæ conjugationis ἀπέσιληκα, ἀπεσιληκέναι, ἀπεσιληκῶς ab ἀχσιλάω antiquo.

ἰλάσκομαι, ἰλάσσομαι ab ἰλάομαι.

θνήσκω: aor. 2. ἔθανον ἅ θείνω: at τέθνηκα, *Ionicé* τέθναα: *Bæot.* τέθνεκα εἴ τέθνεα, ἅ θνάω: *Dicitur etiam* θνήξομαι.

ἡγείσκειω, ἡγείσσω *ab antiquo* ἡγείω.

γίνομαι & γίνομαι, γέληναι, γέληνα,
ἐγενάμην, γενήσομαι ἢ γενάω.

*Tertiæ conjugationis primæ
formæ indicativi*

*Tertia conjugatio est ex ω, & contra-
ctiones habet οε, οο, οα in ε : οη, οω in ω, οη,
οοι, οη in οι.*

Præsens. { χρυσάω χρυσῶ, χρυσαίς οἷς, χρυ-
σαί οἷ.
χρυσάετορ σουτορ, χρυσάετορ χρυ-
σαῦτορ.
χρυσάομεν ὅμεν, χρυσάετε ὅτε, χρυ-
σάοιτο ὅσι.

*Rara sunt trium conjugationum cō-
munia, ut κινυζέω κινυζάω, κινυζόω.*

Infect. { ἐχρυσάομαι οἶμαι, ἐχρυσάομαι οὖς, ἐχρυσά-
ομαι οὖ.
ἐχρυσάετορ ὅτορ, ἐχρυσάέτω ὅτι.
ἐχρυσάομεν οὖμεν, ἐχρυσάετε οὖτε,
ἐχρυσάομαι οἶμαι.

Asiaticé

Asiaticé tertia pluralis ἐχρυσέσαν.

Perfectum κ χρύθια : sic in derivatis à nomine, ο vertitur in ω, ut πύρρῳ πεπύρρῳ-
ια, χερρῳ κ χείρωια, σεφανῳ ἐσεφάνωια : ali-
unde orta retinent figurativam, ut ὁμῳ ὡ-
νωια : at γνώω ἔγνωια.

Imperat. { χρύσεε ε, χρυσδέτω ετω.
χρυσδέτω ετορ, χρυσδέτωρ ετωρ.
χρυσδέτε ετε, χρυσδέτωσαν ετωσαν.

Optativ. { χρυσδοιμι οἶμι, χρυσδοις οἷς, χρυ-
σοι οἷ.
χρυσδοιτω οἷτορ, χρυσδοιτω οἷτω.
χρυσδοιμεν οἶμεν, χρυσδοιτε (οἷτε,
χρυσδοιεν οἷεν.

Atticé χρυσόλω, χρυσόλης, χρυσόλη. Ε χρυ-
σώλω, χρυσῶλης, χρυσῶλη, Ε ε.

Subjunct. { χρυσῶω ῶ, χρυσῶης ῆς, χρυσῶη ῆ.
χρυσῶητω ῶτορ, χρυσῶητορ ῶτορ.
χρυσῶμεν ῶμεν, χρυσῶητε ῶτε, χρυ-
σῶσι ῶσι.

Quidam contrahunt οη in οι, sed me-

lius in ω contrahitur.

Infin. χρυσέειν σουῶ.

Doricé χρυσεῖν. AEolicé χρύσειν & χρύσεις.

Particip. { χρυσόων σουῶ, χρυσόνους σουῶτος,
χρυσέσσα ἔσσα, χρυσέσσης ἔσσης.
χρυσόον ἔν, χρυσόνους χρυσουῶτος.

Secundæ formæ indicativi

Presens. { χρυσόμαι ἔμαι, χρυσή οἱ, χρυσό-
εται ἔται.

{ χρυσόμεθον ἔμεθον, χρυσέεσθον
ἔσθον, χρυσέεσθον ἔσθον.

{ χρυσόμεθα ἔμεθα, χρυσέεσθε ἔεσθε,
χρυσόνονται ἔνται.

Infect. { ἐχρυσόμην ἔμην, ἐχρυσέει ἔει, ἐχρυ-
σέετο ἔτο.

{ ἐχρυσόμεθον ἔμεθον, ἐχρυσέεσθον
ἔσθον, ἐχρυσέεσθον ἔσθον.

{ ἐχρυσόμεθα ούμεθα, ἐχρυσέεσθε
ἔεσθε, ἐχρυσόνοντο οὐῶτο.

ἀρόω, ἤροικα, ἤρομαι, *sine σ*, *ut* ἀροτήρ.

χρυσέει

Imperat. { χρυσός εἰ, χρυσόεσσι εἰς.
 χρυσόεσσι οὐδὲσσι, χρυσόεσσι οὐ-
 εσσι.
 χρυσέσθε οὐδέσθε, χρυσέσθεσσι οὐ-
 εσθεσσι.

Optativ. { χρυσοίμην οίμην, χρυσοίοιο σοῖο,
 χρυσοίοιτο σοῖτο.
 χρυσοίμεθον οίμεθον, χρυσοίεσθον
 οἷεσθον, χρυσοίεσθον οἷεσθον.
 χρυσοίμεθα σοίμεθα, χρυσοίεσθε
 σοῖεσθε, χρυσοίνεθ σοῖντο.

Perfect. { κεχρυσάμην, κεχρυσάμην, κεχρυσάμην.
 κεχρυσάμεθον, ιωάμεθον, ιωάμεθον.
 κεχρυσάμεθα, ιωάμεθα, ιωάμεθα.

Subjunct. { χρυσώμαι ὦμαι, χρυσήσῃ, χρυ-
 σήσονται ὦται.
 χρυσώμεθον ὠμεθον, χρυσήσθον
 ὠσθον, χρυσήσθον ὠσθον.
 χρυσώμεθα ὠμεθα, χρυσήσθε ὠσθε,
 χρυσήσονται ὠνται.

κεχρυσάμην, κεχρυσάμην, vel ut quidā volūt

Perfect.

κεχρυσῆ, κεχρυσῆται.

κεχρυσόμεθ' , κεχρυσῆσθ' , κε-
χρυσῆσθ'.κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆθε, κεχρυ-
σῶνται.*Infinitiv.*

χρυσόεσθαι, χρυσοῦσθαι.

*Particip.*χρυσόμενος ὀμνέσθ' , χρυσομένου
οὐμνέσθ'.χρυσομένη ὀμνέσθ' , χρυσομένης οὐ-
μνέσθ'.χρυσόμενος οὐμνέσθ' , χρυσομένης
ὀμνέσθ'.

Quaedam verba hūc gravitona, nunc contracta sunt, ut αἰδομαι αἰδέομαι, εἰλομαι εἰλέομαι, εἶδω, εἶδέω, ἔλκω, ἔλκέω, ὠδιμέλωμαι, ὠδιμελέομαι, κελεύω κελαδέω, σέρομαι σερέομαι, ῥίπτω ῥιπέω, τύπτω τυπέω, τρώχω τρώχω, διδάσκω διδασκέω, κύω κυέω, κυλίνδω κυλινδέω, γήδομαι γηδέω, γράφω γραφέω, βόσκω βοσκέω, ξύρομαι ξυρέομαι.

Quaedam contracta sunt á secūdo aoristo,

risto, ἐρεῖπῶ εἰπορ, εἰπῶ, τούλω ἔτυχορ, τυ-
χῶ, σίχω ἔσιχορ, σιχῶ, unde ἐσιθῶντο.

*Quædam item á futuro, ut δέφω, δέ-
ψω, δέψῶ.*

*Contractiones verborum aliæ præter-
ea quædam sunt, ut προέδοικας προύδοικας,
πρεπίθει προυπίθει.*

Anomala ex inflexis tertiæ conjugationis.

Ἀναλίσκω, ἀνάλθοικα, ἀνήλθοικα, ἀναλφύσω.
ἀνάλθομαι εἰς ἀνήλθομαι ab ἀναλέω.

ὑπνύω, ὑπνύσω ab ὑπνύω.

λαγχάνω, εἴληχα, ἔλαχορ, λήξω, λέλογχα
ἀλήχῳ, κληρώσομαι á κληρόομαι.

πίπῳ πέπιωκα á πῆόω: aor. 1. ἐπέσθσα. 2.
ἔπεσον á πεσέω: fut. πεσεῖμαι Doricé, á πέτω.

De conjugatione verborum in μι.

Conjugatio verborum cōtractione af-

fectorum sic habet, affectorum productione dicatur. Productio veró fit producendo α & ε in η, ο in ω: deinde præponendo itātum, si thema sit á vocali vel s, ut ἔω ἴημι, σάω ἴσημι: secus repetunt primam literam thematis, aut pro densa tenuem, ut δόω δίδωμι, δέω τίθημι.

Tria autem propria hic sunt tempora præsens, infectū, 2. aorist. Itaque cum gravitonis communia huc non repetentur.

Æolicé aliás nil iteratur, ut διζέω δίζημι, κηράω γήρημι, ἐλδθερόω ἐλδθερώμαι: aliás duæ literæ iterantur, ut ἀχέω ἀκάχημι, ἀλάω ἀλήλημι: aliás figurativa retinetur geminato μ, ut θέω τίθεμι, φιλέω φίλεμι.

Dæoticé ε pro ι præponitur, ut θνάω, τλάω, τέθνημι, τέτλημι: & η vertitur in φ, ut φιλέω, πεφίλημι.

Conjugatio, ut in contractis sic in productis triplex est, primæ plusquam cētum verba numerantur.

Formæ primæ indicativi

Præsens. { τίθημι, τίθης, τίθησι.
 { τίθετο, τίθετο.
 { τίθεντο, τίθεντε, τίθεισι.

In duali & plurali revocatur figurativa, quod fit toto imperativo & tota secunda forma.

Ionicé tertia plurali τιθέασι.

AEolicé retinetur ubique figurativa τίθειτον, τίθειμεν & c. ac tertia plurali τιθέντι.

Infect. { ἐπίθῃρ, ἐπίθῃς, ἐπίθῃ.
 { ἐπίθετορ, ἐπέπλω.
 { ἐπέμελν, ἐπέμετε, ἐπέμεσαν.

Incrementum, ut in prima forma.

Singulare totum, & tertia pluralis contracta sunt usitatiores, ἐπίθουω, ἐλθέις, ἐλθέει, ἐπίθουω, quod in cæteris conjugationibus valet.

Ionicé prima singulari ἐτίθεια, tertia ἐτίθει.

AEolicé ἐφίλω, ης, η & c.

Perfectū πέθεια Bæoticé, pro πέθικα. Aorist. 1. ἐθικα, in cæteris modis inusitatū.

Aor. 2. { ἐθῃρ, ἐθῃς, ἐθῃ.
 { ἐθετορ, ἐπέπλω.
 { ἐπέμελν, ἐπέμετε, ἐπέμεσαν.

Ab infecto, dempta geminatione, hoc est, π: hic in duali & plurali mutatur in ε,

in cæteris manet.

*Secundum futurum omnino deest in
verbis in μ.*

Imperat. { ἴδεπ, πιδέτω.
ἴδετορ, πιδέτωρ.
ἴδετε, πιδέτωσαν.

Atticé contractum usitatius, πιδε, πιδει, πιδέτω πιδείτω.

Aor. 2. { δὲs pro δέπ, δέτω.
δέτορ, δέτωρ.
δέτε, δέτωσαν.

Optativ. { πιδέλλω, ἱδείης, πιδείη.
πιδείητορ, ἱδφήτω.
ἱδείημεν, πιδείητε, ἱδείησαν.

Syncope πιδῆμεν, ἱδεῖτε, πιδῆσαν.

Aor. 2. { δέλλω, δείης, δείη.
δείητορ, δειήτω.
δείημεν, δειήτε, δειήσαν.

Subjunct. { πιδῶ, πιδῆς, πιδῆ.
πιδῆτορ, πιδῆτορ.
ἱδῶμεν, πιδῆτε, ἱδῶσι.

Ionice

Ionice τιθέω, τιθέης, τιθέησι.

Aor. 2. { θῶ, θῆς, θῆ.
θῆτορ, θῆτορ.
θῶμεν, θῆτε, θῶσι.

Ionice θέω, θέης, θέησι.

Infinitiv. πιδέναι.

Ionice τιθέμεν. *Dorice* τιθέμεναι.

Aor. 2. δειναι.

Ionice θέμεν. *Dorice* θέμεναι.

Particip. { πιδείς, πιδέντος.
ιδεῖσα, ιδείσης.
πιδέρ, πιδέντος.

Aor. 2. { δείς, δέντος.
δεῖσα, δείσης.
δέρ, δέντος.

Participia licet dissyllaba accentum non mutant.

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { ιδέμαι, ιδέσαι, πιδεται.
πιδέμεθον, πιδεσθον, πιδεσθον.
ιδέμεθα, πιδεθε, ιδενται.

Vertitur in ε. Atticé πῖθη *pro* πιδεσαι.

Æolicé manet η, ut δίζημαι, δίζηαι.

Infect. { ἐπιδέμω, ἐπίδεο, ἐπίδε. }
 { ἐπιδέμεθον, ἐπίδεσθον, ἐπιδέσθην. }
 { ἐπιδέμεθα, ἐπίδεσθε, ἐπιδέντε. }

Atticé secunda ἐπίδου.

Ionicé ἐτίθεο. Doricé ἐτίθου.

Æolicé manet η, ut prius ἐφίλημω, ἐφίλησο.

Perfectum τέθειμαι, retinetur figurativa primæ formæ, cum hic omnino corripere debeat, ἔσακχα ἔσαιμαι, δέδωκχα δέδομαι.

Imperat. { ἴδεο, ἴδεω. }
 { ἴδεσθον, πιδέσθω. }
 { ἴδεσθε, ἴδεσθων. *Atticé πιδε.* }

Ionicé τίθεο, Doricé τίθου.

Tertia plurali Atticé πιδέσθω.

Optativ. { ἴδείμω, πιδεῖο, πιδεῖτο. }
 { ἴδείμεθον, ἴθεῖσθον, ἴδεῖσθην. }
 { ἴθείμεθα, ἴδεῖσθε, ἴθεῖντε. }

Perfectum ut in contractis formatur optativo & subjunctivo.

Perfect. { τεθείμω, τεθεῖο, τεθεῖτο. }
 { τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθεῖσθην. }
 { τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο. }

πιδῶμαι,

Subjunct. { ἵδωμαι, ἵθῃ, πῖθῃται.
 ἵδωμεν, ἵθῃσιν, πῖθῃσιν.
 ἵδωμεθα, πῖθῃτε, ἵδωνται.

Perfect. { τεῖδωμαι, τεῖθῃ, τεῖθῃται.
 τεῖδωμεν, τεῖθῃσιν, τεῖθῃσιν.
 τεῖδωμεθα, τεῖθῃτε, τεῖδωνται.

Infinitiv. τίθεσθαι.

Particip. ἰδέμενος, πιδεμένη, ἰδέμενος.

Formæ mediæ hic nil propriū est præter aoristum 2. Aorist. 1. ἐθιγὰ μιν non est usitatum.

Aor. 2. { ἐθέμην, ἐθέσθαι, ἐθέτω.
 ἐθέμεν, ἐθέσθαι, ἐθέτω.
 ἐθέμεθα, ἐθέσθε, ἐθέντω.

Imperat. { θέσθαι, θέτω.
 θέσθαι, θέτω.
 θέσθε, θέτωσαν.

Optativ. { θέμην, θεῖσθαι, θεῖτω.
 θέμεν, θεῖσθαι, θεῖτω.
 θέμεθα, θεῖσθε, θεῖντω.

Subjunct. { θῶμαι, θῆ, θῆται.
 θώμεθον, θῆσθον, θῆσθον.
 θώμεθα, θῆσθε, θῶνται.

Infinitiv. θέσθαι.

Particip. θέμενος, θεμένη, θέμενον.

Secunda conjugatio in *μι*
 primæ formæ

*Paucorū est verborū: vix enim quin-
 quaginta adnotata sunt.*

Præsens. { ἴσθμι, ἴσθης, ἴσθσι.
 ἴσασθον, ἴσασθον.
 ἴσασθην, ἴσασθε, ἴσασθαι.

Ionicé tertia plurali ἴσῃσσι. Doricé tertia singulari ἴ-
 σαστι, plurali ἴσαντι.

Æolicé penultima est *αι*, γέλημι, γέλους, γέλαι.

Infect. { ἴσθμ, ἴσθης, ἴσθ.
 ἴσασθον, ἴσάσθων.
 ἴσασθην, ἴσασθε, ἴσασθων.

Perfectum ἔσασθα, ut differat á medio
 ex ἔσθην: dicitur tamen ἔσθασθα, unde κατέ-
 σθασθα.

Ionicé ἔσασθα. Doricé tertia plurali ἔσῃσαντι.

ἴσθμ,

Aor. 2. { ἔστη, ἔστης, ἔσθι.
 { ἔστητορ, ἔσθητω.
 { ἔστημεν, ἔστητε, ἔσθε.

Βαεoticé ἔσαν.

Imperat. { ἵσταθι, ἵσάτω.
 { ἵστατορ, ἵσάτωρ.
 { ἵστατε, ἵσάτω.

Atticé prima persona ἵσθι.

Doricé ἵσα.

Aor. 2. { σῆθι, σήτω.
 { σῆτορ, σήτωρ.
 { σῆτε, σήτω.

Optativ. { ἱσταίμην, ἱσταίης, ἱσταίη.
 { ἱσαιντορ, ἱσαιντήτω.
 { ἱσαινμεν, ἱσαιντε, ἱσαιν.

Syncope ἱσταίμεν, ἱσαιντε, ἱσαιν.

Aor. 2. { σταίω, σταίης, σταίη.
 { σταίντορ, σαιντήτω.
 { σταίνμεν, σαιντε, σαιν.

Et pari syncope σταίμεν, σαιντε, σαιν.

Poëticé σῆω, σῆης, σῆη & c.

Subjūct. { ἰσῶ, ἰσᾶς, ἰσᾶ.
 ἰσᾶτομ, ἰσᾶτομ.
 ἰσῶμεν, ἰσᾶτε, ἰσῶσι.

Ionicé ἰσέω, ἰσέης, ἰσέησι.

Aor. 2. { σῶ, σῆς, σῆ.
 σῆτομ, σῆτομ.
 σῶμεν, σῆτε, σῶσι.

Ionicé similiter σέω, σέης, σέησι : & poët. σείω, σείης, σείησι & σήω.

Infinitiv. ἰσάναι.

Aor. 2. σῆναι,

Particip. { ἰσᾶς, ἰσάντος.
 ἰσᾶσα, ἰσάσης.
 ἰσᾶμ, ἰσάντος.

Perfect. ἑσακώς.

Ionicé ἑσαῶς.

Iones tollunt κ ex ηκ & penultimam corripunt : sic μέμηκα, μέμαα, μεμαῶς, unde synæresi ἑσῶς, μεμῶς.

Aor. 2. { σᾶς, σάντος.
 σᾶσα, σάσης.
 σᾶμ, σάντος.

Formæ

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { ἴσθαι, ἴσθαι, ἴσθαι.
 ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσμεθα, ἴσθε, ἴσθαι.

*Ab ἐπίσθαι, Atticé ὑδίσθαι, δυνάμει,
 δυνή.*

Ionicé ἴσθαι, & tertia plurali ἴσθαι.

Infect. { ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσμεθα, ἴσθε, ἴσθαι.

Imperat. { ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσθε, ἴσθαι.

Atticé prima ἴσθαι.

Ionicé ἴσθαι.

Atticé tertia plurali ἴσθαι.

Optativ. { ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσμεν, ἴσθε, ἴσθαι.
 ἴσμεθα, ἴσθε, ἴσθαι.

Tertia plurali ἴσθαι.

Perfect. { ἐσαίμην, ἐσαῖο, ἐσαῖτο.
 { ἐσαίμεθον, ἐσαῖσθον, ἐσαίσθη.
 { ἐσαίμεθα, ἐσαῖσθε, ἐσαῖντο.

Subjunct. { ἴσῳμαι, ἴσῳ, ἴσῳται.
 { ἴσῳμεθον, ἴσῳσθον, ἴσῳσθον.
 { ἴσῳμεθα, ἴσῳσθε, ἴσῳνται.

Perfect. { ἐσῶμαι, ἐσῶ, ἐσῶται.
 { ἐσῶμεθον, ἐσῶσθον, ἐσῶσθον.
 { ἐσῶμεθα, ἐσῶσθε, ἐσῶνται.

Infinit. ἴσασθαι.

Formæ mediæ aorist. 2. non est in usu,
 ἐπείμην syncope factum pro ἐπεισάμην.

Tertiæ conjugationis primæ
 formæ indicativi

Paucissima verba sunt, circiter trigin-
 ta numerantur.

Præsens. { δίδωμι, δίδως, δίδωσι.
 { δίδοτον, δίδοτον.
 { δίδομεν, δίδοτε, δίδουσι.

Ionicé διδόασι. Doricé δίδόντι.

ἐδίδωμ,

{ ἐδίδωρ, ἐδίδως, ἐδίδω.
Infect. { ἐδίδοτορ, ἐδίδότῳ.
 { ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

*Contractum etiā hic usitatius ἐδίδουρ,
 ἐδίδους, ἐδίδου. ἄλλω ἄλλῃμι, ἀλλάλλῃμι, ἀλά-
 λῃμαι præsenti tantūm & infecto conju-
 gatur.*

{ ἔδωρ, ἔδως, ἔδω.
Aor. 2. { ἔδοτορ, ἔδότῳ.
 { ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν.

*Mutatur hic ω in o duali & plurali, in
 cæteris servatur, ut ἔγνωρ, ἔγνωτορ, ἔγνωμεν.*

Futur. 1. δώσω.

Poëticé διδώσω.

{ δίδωθι, δίδότω.
Imperat. { δίδοτορ, δίδότωρ.
 { δίδοτε, δίδότωσαν.

Etiā secunda contracta, ut δίδου.

{ δός, δότω.
Aor. 2. { δότορ, δότωρ.
 { δότε, δότωσαν. δός pro δόθι.

Optativ. { διδοίω, διδοίης, διδοίη.
 διδοίντορ, διδοίντω.
 διδοίμεν, διδοίετε, διδοίεσθ.

Syncope διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεσθ.

Aor. 2. { δίδω, δίδης, δίδη.
 διδόντορ, διδόντω.
 διδόμεν, διδότε, διδέσθ.

Atticé δάω, δάης, δάη.

Subjunct. { διδῶ, διδῶς, διδῶ
 Ionicé διδάσσι.
 διδῶτορ, διδῶτορ.
 διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aor. 2. { δῶ, δῶς, δῶ
 Ionicé δάσσι.
 δῶτορ, δῶτορ.
 δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Poëticé δάω, δάης, δάη.

Infinitiv. διδόναι.

Aor. 2. δουῶαι.

Alia verba analogia, ut ἐγνώαι.

Particip. { διδύς, διδύτος.
 διδύσα, διδύσης.
 διδῶν, διδόντος.

Aor. 2. { δούς, δύντος.
 { δούσα, δούσης.
 { δόν, δόντος.

Formæ secundæ indicativi

Prasens. { δίδωμαι, δίδου, δίδου.
 { δίδμεθον, δίδετε, δίδοντες.
 { δίδμεθα, δίδετε, δίδοντες.
 Inflect. { εἰδίδμην, εἰδίδου, Att. εἰδίδου,
 { εἰδίδου.
 { εἰδίδμεθον, εἰδίδετε, εἰδίδετε.
 { εἰδίδμεθα, εἰδίδετε, εἰδίδοντες.

Perfēctum δέδωμαι, tertia plurali δέ-
 δοντες.

Ionicé δέδοται.

Imperat. { δίδου, Att. δίδου, δίδου.
 { δίδετε, δίδετε.
 { δίδετε, δίδετε.

Aor. 2. { δόν, δόν.
 { δόν, δόν.
 { δόν, δόν.

Optativ. { διδόνμῳ, διδόνῳ, διδόντο.
 διδόνμενός, διδόννός, διδόνσθης.
 διδόνμεθα, διδόνθε, διδόντο.

Ionicé διδίαται.

Perfect. { δεδόνμῳ, δεδόνῳ, δεδόντο.
 δεδόνμενός, δεδόννός, δεδόνσθης.
 δεδόνμεθα, δεδόνθε, δεδόντο.

Ionicé δεδίαται.

Subjunct. { διδῶμα, διδῶ, διδῶται.
 διδῶμενός, διδῶνός, διδῶσθης.
 διδῶμεθα, διδῶθε, διδῶνται.

Perfect. { δεδῶμα, δεδῶ, δεδῶται.
 δεδῶμενός, δεδῶνός, δεδῶσθης.
 δεδῶμεθα, δεδῶθε, δεδῶνται.

Infinit. διδόναι.

Particip. διδόμενος, διδμένη, διδόμενος.

Formæ mediæ aorist. 1. ἔδωκα μῳ inhi-
sitatum.

Aor. 2. { ἔδον, ἔδου, ἔδου.
 ἔδονός, ἔδονός, ἔδονός.
 ἔδονμεθα, ἔδονθε, ἔδοντο.

δόντος,

Imperat. { *ဝိ'ဏ, Att. ဝိပ, ဝိ'ဿ.*
ဝိ'ဿဝု, ဝိ'ဿု.
ဝိ'ဿေ, ဝိ'ဿဠ.

Optativ. { စပ်/မုလ, စပ်/ဝေ, စပ်/တေ.
စပ်/မုေၤစပ်, စပ်/ဝေၤစပ်, စပ်/တေၤစပ်.
စပ်/မုေၤစာ, စပ်/ဝေၤစာ, စပ်/တေၤစာ.

Ionice διάτο.

Subjunct. { ὅωμαι, ὀῶ, ὅωται.
ὅωμεν, ὀώμεν, ὅωσιν.
ὅωσθε, ὀώσθε, ὅωσιν.

Infinitiv. *රිඳිමු.*

Particip. δόμενθ, δόμενῃ, δόμενον.

De anomalis in μ .

*Anomalia verborum in μ multiplex
est: prima est desinentium in υμ sine ge-
minatione: Oriuntur autem tum ex dis-
syllabo themate in υω, ut á δύω, φύω, δῦμι,
φῦμι: á κλύω fit geminatum κέκλυμι.*

Poëticé etiam ex εω, ut ἔω, ἔνω, ἔννω, ἔν-
νύω, ἔννυμι, σορέω, σορεννύω, σορέννυμι, σβέω,

σβενύω, σβέννυμι: inde figurativam retinet
ἔβη, σφρέσω, σβέσω.

Item ex ῥω, ὄρω, ὀρνύω, ὀρνυμι, ἄρω, ἄρνύω,
ἄρνυμι:

Tertió á κω, χω, ρω, ut á δέκω, δέκνω, δέ-
κνύω, δέκνυμι, ἄχω ἄχνυμι, ἄρω ἄρνυμι, ῥάτω
ῥάτνυμι: Inde formantur tempora δέδεχα,
ἤχα, ἔδωχα. Denique desinentia in γνω &
γνυμι, tempora formant, ut á ρω, ut ῥηνύω,
μεγνύω, μεργνύω, πηγνύω: Conjugantur au-
tem hæc verba tantúm præsentí & infé-
cto, carentque optativo & subjunctivo: re-
liqua tempora sumunt á thematis illis ba-
rytonis: est tamen horum satis amplus nu-
merus, feré ad octoginta notatus á Gram-
maticis.

Formæ primæ indicativi

Præsens. { ῥάτνυμι, ῥάτνυς, ῥάτνυσι.
 { ῥάτνυτε, ῥάτνυτε.
 { ῥάτνυμι, ῥάτνυτε, ῥάτνυσι.

Ionice

Ionice ζεύγνυσι: Herodotus tamen ἀποδίδκνυσι.

Infect. { ἐζδύγω, γνυς, γνυ.
 { ἐζδύγυτορ, γνύτω.
 { ἐζδύγυμεν, γνυτε, γνύσθε.

Ionice ζεύγνυσκον, ζεύγνυσκε, ζεύγνυσκε.

*Aoristum tantum in dissyllabis, ut á
 δύμω.*

Aor. 2. { ἔδω, ἔδως, ἔδω.
 { ἔδυτορ, ἔδύτω.
 { ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσθε.
 Boeoticé ἔδω.

*Ut á φύμω, ἔφω: est autem idem, quod
 infectum. Futurū secundū omnino deest.*

Imperat. { ζδύγω, etiam ζδύγυθι, ζδύγνύτω.
 { ζδύγυτορ, ζδύγνύτωρ.
 { ζδύγυτε, ζδύγνύτωσθε.

Aor. 2. δύθι, δύτω.

Infinit. ζδύγναι.

Aoristum 2. non formatur.

Particip. { ζδύγνυς, ζδύγνυτος.
 { ζδύγνυσα, ζδύγνυσης.
 { ζδύγνυν, ζδύγνυντος.

Aoristum 2. in bissyllabis ὁ δὺς, δῶτες:
ὁ φύς, φῶτες, ἡ φύσα, τ' φῶ.

Formæ secundæ indicativi

Præsens. { ξάγνυμαι, ξάγνυσαι, ξάγνυται.
ξάγνυμεθον, ξάγνυσθον, ξάγνυσ-
θον.

Inflect. { ξάγνυμεθα, ξάγνυσθε, ξάγνυσθι.
ἐξάγνυμι, ἐξάγνυσσι, ἐξάγνυσθι.
ἐξάγνυμεθον, ἐξάγνυσθον, ἐξάγ-
νυσθην.

Imperat. { ἐξάγνυμθα, ἐξάγνυσθε, ἐξάγνυσθι.
ξάγνυσσι, ξάγνυσθι.
ξάγνυσθον, ξάγνυσθων.
ξάγνυσθε, ξάγνυσθαυ.

Infinitiv. ξάγνυσθαι.

Particip. ξάγνυμιος, ξάγνυμίνη, ξάγνυ-
μιον.

*Multa sunt in μι ab εω, sed vario spi-
ritu: primū est ἔω sum ἡμι & Bæoticé
εἰμι, quod ita conjugatur.*

εἰμι,

Præsens. { ἐμὶ, εἰς εἶ, ὄξϊ.
 { ἐσθρ, ἐσθρ
 { ἐσμέν εἰ μὲν, ἐσέ εἰ τε, εἰσι.

Atticé secunda εἰ εἰ εἰ.

Ionicé tertia plur. ἔασιν. Doricé prima ἐμὶ, tertia
 ἐντὶ, prima plur. εἰμὲς & ἐμῶ, tertia ἐντὶ. AEolicé εὔτι.
 Poëticé secunda singul. ἔσσι.

Infect. { ἴω, ἦς, ἴω.
 { ἦτορ, ἦτω.
 { ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.

Doricé prima plurali ἦμεν: Poët. secunda dual. ἦτον,
 ἦτον: tertia ἦσιν, ἔσιν: tertia plur. ἔσαν & ἔσπον.

Plusquæ- { ἦμιν, ἦσιν, ἦτο.
perfect. { ἦμεδον, ἦσδον, ἦσθη.
 { ἦμεθα, ἦσθε, ἴωτο.

Quidam hoc tēpus, infectum putant.
Aor. & futurum utrunque deest in prima
forma: at medium est.

Futur. { ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται εἰ ἔσται.
 { ἐσόμεθον, ἐσεσθον, ἐσεσθον.
 { ἐσόμεθα, ἐσεσθε, ἐσονται.

Ionicé secunda singulari ἔσται. Doricé prima plur.
 ἐσόμεθα. Poëticé prima singul. ἔσσομαι & tertia ἔσσεται.

<i>Imperat.</i>	{ ἴσθι vel ἔσθ, ἔστω. Doricé ἦτω.
<i>Præsens.</i>	{ ἔσθ, ἔστω. ἔσθε, ἔστωτε. Atticé ἔστω.
<i>Optativ.</i>	{ εἴω, εἴης, εἴη.
<i>Præsens.</i>	{ εἴητο, εἴητι. εἴην, εἴμεν, εἴητε, εἴητε, εἴητε, εἴητε.
<i>Futur.</i>	{ ἐσόμεν, ἐσόμενοι, ἐσόμενοι. ἐσόμεθα, ἐσόμεθα, ἐσόμενοι.
<i>Subjūct.</i>	{ ὦ, ἦς, ἦ.
<i>Præsens.</i>	{ Ionicé ἦσι. ἦτο, ἦτο. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. Doricé ὦμεν.
<i>Subjūct. præ- sens poëticé & Ionicé.</i>	{ ἔω, ἔης, ἔησι. ἔητον, ἔητον. ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι.
	{ & εἴω, εἴης, εἴησιν. ex quo μετείω.
<i>Infinit. præf.</i>	{ εἶναι.
	{ Ionicé εἶμεν. Doricé ἦμεν, ἦμεν, ἦμεν. AEol. ἔμμεναι.
<i>Futur.</i>	{ ἐσεσθαι.
<i>Particip.</i>	{ ὁ ὢν, τὸ ὄντος.
<i>Præsens.</i>	{ ἡ οὖσα, τὴ οὖσης. ὁ ὢν, τὸ ὄντος.

Ionicé { ἔων. AEol. εἰς, ἔοντος, ἔντος.
 εἰσα. Dor. ἔασα frequens in Timeo,
 εἰσῆς, ἔασας.
 εἶον, ἔιν, ἔοντος, ἔντος.

Futur. { ὁ ἐσόμενος, τὸ ἐσομένον.
 ἡ ἐσομένη, τῇ ἐσομένης,
 τὸ ἐσόμενον, τῷ ἐσομένον.

AEolicé { ἐσόμενος.
 ἐσομένη.
 ἐσόμενον.

εἶμι, εἶο.

Secundó est εἶμι, forma præsentis, sed significatione semper futuri, ibo apud Oratores, apud Poëtas aliquando præsentis.

Præsens. { εἶμι, εἶς, εἶσι.
 ἵτορ, ἵτορ.
 ἵμεν, ἵτε, ἵσι.

Ionicé ἴασι.

Secunda in compositione εἶ, ἀπῆμι, ἀπῆ, ἀπῆσι, ἐξῆμι, ἐξῆ, ἐξῆσι.

Infect. { εἶρ, εἶς, εἶ.
 ἵτορ, ἵτηρ.
 ἵμεν, ἵτε, ἵων.

Homerus utitur ἦον, ἦε, ἦε ab εἶω. ex quo ἦομεν. Odyss. κ.

Perfect. εἶκα : *Plusquamperf.* εἶκερ & ἦκερ. *Att. inusitata.* *Aor. 1.* εἶσα, *inusitatum:* *tertia pers. plur.* εἶσαν, *poët.* ἦσαν.

Aor. 1. { ἶορ, ἶες, ἶε.
ἶετορ, ἶέτω.
ἶομεν, ἶετε, ἶορ.

Ex quo part. ἰὼρ ἰόντος, quod quidam faciūt praesentis ab εἶω, ut λέιπω ἔλιπν. *Fut.* εἶσω, *absolutū, pro quo utimur,* εἶμι, εἶς, εἶσι.

Aeolicé 2. sing. εἶδα.

ἶτορ, ἶτορ. ἶμεν, ἶτε, εἶσι.

Ionicé 3. plur. ἶασι.

Præteritum medium, εἶα & εἶ in η, ἦα : *ac resolutione* ἦια, ἦιας, ἦιε, ἦαμεν, *syncop.* ἦμεν, ἀπῆμεν.

Plusq. ἦειρ, ἦες, ἦε. ἦειτορ, ἦέτω. ἦεμεν, ἦετε, ἦεσαν & *Att.* ἦεσαν. *Compos.* ἦεμεν, ἀνῆμεν. *Ionicé* ἦεα.

Dicitur etiā in plurali ἦμεν & ἦτε *pro* ἦμεν, ἦτε, *πρὸς* ἦμεν, ἦτε. *Fut. med.* εἶσομαι. *ex quo* εἶσεται *Odyss. ο.* *Imperat. praes.* ἶθι, ἶτω.

ἴτω. ἴτορ, ἴτωρ. ἴτε, ἴτωρ.

Aor. 2. ἴε & metathesi εἶ, ex quo composita ἔξει, δῖε.

Cum παρὰ εἶς ὥ non componitur.

Optat. εἴλω, εἴης, εἴη. sed feré obsoletum.

Infinit. ἴναι.

Ion. ἴμεν. Dor. ἴμεναι.

Dicitur etiam εἶναι, ex quo παρ᾽ εἶναι, ἀπ᾽ εἶναι.

ἵνμ, mitto.

Ducitur ab ἔω addito ι, ut σάω, ἵστημι.

Indicat. { ἵνμ, ἵης, ἵησι.

Præsens. { ἴετορ, ἴετορ.
ἴεμεν, ἴετε, ἴεισι.

Ion. ἰέασι & ἰᾶσι.

In compositione εἰᾶσι: at εἰσίασι. ὥλιασι
veró εἶς ὥλιασι, πρῶσίασι, non πρῶσιᾶσι. At
ἴασιρ ab εἶμ: sic componitur, πρῶιᾶσι non
πρῶίασι: at ἀνῖασιρ εἶς ἀνῖᾶσι, κατῖασιρ εἶς κα-
τῖᾶσι, διῖσιρ εἶς διῖᾶσι, μετῖασιρ εἶς μετῖᾶσι.

K. iiij

Infect. { ἴλω, ἴης, ἴη.
 { ἱέτορ, ἱέτω.
 { ἱέρων, ἱέτε, ἱέσων.
 Bæoticé ἱόν.

Comp. μεδίον. In singulari crebrius utimur forma contracta ab ἱέω, ἱούω, ἱέης, ἱή, & in compositione ἀφῖούω, ἀφῖέης, ἀφῖή.

Hom. II. φ. καθείετε.

Ab εἶω, εἶορ, εἶδς, εἶε. *Perfect.* εἶκα, εἶκας, εἶκε, pro ἦκα, Bæoticé mutato η in ε. Dicitur etiam εῶκα. Plusq. εἶκαρ inusitatum. *Aor.* 1. ἦκα, ut ἐθῆκα, mutato σ futuri in η. *Composita* ἀφῆκα, ἀνῆκα: *med.* ἀφῆκαίμην, ἀνῆκαίμην. *Atticé* ἐνικα, σπῶνενικα, ξωῶνενικα μάχεσθαι.

Aor. 2. { ἴω, ἴης, ἴη.
 { ἱέτορ, ἱέτω.
 { ἱέρων, ἱέτε, ἱέσων. πρῶεσων.

Fut. ἴσθ, ἴσεις, ἴσθι. *Imperat. præf.* ἱέθι, ἱέτω. *Aor.* 2. ἐς, ἐτω. ἀφῶς, πρῶς, καῖδες. *Optat. præf.* ἱείω, ἱείης, ἱείη. *Subjunct. præf.* ἱῶ. *Infinit.* ἱέναι.

Ion.

Ion. ἰέμεν. Dor. ἰέμεναι.

Part. ἰὲς. Aor. 2. Optat. εἴλω, εἴης, εἴη.

Subj. ᾧ, ᾗς, ᾗ ὦ, ὧς, ὧ ὦ, ὧς, ὧ.

Infinit. εἶναι.

Ion. εἶμεν. Dor. εἶμεναι.

Particip. εἰς, εἶτος.

Formæ secundæ.

Præsens ἰέμαι ut πῖδεμαι. Infest. ἰέμεν. Perf. εἶμαι, *tertia plur.* εἵνται, ἀφ' εἵντ, ἀν' εἵνται. Att. ἀφ' εἵνται, ἀν' εἵνται. Aor. 1. εἶδηρ: tamen dicitur εἶδηρ ὦ ἀφ' εἶδηρ ὦ aliquādo ἀφ' εἶδηρ.

Aor. 1. med. ἦν' αἶμω, ἦν' αἶτο. Aor. 2. εἶμω, εἶσο ὦ. οὔ, εἶτο. εἶμεδον, εἶδορ, εἶδην. εἶμεδα, εἶδε, εἶτο. ὧ εἶδορ εἶτο. Imperat. εἶσο ὦ. οὔ, εἶδω. ex quo καὶ δον, πρὸ σου. Opt. εἶμω, εἶο, εἶτο. Subj. ᾧμαι. Infinit. εἶδαι. Part. εἶμεν ὦ, πρὸ εἶμεν ὦ.

ἶνμι, vado.

ἶνμι, ἶνς, ἶνσι. proëtis utile. Infinit. ἶέναι,

usitatum etiam Oratoribus.

Forma secundæ præf. ἱέμαι. Imperat.
ἱέσο, ἱέσθω. Part. ἱέμεν &.

ἱήμι, concupisco.

Forma secundæ usitata, ἱέμαι, ἱέσαι, ἱέ-
ται. ἐφίεμαι, ut πίδεμαι.

ἥμαι, sedeo.

{ ἥμαι, ἥσαι, ἥται.
ἥμεθον, ἥσθον, ἥσθον.
ἥμεθα, ἥσθε, ἥνται.

Ion. εἶσται. ποёт. εἶσται.

Compos. καθήμαι, καθήσομαι, καθήναι.
Accipitur hoc tēpus pro perfectō. Infest.
ἥμην, ἥσο, ἥστο. ἥμεθον, ἥσθον, ἥσθημεν. ἥμεθα,
ἥσθε, ἥντο.

Ion. εἶστο. ποёт. εἶστω.

Compos. καθήμην, καθήσομαι, καθήναι & καθή-
στο & καθήμην. Imperat. ἥσο, ἥσθω. καθή-
σομαι, καθήσθω. Dicitur etiā καθῆ ex καθήσομαι.

Ion. κάθην, systole κάθει κάθη.

Infinit.

Infinitiv. *καθῆσθαι.*

ἔμμαι, indutus sum.

Ab ἔω, Perfect. ἔμμαι, ἔσαι.

Et ἔσαι poëticé.

ἔται & ἔσαι. tertia plur. ἔαται. Plusq. ἔμλω, ἔσο & ἔστο, ἔτο & ἔστο & ἔσο. tertia plur. ἔατο. Partic. ἔμλῳ. Aor. 1. primæ formæ ἔσαι, ἔσας, ἔσε. & ἔσαι, ἔσας, ἔσε. quod etiam est collocare. Infinit. ἔσαι & ἔσαι, ex quo ἐφέσαι. ἐφέσαι autem, imperat. med. ut τύψαι. Fut. ἔσω. Aor. med. ἔσάμλω & ἔσάμλω, & ἔεισάμλω. Part. ἔσάμλῳ. Ab ἔξω, quod ducitur ab ἔω. interjecto ?, fit καθέξω, & καθῆσθαι, καθῆσαι, καθῆσαι. Plusq. καθήμλω, καθῆσο, καθῆσο. á fut. ἥξω. At ἱζω mutat e in i, ut ῥέπω, ῥίπτω. Compos. καθίζω, ἐκ'α'δίζομαι, κεκ'α'δίκα, ἐκ'α'δίκα, καθίξω. Imperat. καθίξε, κεκ'α'δίκε, καθίσομαι.

κῆμαι.

Α κῆω, ex quo κέομαι, κέονται : & in

Subjunct. κέωμαι, *fit* κέεω, κένυμι, κέεμαι κένυμαι: *cujus significatio aliquando pertinet ad præteritum.* κένυμαι, κένυσαι, κένυται. κένυμεν, κένυσθε, κένυσθαι. κένυμεθα, κένυσθε, κένυνται.

Ion. κείαται. *roët.* κείαται.

Infect. ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο. *tertia plur.* ἐκείντο.

Ion. κείαν. *roët.* κείαν.

Fit. κείσομαι.

Dor. κείσούμαι.

κείση, κείσεται. *Compos.* ἐπίκειμαι, ἀνέκειμαι, διάκειμαι.

ἴσκημι, *scio.*

Fit ab ἰσάω, ἴσκημι.

Dor. ἴσκημι.

ἴσκης, ἴσκησι.

Dor. ἴσκητι.

ἴσκηθι, ἴσκηθι. *et sync.* ἴσκη, ἴσκη. ἴσκημι. *sync.* ἴσκημι, ἴσκητε, ἴσκητε, ἴσκησι.

Dor. ἴσκημι pro ἴσκημι.

Infect. ἴσκη, ἴσκης, ἴσκη. ἴσκητο, ἴσκητι. ἴσκημι, ἴσκητε, ἴσκησθαι *et syncopæ* ἴσκη. *Imperat.*

ἴσκηθι,

ἴσθι, ἴσ᾿τω. ἴσθωρ, ἴσ᾿τωρ. ἴσατε, ἴσ᾿τωσαν.

Sed usitatius ἴθι, ἴσω. ἴσωρ, ἴσωρ. ἴτε, ἴσωσαν.

Att. ἴσωρ. Infinit. ἴσᾶναι inusitatus.

Ion. ἴσᾶμον, sync. ἴσμεν. Dor. ἴσᾶμεναι, sync. ἴδμεν.

Formæ secundæ præsens ἴσθαι, & addito τ ἴσθαι, ex quo ὑδίσθαι, ὑδίσθαι.

Att. ὑδίσθῃ, ὑδίσθαι. Infect. ὑδίσθῃμι ἐ-

πίσασθαι, ὑδίσθαι, ὑδίσθω, Att. ὑδίσθαι. Dici-

tur etiam ὑδίσθῃμι. Fut. ὑδίσθῃσθαι.

φημί.

Α φᾶω, φημί sine repetitione.

{ φημί, φῆς, φησὶ.

{ Dor. φάμι, φῆς, φάτι.

{ φάτωρ, φάτωρ.

{ φάμεν, φάτε, φασὶ.

Dor. φαντί.

Secunda φῆς acuitur subscripto ι. Dici-
tur etiam ἡμί, ἥς, ἡσὶ.

Et ἡτί AEolicé.

{ ἕφω, ἕφης, ἕφη.

Infect. { ἕφατορ, ἕφ᾿τω.

{ ἕφαμεν, ἕφατε, ἕφασθαι.

{ ἔφλω, ἔφης, ἔφη.
Aor. 2. { ἔφητορ, ἔφήτω.
 { ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

Βαστ. ἔφαν & φάν.

Sine incremento φλω, φῆς & φῆδα, φῆ.
ω, ῆς, ῆ detracto φ. *Fut.* φήσω, φήσεις,
 φήσει.

Dor. φασῶ, εἰς, εἶ.

Subjunct. φῶ, φῆς *apud Demosth.* *In-*
finit. φάναι. *Med. aor. 2.* ἐφάμην, ἔφασα,
 ἔφατο.

Imperat. φάο *Odyss. π.*

Infinit. φάθαι.

Anomala in μι.

Anomala quaedam mista sunt é gra-
vitonis & affectis utroque genere: quaedā
á diversis tempora capiunt ἄγνυμι ab ἄγω.

ἄγασμαι ἠγάσθην, ἠγάσάμην. *Fut.* ἄγας-
 σομαι.

ἀλίσκομαι, ἠλόσθην, ἐάλοσθην, ἐάλομαι,
ἀλρόσομαι ab ἀλώ: *at Aor. 2.* ἠλόρην
 ἐάλωρ.

ἑάλωρ. *Infin.* ἄλϥναι *ab* ἄλϥμι.

ἄμϥέννυμι, ἡμϥίεσμαι, ἄμϥιέσω *ab* ἄμϥιέω.

ἄνώγημι.

AEolicé ἄνώγηθι, & *syncopé* ἄνώχθι.

ἄπλνυμι *tempora capit quæ* ἀπολλύω.

εἶδω, εἶσομαι. *Aor.* 2. εἶδον, νονί: ἰδον τι-
δι, εἰδήσω, οἶδα *ab* εἰδέω: *Plisq.* ἤδηρ: *Opt.*
εἰδέίω *ab* εἶδημι.

ἔχω, ἔξω, ατ' ἔχημι, ἔχωρ ἄχέω: *Imperat.*
χες, ὑδι χες ἄχημι, *ut* πωες ἄπῃμι.

ἔπιαμαι. *Aor.* 2. ἔπιλω: *med.* 1. ἐπῆμην.
2. ἐπῶμιλω. *Præt. pass.* πῆπιαμαι. *Fut.*
πήσομαι.

ὀρνύω, ὀρνυμι: *Perf.* ὀρώμηναι, ὀρόσω *ab*
ὀρώω.

ὀμόεγγυμι. *Fut.* ὀμόεξω *ab* ὀμόετω *ini-*
titato.

ὑπᾶχνοῦμαι, ὑπέχημαι, ὑπεχέστηρ, ὑπέχό-
μιλω, ἔπαχίσσομαι *ab* ἔπαχέομαι: *Ἔσ aor.*
2. ὑπέστηρ, *Ἔ fut.* ἔπαστήσομαι *ab* ὑφίσταμαι.

σβεννύω ἔσβέννυμι. *Aor.* 2. ἔσβλω ἄσβῆμι. *Fut.* σβέσω ἔσβήσομαι ἄσβέω.

ἐνγνυμι ἔνγνύω. *Fut.* ἐνήξω. *Aor.* 2. *pass.* ἐρρέαμην. *Præt. med.* ἐρρέωχα *pro* ἐρρέυχα ἄρύνχα.

ἔωννύω ἔώννυμι. *Fut.* ἔώσω. *Perf. pass.* ἐρρέωμαι. *Imperat.* ἐρρέωσο, ἐρρέώδω. *Infinit.* ἐρρέώδαι ἄρῶ. *διδοράσκω, διδοράσω, ἄ διδοράω.* *Aor.* 2. ἔδοραν, ας, α, ἔς. ἄ δορῆμι.

κδραννύω ἔκδράννυμι. *Futur.* κδράσω. *Pass. præter.* κέντραμαι.

χρῆ ἄ χρῆμι *apocope, ex quo ἀπόχρη.* *Infest.* ἔχλω ἔχῆρ. *Infinit.* χρωῖαι. *Subjunct.* χρῆ *Euripidi.* χωννύω ἔχωννυμι. *Fut.* χώω ἄ χῶ.

γινώσκω ἔγνώσκω, ἔγνωχα, γνώσομαι ἄ γνώω. *Aor.* 2. ἔγνωρ, ως, ω, ἄ γνώμι.

βαίνω, βήσομαι ἄ βάω. *Aor.* 2. ἔβλω ἄ βῆμι, *unde imperat. compositi* κατὰβηθι, ἀνάβηθι, ἔ *Att.* κατὰβα, ἀνάβα.

βάλλω, ἔβαλον, βαλῶ. *Perf.* βέβληκα ἄ βλέω,

ἀβλέω, ex quo βλήμι, βλήμαι: Opt. βλέ-
μιω, βλέῖο, βλέῖτο.

βιόω, seu βίωμι, βεβιώται ut impersona-
le: Aor. 2. ἐβίωρ, ως, ω, fut. βιόσομαι.

βρώσκω, βέβρωκα, βρώσθ' ἢ βρώω, βέβρω-
θα ἢ βρώθω: Aor. 2. ἔβρωρ, ως, ω, ἢ βρώμι.

πήγνυμι, πέπηγα, πήξω: Aor. 2. παβ. ἐ-
πάγην ἢ πήγω.

πίνω, πέπωκα ἢ πόω: Aor. 2. ἔπιον: Fut.
πίομαι ἔσ' ποῦμαι ἢ πίω. Imperat. πῶ pro
πῶθι ἢ πῶμι, ἔσ' πῖθι pro πῖεθι.

φόρω, οἶθ' ab οἶω: Aor. 1. ἤνευκα, 2. ἤνευ-
κω, unde aor. 1. pass. ἤνεχθην. Part. ἐνεχθεὶς,
ἄνηνεχθην, ἄνενεχθεὶς ab ἐνέχω: Prat. med.
Att. ἐνήνοχα ab ἐνέχω. Syncop. φόρω φρω:
Aor. 1. ἔφρησα: Fut. φρήσθ': Imperat. φρῶθ',
ἔσφρῶθ' ἢ φρήμι.

φθάνω, φθάσθ' ἢ φθάω: Aor. 2. ἔφθην.
Optat. φθαίω ἢ φθῆμι.

φθίνω, φθίσω ἢ φθίω: φθείμιω, φθεῖο ἔσ'
ἢ φθῆμι de φθείω.

φύω, φύθ', πέφυκα, πέφυα, unde πεφυώς:

Aor. 2. ἔφω ἀφῶμι.

Nomina verbalia.

Oriuntur á verbis varia nomina præter participia: verbalia vulgò appellatur, & fiunt á singularibus personis formæ secundæ, incremento sublato.

A prima sunt in α, vel η, vel ος.

Α, ut πεπίνμαι πίνημα, πείπειμαι πείγμα, ἔπαρμαι πώρημα futuri figurativa retinetur, & ex νω Attica forma retinetur πείφασμαι φάσμα.

Η, μέμνημαι μνήμη, ἔγνωμαι γνώμη expressio σ.

ΟΣ, ἔφαλμαι φάλμος, παρώξυσμαι παρωξυσμός, δέδεμαι δεσμός: nam penultima vel natura vel positione producitur, σκαίρω ἔσκαρμαι σκαρθμός interjecto θ: ὤρχομαι ὄρχηθμός mutato σ in θ.

A secunda, in ια vel ις, ἡτοίμασαι, ἡτοίμασία, δοκίμασαι, δοκιμασία: sed imprimis composita cum α, βυ, δυς: πέπεισαι ἀπέψια, βύπεισαι, δύπεισαι: πέταξαι ἀταξία, βύταξαι

πέπεισαι

πέπραξαι, ἀπραξία, βύπραξία, δυαπραξία· πε-
πρήναι, πρήνσις· ὠφαι ὄψις· λέλεξαι, λέξις.

A tertia varia sunt species, in α, σ, ρω, ν.

α, βῦσαι βύσσα ab βύω· πεφλόγισαι, φλο-
γίσσα· διώπῃαι, διόπῃρα· ἥκῃσαι, ἀκίσσα· *In σ,*
precedente η, ι, ο, υ.

ης, πεποίηται, πειητής· ὕβεισαι, ὕβεισῃς·
ἥυληται, αὐλητής.

Roëtice ὕβριςῃρ, εὐλιτήρ, σ in p.

ις, ἐσεφάνωται, σεφανωτεῖς· ἥυληται, αὐ-
λητεῖς.

ος, in τος Ἐπκος philosophis frequētia
sunt in τος παθητικά ἥκουσαι, ἀκουσός· ἐώραται,
ὄρατος· νενόηται, νοητός· *In τκος activa, ut ἀ-*
κουσικός, ποιητικός, ὄρατικός, νοητικός· Sunt itē
in ειος, λένυται λυθήει Θ· σέσωσαι σωθήει Θ,
extrito σ.

νς, ροëtice εἰλκυσαῖ, ἐλκυσύς· ὠρχισαι, ὀρχισύς· κικι-
θάρισαι, κικιθαρισύς.

In ρ, unica species ὠρ, ἥκῃσαι ἀκίστωρ, ἀ-
κιστρία· πέποισαι, συμπαίστωρ.

In ν substantiva sunt, ut πέποται, ποτή-
ειορ· τεθυμιάται, θυμαθήειορ· κέτωπῃαι, κέ-

τοπῆρον· δεδίδανται, δίδαντες· *Ceterum gerundia etiam hinc oriuntur, γέγραπται, λέλεκται, γραπτόν, λεκτόν· ἰπτόν, Atticis ἰπτόν, qui etiam terminant in εα, ἰπτεα, unde & gerundiva nomina formantur, γραπτόν & γραπτεα γραπτόν.*

De impersonalibus.

Impersonalia sunt primæ aut secundæ formæ: primæ sunt ἀρέσκει placet, ἀρέσκει ab ἀρέω: sic ἀπαρέσκει displicet, ἀρκεῖ sufficit, ab ἀρκέω ἀρκέσκει, εικα.

ἀνῆκει contingit, ἀνῆκε, ἀνῆκειν.

ἔστι licet, fieri potest, unde ἔξεστι licitum est, ἔνεστι integrū est, μέτεστι participatio est, πάρεστι facultas est.

συμβαίνει contingit, συνέβη, συμβήσεται, συμβαίνειν, sic συμφέρει confert, ἀφ' ἧς differt, ἀφ' ὧ.

δεῖ oportet, ἀδεέω, ἐδέησε, δέησει: sic δοκεῖ videtur, ἀδοκέω δοκῆσει, vel ἀδοικω δόξει.

χρὴ oportet, ἀπέχλω, χλωῖαι, δ' χρεῶν indeclinabile.

μέλει cura est, ἐμέλῃσε, μελήσει ἄ μελέω,
hinc καὶ τὸ μέλει rænitet.

μετα

πρέπει decet, ἔπρεπε, πρέπειρ: sic προσή-
κει, προσῆκε, προσήκειρ.

φίλει solet, ἄ φιλέω: aliquando etiam
infectum est pro præsenti, ut ἔδει, ἔπρεπε,
pro δέῃ, πρέπει.

Formæ secundæ sunt ἐνδέχεται accidit,
ἐπιδέχεται succurrit, unde ἐπῆλθε, in mētem
venit, libitum est: εἰρηται dictum est, ἤκου-
σαι auditum est, ἐγνωσαι decretum est, εἰ-
ρήδω dictum sit, εἰρήσεται dicetur: item εἰ-
μαρται εἶπώ πῶτα in fatis est, λέγεται
fertur, λείπεται desinit.

De adverbiiis.

Adverbiorum genera significationi-
bus vulgò definiuntur, ut est τοπικὸν loca-
le, ἔκει illic, κατὰ deorsum: χρονικὸν tempo-
rale, ut νῦν, σήμερον hodie: σχετλιασμοῦ com-
miserationis, ὦ μοι hei, ἰοῦ heu, εἴ quæ ἄ
Latinis interjectiones dicuntur, ποιότητος
qualitatis, βοτρυδὸν racematim, εἴ c. quæ

sit infinitum recēdere (ait Theodorus) imo
 artis alienum. Utiliūs multo species deri-
 vationis spectatur. E localibus quaedā ex
 sese nascuntur, ut ab ἐγγὺς ἐγγυτέρ: alia á
 nominibus, & quidem feré in δι, si signifi-
 cant in loco, in δεν de loco, in σε ad locum,
 ut ab οὐρανός, cælum, οὐρανόδι in cælo, οὐρα-
 νόδερ cælitus, οὐρανόσε ad cælum: sic ab ἄ-
 γρός ager, ἄγρόδι, ἄγρόδερ, ἄγρόσε: ac feré
 similiter á pluribus, ut á μέγαλα μέγαλων,
 μέγαρόδι, μέγαροδερ, μέγαροδε: A cæteris no-
 minum finibus, Atticé exeunt in ησι, ηδερ,
 αζε, ut θήβησι, Thebis, θήβηδερ é Thebis,
 θήβασε ad Thebas pro θήβασδε: sic Ἀθῶν-
 σιρ, ἄθῆνηδερ, ἄθῆναζε: at secus οἶκος, οἶκοδερ,
 οἶκαδε domi, domo, domum: εὐραδι, εὐρα-
 δερ, εὐραζε, foris, forinsecus, foras: alia etiā
 incertiora, ut τῇδε hic ᾧδε huc, ἐμεῖ illic, αὐ-
 τῷδι isthic, ἐτέρῳδι alibi, ἄνωδερ sursum, &
 alia ejusmodi.

μεσότητος adverbia pleraque é genitivo
 nominis formātur ὡς in σ verso, ut á τῷ κα-

ἄρ, qui genitivus medius est, & commu-
 nis omnium generum, sit καλῶς bene, sic ἀσο-
 φῶν, σοφῶς, ἀληθῶν, ἀληθῶς, similiter ἀπαρ-
 ticipiis, τῶν ὑδισαμενῶν, ὑδισαμενῶς: ac si-
 militudinis illa dissimiliter βοτρυδὸν race-
 matim, κυωνδὸν canino more, ἀγελιδὸν gre-
 gatim: illa ἐθνικὰ contrā, ut ἐβραϊσὶ hebra-
 icé, ἐλλωισὶ græcé, ῥωμαῖσι latiné, συεισι
 Syriacé, sic φρυγισὶ, ἀρμενισὶ. E neutris fini-
 bus aliquādo adverbia sunt τελευταῖον tā-
 dem, πρῶτον primūm, πολλὰ multum, μάλ-
 ῶν paulum, πῶτ' αὐτ' ntrum, sed id præfer-
 tim in finibus positivorum, comparativo-
 rum, superlativorum, ut ταχὺ velociter,
 pro ταχέως, sic ταχύτ' αὐτ' velocius, ταχύτα-
 τα velocissimé, sic ἥδ' αὐτ', ἥδιστ', ὀξύ, ὀξύτε-
 ρον, ὀξύτατα: sic πλείω, μείζω, χείρω, plus, ma-
 gis, minús, pejus.

Quædam comparativa & superlati-
 va in ω, ut ἐγγυτ' αὐτ' propinquiús, ἐφ' ὑτάτ' αὐτ',
 πρὸ ἑωτ' αὐτ', πρὸ ἑωτάτ' αὐτ', item in εως compa-
 rativa, ut ἀληθεσέως, ῥαθυμοτέρως.

Cæterorum varia derivatio est.

Præpositiones monosyllabæ sunt sex, εἰς, ἐκ, ἐν, πρὸς, πρὶ, ὑπὸ : duodecim dissyllabæ, ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, ἐνδὶ, ὑπὸρ, ὑπὸ, ἀπὸ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, πρὸ.

De conjunctione.

Συνδέσμων, id est conjunctionum divisio eadem quæ latinarum, συμπλεκτικοῦ copulativæ, ut καὶ, τε, ὡς ἀπὸ τοῦ conditionalis ἐάν, εἰ, εἴ πορ, εἴδη, εἴδῃ πορ, ἀντιωματικοῦ discretivæ, ut μὲν, δὲ, ὅμως, δὲ ὅμως, γὰρ, καὶ, διαζευκτικοῦ disjunctivæ, ἢ vel, ἢτοι, συλλογιστικοῦ rationalis, ut ἄρα, οὖν, αἰτιολογικοῦ causalis, ut γὰρ, ἵνα, ἐπειδὴ, ὅπως, ὅφρα, ὅτι, διότι, καὶ ὅτι, ἕνεκα, οὕνεκα. Repletivæ, δὲ, ἔα, θήρ, νῦν, ποῦ, τοί, αὖ, οὖν, πορ, πω, μὲν, δὴτα, γέ, γε autem etiam diminutivæ ὅ καὶ causalis. Potestatis, ἀν, καὶ, κέν, sed hæ duæ posteriores apud poëtas etiam repletivæ.

F I N I S.